O oră, la miezul nopții
Loveswept
Debra Dixon

Capitolul 1

De îndată ce fetiţa, care stătea întinsă pe masa Camerei de Urgenţă, fu în afară de orice pericol, Nick Deveraux îşi scoase mănuşile chirurgicale şi îşi îngădui un scurt moment de bucurie. Reuşise din nou să învingă moartea. Zâmbi către copil.

- Te vei face bine, dragă, spuse el şi accentul lui de Cajun se făcu simţit în cuvintele lui.

Dar zâmbetul i se ofili cînd îşi aminti de cei dpi sanitari îndemânatici care o aduseseră pe fetiţă. în seara aceasta i se confirmase bănuiala că un obicei era pe cale să prindă rădăcini. Băieţii aceia doi îi
aduceau în mod regulat pacienţi pe care, de fapt, ar fi trebuit să-i ducă la alte spitale. O admonestare oficială ar fi fost totuşi prea mult din partea unui doctor nou-venit în oraş, aşa că Nick hotărî să stea de vorbă cu ei la modul amical. Şi asta cât de curând posibil.

Aruncă o privire spre ceas şi se încruntă. Sanitarii nu obişnuiau să zăbovească prea mult prin spitale şi cu atât mai puţin în holul camerei de urgenţe a Spitalului Mercy. Acest hol era mai mult decât spartan, mândrindu-se doar cu o canapea jerpelită, două scaune, un frigider mic şi un automat de cafea primitiv. Fără radio, fără televizor. Doar ziarele de ieri.

- Presupun că n-au mai rămas pe-aici, nu-i aşa? o întrebă Nick pe asistenta care intrase să verifice perfuzia.

- Bobby şi John? S-ar putea să mai fie. Abia l-au adus pe domnul Peterson şi cred că de data asta chiar şi-a fracturat şoldul. Avem un rezident ortoped care se ocupă de el.

- Bine. Mă duc în hol să vorbesc ceva cu Bobby şi cu John.

- Eu, în locul dumneavoastră, m-aş uita mai întâi în sala de aşteptare,

spuse asistenta zâmbind. Doar e vineri, după miezul nopţii. Dacă mai sînt pe-aici atunci ar trebui să fie îngrămădiţi în jurul televizorului, încercând să mai prindă câteva minute din O oră, la miezul nopţii în timp ce-şi beau cafelele.

- Televizorul, murmură Nick scuturând din cap.

Venise în Louisville, Kentucky, cu vreo două luni în urmă şi încă nu reuşise să înţeleagă de ce era tot oraşul atât de fascinat de O oră, /a miezul nopţii. Bineînţeles, nu urmărise niciodată emisiunea. Oare nimeni nu face nimic altceva vineri noaptea decât să urmărească programul ăsta?

Asistenta râse.

- Nu prea. Şi, în timp ce el dădea deoparte perdelele din jurul patului, ea îi spuse: Hei, doctore, te descurci de minune.

Îndepărtându-se, Nick îi aruncă o privire peste umăr şi răspunse:

- Oui, dar nu prea avem de ales, tu şi cu mine.

Îşi îndreptă umerii ca să mai atenueze puţin
durerea dintre ei, şi împinse uşa sălii de aşteptare. Era mort de oboseală, stătea tot timpul numai în picioare pentru că era prea încăpăţânat şi prea familiarizat cu mobilierul descleiat cu care Spitalul Mercy era înzestrat, ca să se mai aşeze. Se opri să-i asigure pe părinţii fetiţei că totul e-n regulă şi că vor putea s-o vadă imediat ce va fi mutată într-un salon, la etaj.

Cei doi se grăbiră să-şi vadă copilul, iar Nick privi împrejur, la încăperea cu un aspect dezolant. Niciodată nu putuse să sufere vinilinul verde şi mizer, nici linoleumul bălţat şi cârpit de nenumărate ori. „Funcţional“ era cel mai îngăduitor adjectiv pe care îl putea găsi pentru a descrie sala de aşteptare. Nu „cald“, nu „intim", nici măcar „confortabil", ci doar „funcţional". Şi având în vedere bugetul extrem de redus al spitalului, era foarte probabil să nu se schimbe nimic, niciodată.

Dar acum nu asta îl preocupa pe el, ci cei doi sanitari înghesuiţi în faţa televizorului. Se îmbrânceau unul pe celălalt ca să stea mai bine, acoperind cu totul ecranul. Bobby, înalt şi slab, înjura încetişor. John, care arăta mai mult ca un surfer decât ca un simplu sanitar, rosti grav:

- Ai milă de sufletul meu.

- Ţine minte chestia asta, îl sfătui Nick cu glas sec. Vei avea nevoie

de ea cînd voi fi terminat cu tine.

Tresăriră amândoi, dar John vorbi primul.

- Doctore, ce face fetiţa?

Nick se stăpâni, forţându-se să-i răspundă calm.

- E bine. Numai că dacă voi doi aţi fi mers încă zece străzi mai jos, aţi fi putut s-o duceţi la un spital mult mai bine utilat pentru urgenţele pediatrice. Domnilor, este al patrulea pacient pe care mi l-aţi adus mie în loc să-l duceţi în altă parte. Şi aş vrea să ştiu de ce.

- Părinţii fetei au cerut să fie adusă la Spitalul Mercy, răspunse John ridicând din umeri. Noi trebuie să mergem unde ne-o cer părinţii.

- Şi vreţi să cred că părinţii fetei v-au spus s-o aduceţi aici? întrebă Nick mirat. Noi abia dacă avem un tensiometru de uz pediatric!

- Noi n-am adus-o aici, preciză Bobby zâmbind. John vrea să spună că părinţii fetei sînt de-aici, din cartier, şi a zburat vorba despre noul doctor căruia îi place să lucreze vineri noaptea, aşa că s-au gândit c-ar fi mai bine s-o aducă la dumneavoastră. Cu zece străzi mai jos nu-l au pe Nick Deveraux.

Un semnal venit de la pager-ul lui Bobby întrerupse conversaţia, dar în drum spre ieşire adăugă:

- Obişnuieşte-te cu ideea, doctore, că începi să-ţi faci o reputaţie p-aici prin zonă.

John îi spuse şi el, peste umăr.

- Arăţi ca dracu, doctore. Dacă nu vrei să te duci acasă, de ce nu-ţi iei o pauză să urmăreşti oră, la miezul nopţii?

Nick aşteptă pînă cînd cei doi ieşiră apoi se prăbuşi într-un scaun. N-avea nevoie să se uite la televizor, ci de opt ore de somn neîntrerupt. închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. îşi dădu seama că plecând din New Orleans, nu reuşise să schimbe nimic şi scăpă un oftat uşor. Nici acum nu apuca să doarmă mai mult de patru ore continuu, şi nici nu reuşise să-şi găsească un loc al lui pe care să-l poată numi „acasă".

Nu mai avusese o viaţă liniştită de mult timp, de cînd lumea se rupsese în două pentru el, cu câţiva ani în urmă. De cînd o voce indiferentă de la un capăt de fir de telefon îl anunţase că părinţii şi sora lui mai mică nu supravieţuiseră accidentului.

Încet, seducător, o voce feminină, uşor voalată, se strecură printre

gândurile lui pierdute în trecut. Era genul de voce în stare să sfîşîie un suflet de bărbat şi să-l întoarcă pe dos. „Aş fi în stare să încerc orice, dar niciodată n-aş invita la cină un vampir înainte să-mi promită că nu mă va muşca de gât“.

Ochii lui Nick se deschiseră involuntar, şi rămaseră pironiţi în tavanul pătat de apă. Un impuls de autoconservare masculină îl avertiza să se îndepărteze de acea voce de sirenă înainte de a fi prea târziu. Apoi râse de absurditatea gândului, se îndreptă în scaun şi aruncă o privire, pentru prima oară, spre Mercy Malone, regina horror-ului din Louisville, realizatoarea şi prezentatoarea programului din fiecare vineri noapte, O oră, la miezul nopţii.

- Of, inima mea! spuse Nick tare, apoi accentul de Louisiana îi înmuie glasul cînd adăugă: Bon Dieu, chere, tu ai fi în stare să ridici şi morţii din morminte!

Tocuri înalte şi subţiri sprijineau o pereche de picioare care, cu siguranţă, ar fi fost interzise prin lege în ţări mai puţin civilizate. în afară de ciorapi lungi, din plasă, femeia mai purta doar un sacou smoching, încheiat strategic undeva în dreptul taliei şi alunecându-i lin peste curbele dulci ale şoldurilor. Nu se zărea, în decolteul adânc, nimic din ceea ce-ar fi putut semăna cât de cât cu un sutien.

Numai că Nick nu se simţea satisfăcut de acest joc de-a ghicitul. I se părea deodată foarte important să afle cum de avea ea o piele atât de albă. Mâinile ei îşi făcură drum lent, în josul trupului, sugerând curbele ascunse de smoching, apoi îşi strecură în buzunare vârfurile degetelor cu unghii vopsite în roşu. Pierdut în reverie, Nick se înclinase înainte, sprijinindu-şi coatele pi genunchii larg depărtaţi.

„Castaniu", hotărî el. Părul ei era castaniu, un brun-roşcat profund cu mici sclipiri aurii. Păr lung şi castaniu, răvăşit şi ciufulit într-un mod incredibil de atrăgător. Exact aşa cum i l-ar răvăşi el făcând dragoste cu ea. Mercy îşi ţinea capul puţin înclinat într-o parte şi o şuviţă de păr îi cădea pe frunte, acoperindu-i artistic un ochi, ca o invitaţie să dea la o parte şuviţa şi să o sărute.

Cînd camera luă un prim-plan, ea aruncă o privire grea, un amestec de gene lungi şi aluzii sexuale, şi spuse: „Nu cumva să pui mâna... pe telefon.

Nick lăsă să-i scape un oftat lung. Simţea cum Mercy Malone începe să-i ridice ceva şi în nici un caz morţii din morminte. Nu era nici o mirare că toată populaţia masculină a oraşului stătea lipită de televizor în fiecare noapte de vineri. Şi auzise că jumătate din femei făceau la fel.

Acum, văzând-o, Nick înţelese de ce. Pentru bărbaţi, Mercy era un vis în carne şi oase, numai că ea nu se lăsa acaparată de acest vis. Zâmbetul vag şi strălucirea din privire atrăgeau pe oricine era dotat cu un minimum de simţ al umorului. Din nefericire, Nick era şi bărbat şi avea şi un foarte solid simţ al umorului, iar acum nu ştia dacă să râdă sau să facă un duş rece.

In timpul reclamei reuşi să se smulgă din scaun, Încercând să se mai elibereze de energia pe care Mercy o trezise în el. Învârtindu-se de colo-colo, Nick remarcă din nou starea dezastruoasă a încăperii. Vorbind de unul singur, spuse:

- Dacă îngeraşul ăla cu ochi albaştri e în stare să trezească morţii, atunci e în stare să trezească şi interesul pentru o cauză nobilă. Şi nu cred că există o cauză mai nobilă decât să strângi nişte bani pentru un loc ca ăsta.

Nick dădu din cap, satisfăcut de modul în care reuşise să găsească cea mai potrivită soluţie la cele două probleme care i se iviseră în cale: colectarea de fonduri şi Mercy Malone. Probabil că va dura câteva săptămâni pînă va reuşi să aranjeze o întâlnire cu ea, dar nu se îndoia de reuşită. Continuând să se învârtească prin cameră, începu să pună la cale un plan. Mai întâi va trebui să stea de vorbă cu sora Aghata, călugăriţa care conducea Spitalul Mercy. Dacă ar fi fost să dea crezare zvonurilor, femeia aceasta avea un număr incredibil de cunoştinţe în tot oraşul, şi practic cunoştea pe toată lumea.

Apoi, având aprobarea ei, va discuta cu membrii consiliului de conducere al spitalului. Cum ar putea aceştia să refuze o idee prin care s-ar putea obţine nişte bani pentru sala de urgenţe? Frecându-şi palmele, Nick îşi dădu seama că, în sfârşit, începuse să privească cu nerăbdare spre viitor în loc să se afunde în trecut. Acum va trebui să călătorească şi să întîlnească oameni, şi asta numai pentru că Mercy Malone îi dăduse o idee şi, în acelaşi timp, îi stârnise resursele emoţionale.

Mercy se holba neputincioasă la dezastrul din bucătărie, mulţumind în

gând tuturor stelelor ei norocoase că nu-i venise ideea să pună parchet nou în bucătărie atunci cînd îşi redecorase apartamentul. Cu o jumătate de oră în urmă ieşise de sub un duş rece, complet relaxată. Apoi începu dezastrul. Mai exact se spărsese o ţeavă de la chiuvetă şi inundase podeaua bucătăriei. Podeaua vechii ei bucătării, se gândi ea cu oarecare satisfacţie, şi asta îi reaminti că asemenea lucruri sînt de aşteptat cînd locuieşti într-o casă veche de o sută de ani. Cât dai, atâta face.

Privind spre ceasul de deasupra cuptorului, se întrebă dacă era cazul să sune din nou după instalator. Simţea un vag sentiment de vinovăţie gândindu-se că omul trebuia luat de la un spectacol în care nepoata lui susţinea un recital de dans, dar nu avea încotro. Era singurul instalator din oraş care lucra şi în timpul weekend-ului şi era singurul la care răspunsese cineva la telefon. La celelalte numere din agendă răspunseseră doar roboţi telefonici.

De ce apar accidentele astea întotdeauna după orele de program? Se consolă însă cu gândul că un astfel de eveniment apărut sâmbătă, la şase şi jumătate seara, era, probabil, mai puţin costisitor decât acelaşi eveniment apărut duminica dimineaţă. Pe de altă parte, un instalator smuls din mijlocul unui eveniment în familie ar putea umfla serios nota de plată, numai că ea avea de ales între o notă de piperată şi o noapte albă în care să nu facă nimic altceva decât să golească ligheanul pe care îl ţinea acum sub conducta spartă. Cînd auzi soneria de ia uşă, Mercy zâmbi uşurată. Au sosit ajutoarele, şi încă destul de repede!

In drum spre uşa de la intrare încercă să-şi aranjeze câteva şuviţe de păr, rebele şi încă ude, care se încăpăţânau să-i cadă pe frunte, şi îşi adresă o strâmbătură în oglinda din hol. Poate că instalatorul nu era tocmai un admirator al ei, altfel ar fi fost dezamăgit s-o vadă pe Mercy, în loc de Mercy-de-la-miezul-nopţii.

Cînd deschise uşa grea, de stejar, se întrebă dacă nu cumva era vorba de una din micile glume pe care Mama Natură obişnuia să le facă. îmbrăcat impecabil, bărbatul din faţa ei venise probabil direct de la spectacol. în timp ce-l privea, îşi aminti că era în picioarele goale şi fără cea mai mică urmă de machiaj. Pantalonii scurţi, tăiaţi dintr-o pereche de blugi, nu arătau prea grozav. Dimpotrivă, păreau vechi şi, probabil, foarte uzaţi.

Se forţă să zâmbească şi nu-i trecu nimic prin cap ce-ar fi putut spune. într-un fel sau altul, Mercy May Malone nu reuşise niciodată să creeze o bună impresie la prima vedere, aşa cum făcea Mercy Malone de la miezul nopţii, care ar fi atras atenţia bărbatului din faţa ei trecându-şi un deget cu unghia lungă peste buza de^jos şi studiindu-l fără ruşine din cap până-n picioare. în schimb, Mercy May nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe gura lui, plină şi senzuală. Sau poate era de vină lumina ciudată care-l învăluia. Intr-un târziu, îşi regăsi vocea.

- Tocmai mă pregăteam să te sun din nou.

- Din nou?

Un zâmbet cald dezvălui două şiruri perfecte de dinţi albi. Bărbatul îşi scoase ochelarii de soare cu rama subţire, şi ochii lui aproape negri îi erau la fel de expresivi ca şi buzele, dar umbrele discrete de sub ei o făcură să se întrebe cam cât dormise cu o noapte înainte. Apoi se întreba ce anume ar putea să-l ţină treaz în timpul nopţii. în mod cert arăta foarte diferit de toţi ceilalţi instalatori pe care-i văzuse înainte. Acesta era un instalator capabil să facă o femeie geloasă pînă şi pe propriile ei conducte de la chiuveta din bucătărie.

- Mă gândeam că n-ai primit primul meu mesaj, explică Mercy încetişor, reprimându-şi nevoia imperioasă de a ascunde cumva marginile zdrenţuite ale şortului. Oh, pentru Dumnezeu, Mercy, las-o baltă! El este doar un instalator obosit, iar tu eşti o celebritate! Numai că nu reuşise niciodată să se simtă o celebritate dacă nu era pe tocuri şi înconjurată de şerpi şi de ceaţa artificială. Iar acum picioarele goale se sprijineau pe parchet şi ceaţa şerpuia doar în capul ei.

Doar în clipa în care el ridică o sprinceană şi îşi fixă privirea pe lanţul de la uşă, Mercy îşi reveni brusc şi deschise larg uşa.

- Îmi pare rău. Intră. Nu cred că poţi face ceva stând în uşă.

Fără să vrea, Mercy îşi ţinu respiraţia cînd el păşi peste prag, trecând atât de aproape de ea încât îi putu simţi căldura trupului. înghiţind în sec, Mercy gândi că „el păşi peste prag“ era mult prea puţin pentru o descriere exactă. Nu putea spune chiar că-i „invadase" casa, dar în mod sigur umplea camera. Fără îndoială că Mama Natură punea ceva la cale, una din micile ei glume, împrăştiind hormoni peste tot, fără discernământ.

- Îmi pare rău că ţi-am întrerupt... Mercy gesticula arătând spre pantalonii kaki şi cămaşa de un alb orbitor... seara. Sper că ai tot ce e necesar în maşină. Probabil că vei dori să te schimbi după ce vei vedea harababura din bucătărie. Baia de jos este chiar lângă măsuţa telefonului.

El se încruntă ca şi cum ar fi fost nelămurit, apoi spuse:

- Niciodată nu mi-a fost teamă de un pic de harababură în bucătărie. Taica Jack spunea să n-ai niciodată încredere în femei, că ele pierd prea multă vreme cu chibzuitul şi prea puţină cu distracţiile. Cred că sînt de acord.

Ochii lui o măsurau încetişor. din cap până-n picioare, iar vocea lui o străbătuse ca o înghiţitură de cafea fierbinte, cu multă frişcă şi zahăr, exact atât cât trebuie. Las-o baltă, Mercy May! Iritată de propriile ei gânduri, îşi puse mâinile în şolduri.

- Ce harababură? Ce chibzuit? Ce tot spui acolo? La telefon le-am spus tot ce s-a întâmplat. Nu ţi-au transmis tot mesajul?

- Nu prea.

- Am o ţeavă de apă care curge în bucătărie, îi spuse ea. Apoi, văzându-i privirea inexpresivă, continuă: Apă peste tot... Sincer, de mult timp am cam rămas fără prosoape, şi dacă n-o repari repede, mă tem că va trebui să-mi sacrific şi halatul de baie domnule.... Şi aici ea făcu o pauză, cu delicateţe.

- Deveraux. Doctor Nick Deveraux. Rostise cuvintele încet, pe un ton intim, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret.

- Deveraux.

Nick asculta felul în care Marcy îi răsucea numele în jurul limbii, şi admise în sinea lui că i-ar place s-o asculte rostindu-i numele pentru două săptămâni încheiate. Şi dacă îl va da afară cînd îşi va da seama că nu e el instalatorul, cel puţin avea satisfacţia de a-şi fi auzit numele rostit de chiar buzele ei. Şi poate dacă şi-ar scoate de la naftalină farmecul lui de Cajun, n-ar mai fi cazul să-şi facă griji că va fi dat afară. Oricum, n-avea intenţia să se lase expediat prea uşor.

Nu acum. Nu înainte s-o cunoască pe Mercy Malone. îl luase prin surprindere, îl făcuse curios. Se aşteptase la o vedetă şi găsise o femeie superbă şi reală, cu o ţeavă spartă la bucătărie.

Nick, surprins în sinea lui de faptul că tocmai simţul umorului o făcea pe

Mercy atât de atrăgătoare. De aceea îi ţinuse isonul, instinctiv. Şi, în plus, îi plăcea la nebunie s-o asculte vorbind.

- Sînt chiar doctor, spuse Nick, schimbându-şi poziţia. Fac parte, de puţin timp, din personalul Camerei de Urgenţă dintr-un spital din Louisville.

- Şi-ajungi la timp dacă te apuci să colinzi ţara în căutare de urgenţe? îl tachină ea.

Nick îi ignoră remarca şi aruncă pastila.

- Probabil că ştii spitalul. Spitalul Mercy. Din câte ştiu, te-ai născut acolo.

Uimită, făcu un pas înapoi, mai-mai să treacă prin uşă.

- De unde ştii?

- Sora Agatha mai conduce încă spitalul şi îşi aminteşte de tine şi de părinţii tăi destul de bine. Chiar ea mi-a făcut rost de adresa ta, şi mi-a spus să-ţi transmit, cînd te văd, că te aşteaptă neapărat să-i faci o vizită.

- Sora Aggie? Mercy zâmbi, folosind numele de alint cu care o striga pe călugăriţă, în copilărie. Lăsă capul în jos, amintindu-şi de acea femeie pentru care totul avea o explicaţie, nimic nemaifiind un mister. N-am mai văzut-o de cînd aveam nouăsprezece ani şi aveam nişte gânduri cam necurate despre unul din rezidenţi. Deodată Mercy tresări şi înaintă câţiva paşi spre el. Mi-a văzut emisiunea?

Nick încuviinţă scurt, dar nu scoase nici o vorbă.

- Şi ce-a spus?

Cu un chip inexpresiv, Nick încerca, cu tact, să reformuleze vorbele sorei Agatha, şi spuse:

- Se gândea că acum, cînd emisiunea ta are atât de mult succes, poate Iţi poţi permite să-ţi cumperi ceva mai mult material pentru îmbrăcăminte.

Râzând, Mercy spuse:

- Ori sora Aggie a devenit mai blândă, ori tu încerci să mă menajezi. Care-i adevărul?

Nick se foi neliniştit, frecându-şi bărbia.

- Blândă nu este tocmai cuvântul pe care l-aş folosi ca s-o descriu pe sora Agatha.

- Nu este tocmai cuvântul? De ce am oare senzaţia că ai depus ceva

efort ca s-o descrii într-un singur cuvânt?

- Eu un obicei al meu.

Mercy îşi puse mâinile în şolduri şi îl studie un minut întreg.

- Şi care-i cuvântul pe care l-ai folosi pentru sora Aggie?

- Receptivă.

- De acord. Ce-a spus despre emisiunea mea?

- A spus că se roagă să-ţi găseşti mai repede un bărbat, ca să nu-ţi mai faci atâta reclamă.

- Ce a spus?! Mercy se crispă şi mâinile îi căzură, strânse în doi pumni mici.

- A spus că... începu Nick îndatoritor.

- Am auzit ce-a spus! Mercy îl privi suspicioasă, desfăcându-şi şi strângându-şi pumnii în încercarea de a se calma. Şi tu ce dracu' eşti? Nimeni nu-l mai interesase de foarte mult timp, însă acum îl interesa. Nu trupul ei, deşi Dumnezeu ştia cât interes merita acel trup, ci curiozitatea imensă pe care o stârnise în el şi care se cerea satisfăcută.

- Doctor Deveraux? repetă ea, accentuând.

- N'Awlins, Lousiana, răspunse el la întrebarea ei nerostită, legând între ele cele două cuvinte ale numelui oraşului. Accentul lui se atenuase cu trecerea timpului, dar niciodată nu reuşise să pronunţe curat numele de New Orleans sau chiar propriul său nume. îmi pare rău dacă te dezamăgesc, dar dacă nu-i făcut din carne şi sânge, nu repar nimic.

Mercy rămăsese cu guriţa ei drăgălaşă deschisă.

- Şi-atunci de ce te-au trimis pe tine?

- Nu m-a trimis nimeni, răspunse el, încrucişându-şi braţele.

- Nu eşti instalatorul?

- Nu, eu sînt doctorul.

- Dar eu am cerut un instalator!

Începuse să-şi frece mâinile, reci din cauza părului ei încă umed. Oricum, prefera să creadă asta decât să admită că vocea lui profundă îi dădea fiori reci.

- Să nu-mi spui c-au încurcat mesajele!

Nick se forţa să nu scape un zâmbet, privind chipul femeii. Chiar şi aşa, dezorientată, era foarte atrăgătoare. Se întreba dacă problema din bucătărie o desconcentrase în halul ăsta, sau era vorba despre atracţia

ciudată pe care o simţea strecurându-se între ei. Oricum ar fi fost, el continua s-o privească amuzat în timp ce e căuta cu disperare o soluţie.

- Acum sînt aici, îi atrase Nick atenţia. Poate că pot să te ajut cumva.

- Ce ştii tu despre ţevi şi conducte de apă?

- Numai cât am citit prin ziare, răspunse Nick.

- Oricum, mai mult decât mine. Dar din câte ştiu eu, îmi dau seama că spărtura este sub robinet, de aceea am nevoie de cineva care se pricepe. Nu te supăra. Cineva care să se descurce.

Nick ridică din umeri, apoi se sprijini de un perete.

- Dragă, eu am reputaţia că ştiu să mă descurc.

Mercy strânse buzele. Oare de ce îl credea? Tuşi, îşi înălţă o sprânceană şi zise:

- Hai să lămurim chestia asta, bine? Tu cine dracu' eşti? Zâmbi către el, apoi continuă: Ştiu că nu eşti doctor, că doctorii nu mai dau consultaţii acasă. Nici măcar într-un orăşel prăpădit cum este Haunt, Kentucky. Şi mai ales celor care nu-i sînt pacienţi.

Nick îi înapoie zâmbetul şi hotărî că îi plăcea Mercy tot atât de mult pe cât se simţea atras de ea. Părul lung, picioare interminabile, abia acoperite, şi un solid simţ al umorului. Ce altceva ar mai putea cere un bărbat de la o celebritate care îl va ajuta să strângă nişte fonduri? Dar ce altceva ar mai putea cere un bărbat de la o femeie, adăugă
Răspunsul la rugăciunile ei?

- De fapt, dragă, eu speram ca tu să fii răspunsul la rugăciunile mele, spuse Nick, recunoscând în sinea lui numeroasele adevăruri ascunse în această frază.

- Bineînţeles, Mercy încuviinţă şi se apropie, cu mâinile încrucişate. Se uită după o verighetă dar el nu purta aşa ceva, ceea ce o conduse spre o concluzie interesantă: sora Agatha se ocupa cu peţitul.

- Doctore Deveraux, dumneata nu eşti decât un şmecheraş stilat, aşa că te vei duce înapoi şi-i vei spune sorei Aggie că acum sînt ceva mai deşteaptă decât eram la nouăsprezece ani. Ii dibuiesc pe sfâşietorii de inimi de la cincizeci de metri.

- Ah, nu, eu sînt doctor, o contrazise Nick cu blândeţe, amintindu-şi cât insistase sora Agatha să vină el aici, personal, în loc să telefoneze. Eu nu frâng inimi, eu le vindec.

- Dar inima mea n-are nevoie să fie vindecată, nici de tine, nici de nimeni altcineva, clătină ea din cap. şi îi aruncă o privire provocatoare, lăsându-l să întrezărească puţin din Mercy-de-la-miezul- nopţii. Sora Agatha ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Voi doi nu v-aţi uitat niciodată la televizor? Mercy Malone obişnuieşte să frângă inimi, şi nicidecum invers.

- Ei bine, asta o cred, şi totuşi nu mă sperie.

- Nu te temi că ţi-aş putea frânge inima?

- Nu, voiam să spun că nu mă sperie ideea de-a fi primul bărbat care-o frânge pe-a ta, ripostă el. Pentru o clipă văzu surpriza din privirea ei şi-şi dădu seama că, fără să vrea, nimerise în plin. Mercy Malone era descumpănită, iar Nick hotărî că îi plăcea aşa.

Mercy se simţea ca şi cum onoarea îi era în primejdie, iar mănuşa fusese aruncată. Ar fi vrut să şteargă de pe faţa doctorului zâmbetul acela încrezut şi atrăgător totodată. Doctor! Asta explica multe despre atitudinea lui. Ea crescuse de mică între părinţi chirurgi, şi ştia exact cât de inutil era să contrazici un doctor care crede că are dreptate. Oricum, asta n-o împiedica niciodată să încerce.

- Am douăzeci şi nouă de ani, doctore Deveraux. Crede-mă, spuse ea pe un ton confidenţial, am avut parte de multe ocazii ca să mă aleg cu inima frântă.

- Ai, dragă, spuse Nick scuturând din cap. Şi de câte astfel de... ocazii ai profitat?

Mercy simţi că ar fi vrut ca Deveraux să plece, ca să nu mai fie nevoită să-i răspundă la întrebare, şi în acelaşi timp ar fi vrut ca el să rămână ca să poată afla exact ce discutase sora Agatha cu el! Nimeni, niciodată, nu o mai interogase pe Mercy Malone despre viaţa ei intimă, nici măcar în glumă! De obicei, oamenii aveau tendinţa de a confunda personajul de emisiune TV cu propria ei persoană. în timp ce-l studia, Mercy începuse să-şi frece buza inferioară cu o unghie lungă, vopsită în roşu.

- Eşti chiar atât de sigur că nu m-am ales niciodată cu inima frântă? cugetă ea, strecurându-şi în voce aceeaşi tentă de sexualitate pe care-o folosea şi în emisiunile televizate. Este un diagnostic, doctore?

- Oh, nu, pentru că încă n-am pus întrebarea.

- Ce întrebare?

- Una simplă. Cine ti-a frânt inima?

Uluită, Mercy căută un răspuns tăios, apoi se pomeni întrebându-se ce i-ar putea spune ca el s-o creadă.

In tăcerea care se lăsase, lui Nick îi veni pentru o clipă ideea să lase baltă subiectul, dar numai pentru o clipă. Mercy Malone cea atrăgătoare şi sigură pe ea pe care o văzuse la TV părea perfect în stare să-l trimită scurt la dracu', şi n-o făcuse. Aşa că nici el nu dădu înapoi.

- Care-i problema, nu-ţi mai aminteşti amănuntele?

- Mă gândeam.

- Tragi de timp, o corectă el, apoi se întoarse şi porni spre ieşire, prin holul carpetat. In locul tău, m-aş gândi dacă n-ar fi bine să-mi iau un câine. Palierul ăsta arată ca o uriaşă gură de incendiu.

Exasperată, Mercy scăpă un mic oftat, şi asta nu doar din cauza cuvintelor lui.

- Cum aş putea să mă gândesc dacă tu vorbeşti tot timpul?

- N-ar trebui să dureze atât. Orice femeie care a trecut prin aşa ceva îşi aminteşte cel mai mic detaliu. Ea ştie cine, unde şi cînd. Poate să-ţi spună chiar şi momentul exact în care s-a întâmplat. Tu nu. Nick îşi plimbă degetele pe balustrada lustruită şi nu văzu ochi ei larg deschişi urmărindu-i mişcările mâinii. Nick făcu o pauză scurtă, apoi adăugă: Oare de ce?

Sunetul ascuţit al telefonului îi luă prin surprindere pe amândoi, rupând vraja de intimitate ce se strecurase încet între ei. Văzând ca Mercy nu se clinteşte, Nick spuse:

- Cred că te caută cineva.

- Am auzit, replică ea, şi trecu pe lângă el spre măsuţa telefonului. Apucă receptorul negru, model retro, şi răspunse mai tăios decât avusese de gând, jurându-şi în tăcere că va şterge zâmbetul ăla satisfăcut de pe chipul lui Deveraux, cu orice preţ.

- Oh... Sophie, bună. Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Nick chicoti şi se îndreptă încet spre camera de zi, remarcând aspectul vechi şi totuşi confortabil al încăperii. Fără a şterge nimic din arhitectura veche, Mercy reuşise să facă o casă primitoare - ceva ce el nu fusese în stare să facă în propriul lui apartament nici măcar angajând un decorator.

- Nu, nu era instalatorul, îi explică Mercy, plină de răbdare, vecinei ei mai în vârstă, urmărindu-şi în acelaşi timp musafirul cu privirea. Este doctor. Nu, nu sînt bolnavă. Deveraux. Doctor Deveraux. Nu, nu e francez. Este din New Orleans. Da, statul Louisiana.

Cînd îşi auzi numele, Nick se simţi extrem de tentat să tragă cu urechea, dar îşi linişti conştiinţa gândindu-se că n-ar fi vrut ca ea să rămână cu impresia că îşi bagă nasul în treaba altora. Nick se întrebă o clipă dacă şi ea uitase de problema cu ţeava din bucătărie tot atât cât uitase şi el de oboseală.

- Nu! Răspunsul lui Mercy fusese tăios, la întrebarea neauzită de la telefon. Deodată strânse din dinţi ca şi cum ar fi încercat să se abţină de la ceva. îi aruncă o privire fugară, apoi se întoarse şi coborî vocea. Nu, e-n regulă. Serios. Nu e momentul ce! mai potrivit acum, Sophie. Sophie... Sophie!

Mercy aşeză cu delicateţe receptorul înapoi în furcă, se întoarse spre el şi-l anunţă:

- Vom avea companie cât de curând. Sophie ar vrea să te cunoască. N-a mai întâlnit pe nimeni din New Orleans pînă acum.

Era ceva în vocea lui Mercy care îl făcu pe Nick să-şi îndrepte spinarea. îşi trecu degetele prin păr.

- Ar trebui să fiu îngrijorat?

Simţul umorului lui Mercy se făcu simţit cînd îi răspunse:

- Eu în locul tău aş fi. îi este teamă că mă violezi.

- Ii este teamă că ce?

- Că mă violezi, răspunse Mercy îndatoritoare, şi trecu pe lângă el spre uşa de la intrare, ca s-o aştepte pe Sophie.

- Spune-mi că nu-i adevărat! rosti Nick.

- Oh, ba da, este adevărat. Sophie mi-a spus că te-a văzut cînd ai venit şi că eşti exact genul de bărbat care ar putea, şi citez, să încerce ceva.

- Iar Mercy-de-la-miezul-nopţii este exact genul de femeie care s-ar descurca de minune dacă aş încerca, replică Nick, tăios.

Un fior o scutură pe şira spinării: îi folosise porecla.

- De ce mi-ai spus aşa? Vrea să spun Mercy-de-la-miezul-nopţii. De ce m-ai spus aşa?

- Dragă, mă uit la tine şi văd două femei incredibil de atrăgătoare care pur şi simplu scot din minţi un biet Cajun. Se apropie de ea, lângă intrare, şi se sprijini de tocul uşii. Mercy Malone era o femeie greu de ghicit; nu era tocmai ceea ce se aşteptase să fie şi îl fascina. O prinse cu blândeţe de bărbie şi o sili să-l privească în timp ce-i explica. Una din ele frânge inima cu uşurinţă, în timp ce cealaltă pare foarte grijulie cu propria ei inimă.

De data asta fiorul îi străbătu întregul trup şi un val de căldură îi urmă imediat. Strălucirea din privirea lui îi ascundea acum cearcănele. Nick începuse deja să nu mai arate ca un bărbat care are mare nevoie de somn, şi se transformase într-unul periculos de hotărât să obţină ceea ce doreşte.

- Mercy, dragă! strigă Sophie în timp ce urca treptele verandei. Ca de obicei pe timp de vară, vecina lui Mercy purta o rochie mexicană comodă şi colorată strident. Am nevoie să împrumut de la tine puţin zahăr. Nu te superi, nu-i aşa? Sophie trecu pragul şi păru surprinsă. Oh, Doamne! Văd că eşti ocupată.

Uimită, Mercy realiză că degetele lui Nick îi urmăreau, blând dar ferm, linia claviculei, dându-i la o parte gulerul cămăşii albe, din bumbac.

- Oh, pentru Dumnezeu, gemu Mercy şi îndepărtă mâna lui Nick, intră, Sophie.

Uşa protestă cu un scârţâit sonor. Sprintenă, octogenara păşi înăuntru şi Mercy făcu prezentările.

- Sophie Jensen, doctor Nick Deveraux. Gata. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea.

Fără grabă, lovindu-şi uşor coapsa cu ceaşca din plastic, Sophie îl măsură din cap până-n picioare pe Nick, şi întrebă:

- Deci, de cât timp o cunoşti pe Mercy?

Nick râse, îşi încrucişă braţele şi îi aruncă o privire la fel de atentă şi de stăruitoare.

- Nu de suficient de mult timp ca s-o violez, dar nu te teme. Am în vedere chestia asta.

Şocată, Mercy şopti neajutorată.

- Oh, Doamne, ce altceva se mai poate întâmpla astăzi?

- Vai! exclamă Sophie ca şi cum n-ar fi auzit cuvintele lui. Podeaua ta nu arată prea bine. Holul ăsta pare imens acum, că ai scos de aici carpeta aia verde, oribilă. Mary Jane Hiller, odihnească-se în pace, iubea carpetele, dar acum este cu mult mai bine, draga mea. Mai mult spaţiu.

- Crezi? Mercy luă ceaşca şi aruncă o privire către cei doi. Tocmai mă gândeam că e cam înghesuială. Voi doi mai staţi de vorbă pînă înot spre bucătărie să-ţi aduc nişte zahăr.

- Oh, draga mea, ai probleme! Sophie apucă ceaşca din mâna lui Mercy. Nici nu mă gândesc să-ţi cer zahăr cînd ai asemenea neplăceri. Mă duc repede pânã-n colţul străzii la magazinul lui Joan şi iau zahăr de acolo. Deschise uşa înainte ca Mercy să apuce să protesteze. Mă bucur că te-am cunoscut, doctore.

- O adevărată plăcere, vă asigur, spuse Nick, întinzându-se să aprindă lumina pe verandă. A început să se întunece. N-aş vrea să alunecaţi înainte de a face rost de zahărul ăla.

- Ce drăguţ eşti, murmură Sophie îndepărtându-se. Mercy, mai spuse ea, sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Mercy scutură din cap.

- Am nevoie de un instalator.

- M-am oferit să te ajut, îi reaminti Nick.

Fără să-şi ia privirea de la Sophie, Mercy întrebă:

- Şi pe care din noi vrei s-o ajuţi? Pe Mercy-de-la-miezul-nopţii sau pe Mercy May Malone?

Capitolul 2

- Mă întreb de ce oare am impresia că am intrat în ultimul tur în Tunelul Groazei? întrebă Nick şi se îndepărtă, scuturând din cap. Trebuie să mă grăbesc, înainte să se trezească fiara. Pe unde ajung în bucătărie?

Mercy închise uşa şi se sprijini de ea. Spuse:

- N-am spus să mă ajuţi.

Nick chicoti şi continuă să meargă spre spatele casei.

- Nu mi-ai spus nici să plec. De fapt, spuse el în timp ce deschidea o uşă spre baia de serviciu, dacă plec acum, în cinci minute o vei avea aici pe Sophie, luându-te la rost că ai gonit un bărbat atât de promiţător. Ii aruncă un zâmbet încântător. Ai grijă. Cred că Sophie mă place.

Pornind după el, Mercy mormăi.

- Îşi poate permite să fie generoasă cu părerile ei. Sophie are pretenţii mai modeste ca ale mele.

- Ah, mă apropii, o anunţă Nick şi păşi în camera de zi, aruncând o privire spre masa din lemn de cireş. Apoi observă cele opt scaune desperecheate. în trecere spre ceea ce credea el că ar trebui să fie bucătăria, descoperi că nu numai scaunele erau desperecheate, ci şi oramentele erau diferite. Ce faci tu aici, dragă? Casă pentru scaune orfane? Frumoasă carpeta, oricum. Persană?

- Mătase chinezească, replică ea. Şi nu vorbi aşa despre scaunele mele. Trebuie să-ţi spun că fiecare dintre aceşti „copii" orfani are o origine mult mai nobilă decât tine.

Nick se răsuci pe călcâie şi deschise uşa cu spatele în timp ce rostea.

- Ei bine, poate că e aşa cum spui, dar eu sînt în stare, printre altele, să te încălzesc în timpul nopţii, şi asta îmi mai ridică puţin valoarea, nu-i aşa?

Numai faptul că dispăruse în bucătărie o împiedică pe Mercy să-l informeze că avea o pătură electrică în dormitor. Bineînţeles că el ar fi avut un răspuns şi pentru asta, ceva devastator, de genul

„Ah, dragă“, însoţit de o mişcare tristă din cap, sugerându-i că o pătură electrică era doar o slabă consolare pentru faptul că nu avea un bărbat în pat, lângă ea. Un bărbat ca Nick Deveraux, mai exact. Din nefericire, Mercy începea să fie de acord cu el.

Las-o baltă, îşi şopti ea. Nu căuta un bărbat şi n-avea nevoie de cineva care să-i înnebunească hormonii. De fapt, patul ei era suficient de călduros şi fără trupul fierbinte al lui Nick Deveraux tolănit în aşternuturi. Ah, nu începe iar! Oare cum făcea acest Cajun agresiv de o făcea să se gândească numai la dormitor?

Tipul era prea deştept pentru propria lui siguranţă şi prea atrăgător pentru liniştea ei sufletească. Privind spre uşa deschisă a bucătăriei, îşi

spuse că dacă ar avea un dram de înţelepciune, s-ar întoarce direct la telefon şi-ar încerca să găsească un instalator adevărat, cât mai repede. Unul cu o salopetă murdară şi cu o geantă ticsită cu scule. Unul pe care să-l cheme Raph. Unul care să nu aibă ochii arzând întunecat şi păr fin şi negru care să-i implore mâinile să-l mângâie.

Oricum, mândria o împiedica să se îndrepte spre telefon. Bunul şi bătrânul Nick nu s-ar fi simţit ofensat de lipsa ei de încredere în abilităţile lui ca instalator, ci ar interpreta-o ca pe o metodă lipsită de curaj de a încerca să scape de el. Şi ar avea dreptate, adăugă o altă voce interioară a minţii ei. Priveşte adevărul în faţă. Acest bărbat o făcea să se simtă ca ţintuită, şi începea să se întrebe dacă
nu cumva el avea vreun elixir magic al dragostei in buzunar.

Cum altfel ar fi putut să-şi dea seama,că ea nu încurajase niciodată o relaţie? Oricum, ce rost ar fi avut să le încurajeze? Judecind după căsniciile prietenilor şi chiar a propriilor ei părinţi, „Pînă cînd moartea ne va despărţi[11] ar trebui schimbat cu „pînă cînd primim o ofertă mai bună". Nu, relaţiile începute strălucit şi încheiate amar nu erau tocmai pe gustul ei. Mulţumesc, dar am nevoie de Inima mea întreagă, într-o. singură bucată.

Bărbaţii pe care-i întâlnise în ultimii ani fuseseră ori intimidaţi de Mercy-de-la-miezul-nopţii, mulţumindu-se doar să fie văzuţi în public cu ea, ori suficient de civilizaţi ca să renunţe la simpla ei afirmaţie că n-o interesează problema. Numai că se îndoia foarte tare că ar putea să-l intimideze cu ceva pe Nick, sau că acesta s-ar simţi satisfăcut printr-o simplă ieşire în public. Şi, la dracu', nu era nici foarte sigură că el era prea civilizat. Şi nu ar fi mers nici cu aluzii, asta era clar dacă ar fi să te iei după zgomotele care se auzeau deja din bucătărie. Nu-l cunoştea pe Nick Deveraux cu o oră în urmă, şi iată că el i se vârâse deja pe sub piele, fâţâindu-se pe-aici ca la el acasă.

Pregătindu-se pentru o nouă rundă cu Nick, Mercy intră încetişor în bucătărie, spunându-şi că Nick şi sora Agatha aveau, probabil, de gând mult mai mult decât un simplu peţit, altfel el n-ar fi făcut un drum de o oră cu maşina doar ca s-o vadă. Tot farmecul lui şi insistenţele de a o ajuta erau mai degrabă parte a unui plan menit s-o îmblânzească. Suspină cînd îşi dădu seama că planul le reuşise.

Toate erau aşa cum le lăsase mai devreme, cârpele şi cutiile cu detergent, pe care le ţinea de obicei sub chiuvetă, erau acum pe masa de stejar, iar ligheanul imens, din plastic portocaliu, stătea tot dedesubtul conductei sparte. Nick stătea aplecat sub chiuvetă, mânuind cu destulă îndemânare o lanternă. Nefericită, ea trebui să accepte ideea că el arată destul de bine chiar şi în această postură.

- Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să oprim apa, îi spuse el aplecându-se mai mult şi trecându-şi mâna peste o conductă veche din cupru.

- Dar am închis-o deja, îi răspunse ea. Am strâns robinetele acelea de jos chiar înainte să sun după instalator. Cred că nu funcţionează.

- Nici n-au cum. Conducta spartă este cea de alimentare. îi făcu semn să se apropie şi îi arăta cele două robinete care separau conductele de alimentare de cele care porneau spre chiuvetă. Cînd le-ai strâns, n-ai făcut decât să opreşti apa la chiuvetă, dar ea conţină să vină pe ţeava principală. Trebuie să oprim apa de la robinetul din stradă, apoi să reparăm aici.

- Se poate aşa ceva? Chiar ştii ce să faci? întrebă Mercy, uimită că Nick vorbea cu atâta uşurinţă de astfel de lucruri. Tatăl ei fusese altfel; deviza lui era că doctorii, prin educaţia lor superioară, erau mai presus de munca manuală. Ciudat, ţinând cont că amândoi părinţii ei fuseseră chirurgi şi, practic, făceau munca manuală în fiecare zi.

Stingând lanterna, Nick ridică ochii, bucurându-se din plin de priveliştea oferită de două coapse lungi şi superbe, dispărând îndărătul franjurilor şortului.

- Lasă-mi puţin timp, dragă, şi o rezolv. Tot ce am nevoie este o cheie.

Mercy se îmbăţoşă şi se îndepărtă un pas, conştientă că vocea lui era plină de promisiuni care n-aveau nimic de-a face cu instalaţia de apă. Cu un gest nervos îşi dădu pe spate părul lung care-i acoperise faţa şi îşi reprimă tendinţa de a trage de marginea şortului. In schimb, îşi băgă mâinile adânc în buzunarele de la spate, încercând să-şi mai acopere puţin picioarele.

- Nu cred că am aşa ceva. Cînd am cumpărat casa mi-au dat doar cheile de la intrare.

- Eu vorbesc despre altfel de cheie, îi explică Nick ridicându-se în picioare şi îndreptând cu grijă lanterna spre gleznele ei albe. Mon Dieu, Mercy sări înapoi de parcă era un crocodil care încercase să ia o muşcătură din ea. Nick îşi înăbuşi dorinţele şi-şi îndreptă atenţia spre problema cu apa. Cheia de care avem nevoie este lungă, grea, din metal, şi are forma literei T. Ai aşa ceva pe aici?

Mercy râse şi începu să numere pe degete.

- Am un ciocan, o şurubelniţă, un cleşte, nişte şmirghel uzat şi o carte mare şi galbenă plină cu numere de telefon: electricieni, vopsitori, instalatori, coşari. înţelegi?

Aruncând o privire prin bucătăria devastată ca după o furtună, Nick remarcă.

- Ţi-ar trebui alte numere de telefon sau mai bine, ceva mai multe scule dacă vrei sa aduci bucătăria asta în secolul douăzeci.

- Auzi, cine dracu' eşti tu? întrebă Mercy uşor iritată. Un spion de la Casa şi Grădina Noastră? Te-ai legat de toate în casa asta, de scaunele mele, acum nu-ţi place nici bucătăria. De ce-ai venit aici?

Nick se scarpină pe ceafă şi se gândi care ar fi cel mai bun răspuns. Dacă ar fi să se ia după spusele sorei Agatha, în momentul în care Mercy ar auzi despre necesitatea utilării sălii de urgenţe a spitalului, ar profita imediat de ocazie şi l-ar expedia, cu promisiunea că va lansa apeluri şi-şi va pune oamenii să-l sune. în ultima jumătate de oră, Nick devenise interesat mai mult de alte lucruri decât de ajutorul ei la strângerea de fonduri, şi în mod absolut sigur nu i-ar fi făcut nici o placare să piardă timpul discutând cu oamenii ei. Dacă ar fi vrut aşa ceva, ar fi risipit săptămâni în şir încercând să-l convingă pe managerul ei să-i stabilească o întâlnire.

- Probabil n-o să mă crezi dacă-ţi spun că sînt un admirator al tău? întrebă el.

- Nici vorbă. Mercy îşi încrucişă braţele şi aşteptă răbdătoare. Ar fi vrut să dea din picior dar se răzgândi, ca să nu mai atragă atenţia asupra coapselor ei dezgolite. Doctore Deveraux, poţi să nu mă crezi că sînt o expertă în inimi frânte, dar îmi recunosc admiratorii. Se bâlbâie, sînt teribil de timizi, găsesc o bucăţică de hârtie pe care să semnez, sau se poartă nemaipomenit de sofisticat ca să obţină un autograf? Dar ştii

ceva? Mercy îşi puse mâinile în şolduri. Niciodată nu mă insultă.

Un zâmbet îşi făcu apariţia pe chipul lui Nick în timp ce căuta prin buzunar după hârtie. Găsi o chitanţă de gaze şi i-o întinse.

- Puteţi să-mi daţi un autograf, domnişoară Matone?

- Prea puţin, prea târziu, îl informă Mercy, dar un mic zâmbet i se ivise în colţul gurii. Ignorându-l, ea continuă: Dacă tu eşti un admirator, eu sînt îngerul păzitor. Numai că eu nu am aripi, deci tu nu eşti un admirator. Şi acum, aş vrea să ştiu exact ce anume vreţi de la mine, dumneata şi sora, doctore Deveraux.

- Pentru început, îmi poţi spune Nick. Băgă chitanţa înapoi în buzunar. Şi în mod sigur sînt un admirator, şi încă unul devotat. Niciodată n-am pus mâna... pe telefon.

- Ce doreşti, Nick?

- O mică favoare.

- Ah, înţeleg. Acum urmează scena în care-mi spui că-mi repari conducta dacă îţi fac o mică favoare. Chiar dacă aproape ghicise, Mercy se simţea dezamăgită de faptul că Nick Deveraux
profitase de situaţia în care se găsea. Era atât de... de... tipic masculin, şi ea tocmai începuse să spere că Nick nu era un bărbat tipic.

El o fixă cu privirea şi scutura din cap.

- Nu, dragă. Acum urmează scena în care te întreb dacă n-ai putea să-ţi închei interogatoriul la care m-ai supus, pe drumul spre magazinul cu articole de fierărie. Asta, presupunând că există aşa ceva în oraşul ăsta şi mai este încă deschis.

- Bineînţeles că există. Haunt, Kentucky, nu e tocmai un oraş mare, dar nici nu e la capătul pământului, şi puţine magazine închid la ora şase.

- Atunci pune-ţi nişte pantofi, Mercy Malone, spuse el scuturînu-şi mâinile. Trebuie să mergem pînă acolo şi să-l întrebăm pe vânzător dacă are o cheie şi o ţeavă de jumătate de inch .

- Eu conduc, altfel nu, spuse ea repede, ca şi cum, fiind ea la volan, asta i-ar fi dat şi controlul asupra situaţiei. Nu că ar fi avut vreo importanţă, ar fi fost în stare acum să se facă frate cu dracu’ doar să-şi vadă ţeava reparată. în comparaţie, o mică plimbare cu maşina împreună cu Nick nu părea chiar atât de rău.

- Bineînţeles că tu conduci, aprobă Nick încetişor. Cînd ea era deja la

jumătatea drumului spre uşă, el adăugă: Mi-am dat seama de asta de la început. Te-ar ajuta să mai câştigi puţin din terenul pierdut.

Mercy încremeni, dar nu se întoarse. Tot ceea ce ar fi văzut ar fi fost un zâmbet inocent şi nişte ochii arzând întunecat, şi nu voia cu nici un preţ să-i dea această satisfacţie.

Pe drumui pînă la magazin şi la întoarcere, conversaţia fusese suficient de inofensivă, hotărî Mercy. Vorbiseră despre vreme - neobişnuit de caldă pentru sfârşitul lui mai, curse de cai - erau amândoi pasionaţi de aşa ceva, despre mâncare - Nick o certa că nu mâncase niciodată raci, deşi fusese în New Orieans de câteva ori, şi despre maşini - maşina lui Nick, un Chevelle model ’67, împotriva Jaguar-u\u\ vechi al lui Mercy, amândouă negre. Vorbiseră despre orice în afară de motivul venirii lui Nick în Haunt.

Cu cât doctorul evita mai mult subiectul „micul favor", cu atât mai intrigată devenea Mercy. Acum, urmându-l prin casă spre bucătărie, trebuia să admită că nu era deloc un bărbat tipic. Avea într-adevăr de gând să-i repare conducta, Indiferent dacă ea va fi sau nu de acord să-l ajute.

Nick trânti sacul cu scule pe masă şi îi dădu cheia cu care opriseră apa.

- Judecând după vârsta casei şi după starea Instalaţiei de apă, ar trebui să pui asta undeva la indemnă. Vei mai avea nevoie de ea.

- Mulţumesc, spuse Mercy cu delicateţe. Cel puţin acum ştiu cum s-o folosesc dacă voi mai avea vreodată nevoie.

- Oh, sigur vei avea nevoie de ea, o avertiză Nick cu un chicotit sonor.

- Ai grijă, îi spuse Mercy cu glas dulce, insulţi o femeie care are în mână un obiect greu!

Nick ignoră amenințarea şi scotoci prin sacul din hârtie, căutând bucata de conductă nouă.

- Sînt în siguranţă, pentru că n-am terminat încă reparaţia. După aceea am să-mi supraveghez gura. li aruncă o privire, şi o sclipire jucăuşă se aprinse în ochi. Aş putea s-o veghez şi pe a ta, dacă-mi spui vorbe dulci.

- Niciodată n-am fost bună la vorbe dulci, răspunse Mercy, zicându-şi în sinea ei că şi-ar fi dorit să fi fost. Cu un scenariu deştept şi o cameră

de luat vederi în faţă, putea spune vorbe dulci pentru oricine, dar în viaţa ei de zi cu zi nu era în. stare. Şi în nici un caz în bucătărie, unui bărbat care ştia deja diferenţa între Mercy May şi Mercy-de-la-miezul-nopţii. Acest bărbat, pur şi simplu, îi dădea fiori şi o răscolea din cap până-n picioare.

- Ah, e uşor să spui vorbe dulci, îi spuse el, aplecându-se spre ea. Ai nevoie doar de o victimă gata să te asculte şi de puţin exerciţiu.

Mercy înghiţi în sec şi încercă să ignore fierbinţeala care-i urca în obraji. Ştia foarte bine că, pentru bărbaţii senzuali aşa cum era Nick, vânătoarea era la fel de naturală ca şi respiraţia, fără să mai ţină cont că, poate, femeia din faţa este altfel. Flirtul cu doctorul semăna puţin cu jocul cu artificiile - dacă aprinzi fitilul, explozia este garantată. Crease o senzaţie nemaiîntâlnită în sufletul ei; o făcuse să se simtă ca Mercy-de-la-miezul-nopţii, capabilă să se ţină în frâu în faţa unui bărbat periculos. Să se ţină în frâu, şi nu numai atât.

Cu totul contrar firii ei, Mercy scăpără un chibrit şi aprinse fitilul. Cu voce joasă, întrebă:

- Presupun că victima gata să mă asculte ai fi chiar tu?

Încetişor, cu un zâmbet indescriptibil pe chip, Nick se oferi.

- Absolut pregătit, complet dornic şi mai mult decât capabil să te ascult.

Aerul din încăpere dispăruse, iar Mercy lupta din răsputeri să tragă puţin oxigen în plămâni. înţelese invitaţia subtilă de a-l pune la încercare. Se lăsa tăcerea în timp ce ea încă se mai gândea dacă să răspundă sau nu invitaţiei lui. încă ţinând cheia mare şi grea, din metal, lipită de piept ca pe un scut, făcu un pas înainte în acelaşi timp în care el se dădu înapoi.

- Dar mai întâi trebuie să repar ţeava asta nenorocită. Nick se întoarse şi începu să studieze cu mare atenţie conducta, lăsându-i timp să-şi revină. îşi săltă puţin pantalonii şi se aşeză pe vine. Nu-i fusese deloc uşor să se retragă. Dacă ea ar fi fost femeia pe care se aştepta s-o întîlnească atunci cînd sunase la uşă, n-ar fi dat înapoi. Acum ar fi sărutat-o, apoi ar fi lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc.

Din nefericire, Mercy Malone nu era chiar femeia fatală din O oră, la miezul nopţii. Micul lui plan de a amesteca puţin afacerile cu plăcerea se

lovise de un obstacol - conştiinţa lui. îi veniră în minte principiile de viaţă pe care i le insuflaseră părinţii lui, şi spuse:

- Dacă-mi aduci o cămaşă veche şi un uscător de păr, pot să încep.

- Un uscător de păr? Ce fel de cămaşă? întrebă Mercy, uimită că fitilul pe care îl aprinsese fusese stins cu brutalitate. Mintea ei încerca să-şi dea seama de ce-ar putea el avea nevoie de o cămaşă veche şi de un uscător de păr, şi de ce rămăsese nesărutată tocmai cînd era atât de sigură că el o va săruta!

- O cămaşă mare, ceva care să încapă pe umerii ăştia, explică el întinzându-se după prosopul de vase atârnat de mânerul frigiderului. Şterse cu atenţie conducta care, pentru câteva clipe, încetă să mai picure. Nici nu-ţi imaginezi cât de greu ies petele verzi de coclează de pe cămăşile albe!

Se lăsă tăcerea şi el se întoarse.

- Nu sînt pretenţios, merge orice. Un jerseu vechi rămas de la vreun iubit, o bluză de flanel...

Nick se opri. Mercy nu avea haine bărbăteşti vechi pentru că nu avusese bărbaţi în viaţa ei. Sau cel puţin, nu suficient de intimi ca să rămână haine de la ei. Instinctul pe care şi-l dezvoltase zi de zi în sala de urgenţe îi spunea că avea dreptate.

Nick se ridică şi traversă încăperea.

- Care-i problema?

- Nu am aşa ceva, mărturisi ea, şi puse cheia Jos.

- Iubiţi sau cămăşi? Nick ştia că forţase nota cu întrebarea asta, şi nu fu surprins cînd o văzu tresărind. Nu se aşteptase ca Mercy să cedeze atât de uşor şi să prindă momeala, iar el n-ar fi atras-o într-o discuţie despre trecutul ei atât de curând. Cel puţin nu atâta timp cât Mercy ar fi refuzat s-o facă.

Această slăbiciune a ei îl intriga pe Nick mai mult decât ar fi fost dispus să admită. La Mercy-de-la-miezul-nopţii totul era limpede ca lumina zilei, dar femeia din faţa lui era cu totul altceva. Judecând după răspunsurile pe care i le dădea la aluziile lui cu tentă sexuală, în mod evident ştia cum merge treaba, numai că Nick începea să se întrebe câte astfel de treburi le dusese pînă la capăt.

Mercy îi ignoră întrebarea despre viaţa ei amoroasă şi arătă spre

chiuvetă. Cu glas dulce, se interesă.

- De ce nu-mi arăţi mie ce să fac? Eu fac ce trebuie, iar tu nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru cămaşă.

- Nici o problemă, o asigură Nick, voi improviza. încet, fără să-şi dezlipească privirea din ochii ei, .începu să-şi descheie cămaşa. Cînd ajunse la al patrulea nasture, Mercy înghiţi în sec. Gura i se deschise, apoi i se închise la loc, într-un comentariu mut.

- Mă duc după uscător, reuşi ea să rostească şi se retrase în grabă.

Nick scutură din cap.

- Ah, dragă. Cum putem vreodată să ajungem undeva, dacă tu fugi tot timpul?

Îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o puse pe spatele unui scaun cu o mişcare rapidă. Zâmbind, Nick observă că şi cele patru scaune de bucătărie erau diferite. Oare femeia asta nu cumpăra nimic în seturi? îi plăcea, într-adevăr, aspectul acesta eterogen, sau era doar o victimă a vânzătorilor şmecheri?

Nu-i asta ceea ce sperai, Nick? Că Mercy este o victimă pentru şmecheri? Şmecheri aşa ca Nick Deveraux? Nu sperai să te adauge la colecţie cât ai clipi din ochi, ca să nu te mai simţi atât de nenorocit de singur?

Încruntându-se, Nick strânse din dinţi, silindu-se să se relaxeze. De unde dracu' îi veniseră toate gândurile alea? Era la fel de plictisit de aceste conversaţii cu el însuşi pe cât era de număratul rotaţiilor ventilatorului din tavan la ora două dimineaţa. N-avea nevoie de nimeni în viaţa lui. Să fii singur şi să n-ai pe nimeni erau două chestii total diferite, şi prima n-o implica neapărat pe-a doua.

Înainte ca el să reuşească să-şi pună la punct gândurile, Mercy reveni cu uscătorul de păr, ezitând doar o clipă cînd îl văzu pe doctor pe jumătate dezbrăcat. îşi reveni repede şi afişă chiar un zâmbet drăguţ cînd îi dădu uscătorul.

- Cedez în faţa curiozităţii. Ce vrei sa faci cu el?

- Ceva pervers, bineînţeles. El râse cînd văzu expresia de pe faţa ei. Vreau doar să usuc complet conducta înainte s-o repar, îi explică Nick, băgând în priză uscătorul. Ăsta îmi va uşura munca.

In timp ce Nick lucra, Mercy stătea deoparte şi urmărea în tăcere

jocul luminii pe muşchii lui cînd el îşi îndoia şi îşi răsucea trupul. Chiar şi acum, cînd îi vorbea despre un subiect atât de anost cum era instalaţia de apă, vocea lui nu-şi pierduse intonaţia aceea seducătoare. Păcat că nu voia nici un bărbat în viaţa ei. Nick aproape că o făcuse să-i pară rău de asta. De fapt, sora Agatha probabil contase tocmai pe faptul că Nick era un bărbat atrăgător.

- Gata, rosti Nick cînd termină de strâns manşonul cilindric peste porţiunea de conductă spartă. Se ridică şi aruncă prosopul pe masă, apoi se rezemă de marginea ei cu braţele încrucişate. îi aruncă un zâmbet, aşteptând parcă să fie aplaudat.

- Sînt foarte impresionată, spuse ea simplu, privind undeva deasupra claviculei lui, deşi îi ardea buza să-i studieze mai îndeaproape micul medalion pe care-l purta la gât. Mulţumesc, Nick. Intr-adevăr mi-ai fost de mare ajutor.

- N-a fost chiar o explozie de bucurie, dar a fost sincer. Deci, cu plăcere. Trecându-şi degetele prin păr, Nick îi dădu un sfat: Dacă aş fi în locul tău, mi-aş cumpăra cartea aia de reparaţii în gospodărie căreia îi tot face reclamă la TV.

- Casa mea nu este chiar atât de rea, replică Mercy. Privindu-l acru, apucă sacul de hârtie şi-l făcu ghemotoc. Este o casă nemaipomenită, o casă cu personalitate şi farmec.

- Casa asta nemaipomenită este ca şi o maşină nemaipomenită, care are două sute de mii de kilometri la bord şi n-are garanţie. Crede-mă, Mercy. Problemele abia au început. Ţi-o spune cineva care şi-a reparat o maşină veche de douăzeci şi cinci de ani, cu mai mult de două sute de mii de kilometri la bord.

Telefonul de peretele din spatele uşii sună în urechea ei înainte să apuce să-i răspundă. Ridică degetul arătător, în semn că „Stai! Încă n-am terminat cu tine!“.

- Alo! Joan? Mercy îşi lăsă umerii să cadă şi scăpă un suspin. Ţi-a povestit Sophie de problema mea cu apa? Nu, n-a venit instalatorul. Nici n-a sunat. Maşina? E a unui... prieten care a venit să-mi dea o mână de ajutor. Ce prieten?

Nick ridică din umeri şi zâmbi. îşi reaminti de maşina de zvonuri din oraşele mici. Louisiana îşi avusese şi ea porţia de vecini binevoitori.

Arătă cu degetul spre cheia de pe masă, apoi uşa, spunându-i astfel că se duce afară să deschisă robinetul de apă.

- In cheamă Nick Deveraux. Nu, nu este de prea mult timp aici. In timp ce el se îndrepta spre ieşire, Mercy îşi fixă privirea într-un punct, undeva între omoplaţii lui, şi minţi: Sînt în siguranţă, Joan. Este complet inofensiv. De data asta fu rândul lui Nick să se oprească o clipă în pragul uşii. Mercy îşi ascunse un zâmbet cînd îl văzu pornind mai departe. în timp ce răspundea monosilabic în scurtele pauze pentru respirat ale vecinei, Mercy traversă bucătăria spre chiuvetă.

- Hm...Nu... Da, bineînţeles... Chiar aşa?... Şi tu eşti preşedintă?

Cînd consideră că Nick avusese deja destul timp să facă ce avea de făcut, răsuci încetişor robinetele de apă rece şi caldă. Dacă ar fi privit-o cineva ar fi putut crede că un mic miracol se întîmplase, cînd apa curse în chiuvetă şi apoi pe scurgere, şi nici o picătură nu căzu pe pardoseală.

- A mers!... Oh, nu, nu tu, Joan. Vorbeam singură.

Mercy radia de fericire cînd intră Nick, şi se dădu deoparte din calea lui, ca să verifice şi el minunea.

- Nu, Joan, n-o să uit. Doar mă cunoşti, ştii că nu dau înapoi cînd sînt de strâns nişte bani pentru o cauză dreaptă. Ascultă, Joan, nu sînt singură acum. Pot să te sun eu mai târziu, ca să mai discutăm despre asta?... Mulţumesc.

Mulţumit de sine, Nick închise robinetele. Cînd auzi clicul telefonului aşezat în furcă, rosti:

- Dragă, s-ar părea că-mi datorezi o cină.

Atâta vreme cât el o salvase de la o noapte de nesomn şi griji şi de la o reparaţie costisitoare, Mercy se simţi nevoită să aprobe. Puse mâna din nou pe telefon, formă un număr, şi-i aruncă o privire lui Nick.

- Cu sau fără anşoa?

Nick stătea la masa din stejar, cu scaunul împins în spate şi o sticlă de bere pe jumătate golită sprijinită pe coapsă, evaluându-şi şansele de supravieţuire dacă s-ar fi întins şi după ultima porţie de pizza. Mai bine slab, hotărî el, şi i-o oferi, galant.

- Haide, Mercy. la tu ultima porţie, înainte să înceapă conştiinţa mea să-mi ţină o predică despre copiii înfometaţi din Lumea a Treia.

- Ha! Vrei să spui că ţi-e teamă să nu te înţep imediat ce ai încerca

măcar s-o iei tu! replică ea, perfect conştientă de propria ei poftă de mâncare, pe măsura unui hamal în port.

Primi imediat un zâmbet larg drept răspuns.

- Ei bine, mi-a trecut prin cap că ai putea să mă înţepi puţin, chiar şi cu cuţitul acela!

- Bun, şi acum ştii ce anume m-a determinat să vin în Haunt. Pizza lui Tony merită aşa ceva. „Paradis" se numeşte specialitatea casei şi merită fiecare tur de bazin în plus pe care îl voi avea de făcut mâine.

Nick o privi cum presară piper mult pe bucata de pizza. Iute şi condimentată. Exact aşa cum îl plăceau lui femeile. Asta pînă o întâlnise pe Mercy el descoperise că îi plăceau femeile cel puţin la fel de atrăgătoare pe cât erau de iuţi şi condimentate. Şl deşi Mercy era departe de femeia fascinantă pe care şi-o dorea, Nick era absolut vrăjit.

Cu excepţia unei mici urme de sos de pizza pe obraz, chipul îi era desăvârşit. Părul rebel, castaniu, îi cădea pe umeri în valuri strălucitoare.. Ochii albaştri sclipeau spre el în timp ce ea muşca ultima bucăţică de pizza.

Nick luă o gură de bere şi se gândi că se simte foarte bine. Nu-şi mai amintea cînd stătuse ultima oară într-o bucătărie, cu uşa din spate deschisă, ascultând sunetul blând al ploii. încă o gură de bere şi memoria îi reveni la suprafaţă, cu claritate. Nu mai stătuse astfel de la Bayou Teche. Mama spunea despre el că era cel mai fericit cînd ploua. Se părea că singurele nopţi în care dormea cu adevărat bine erau nopţile în care sunetul ploii îi era cântec de leagăn.

Doar un fraier n-ar fi observat umbra de epuizare din privirea lui Nick, în timp ce freca absent, cu un deget, marginea gurii sticlei de bere. Mercy o observă, şi-şi dădu seama că Nick era tot atât de trist pe cât era de obosit. îndesă resturile în cutia de carton şi întrebă:

- Ai de gând să-mi spui odată de ce-ai făcut atâta drum pînă aici?

- Asta înseamnă că ţi-am stârnit interesul?

- Doar mi-ai gâdilat curiozitatea, replică ea imediat.

Mercy luă cutia de pizza şi o aruncă în coşul pentru gunoi, care avea un capac mare şi greu din plastic, asigurat în plus şi cu o bandă elastică.

- Te aştepţi la o invazie de şobolani în noaptea asta? întrebă Nick, amuzat de tot acest ritual complicat.

- Nu, căţeluşa mea se descurcă de minune de una singură.

Uimit, Nick privi repede în jur.

- Oare de ce nu l-am văzut pînă acum?

Mercy râse şi se îndreptă spre sufragerie, făcându-i semn s-o urmeze.

- Este plecată acum, e în Memphis împreună cu masculul visurilor ei. Cînd am cumpărat-o, i-am promis crescătorului că i-o voi duce pentru o generaţie de pui, după ce va participa la campionat. Mi-e dor de ea, dar se va întoarce săptămâna viitoare, după ce fată.

In camera de zi, Nick îşi alese imediat fotoliul ei preferat, aşezat în unghi cu sofaua. Se aşează şi îşi propti picioarele pe marginea canapelei, dând din cap cu satisfacţie,. Mercy remarca uşurinţa cu care el făcuse să se simtă în largul lui.

Aşezându-se pe sofa, Mercy spuse:

- In vreo nouă săptămâni voi avea şi căţeluşi, asta presupunând că totul decurge aşa cum vrea Mama Natură.

- Intr-un fel sau altul, lucrurile decurg întotdeauna aşa cum vrea Mama Natură. Nick îşi sprijini capul pe speteaza fotoliului, odihnindu-şi privirea pe picioarele lui Mercy. încearcă numai să lupţi împotriva naturii, şi viaţa îţi va deveni un adevărat coşmar. Şi ce câine ai? Ţinând cont că locuieşti într-un orăşel numit Haunt , presupun că e ceva fioros, un fel de câine din Baskerville?

- Nici vorba. De fapt este un labrador negru, pe nume Witch .

- Frumos nume.

- Aşa ziceam şi eu.

Nick lenevea în fotoliu şi între ei se lăsă tăcerea. într-un târziu, Mercy întrebă:

- Şi favoarea?

- Da, favoarea. Spitalul Mercy este un spital mic, cu un buget şi mai mic, într-o zonă nu tocmai avantajată economic.

Mercy încuviinţă.

- Ştiu toate astea.

- Sora Agatha conduce spitalul de patruzeci de ani şi a făcut o treabă grozavă. Dar acum tot ea este prima care recunoaşte că numărul foarte mare de cazuri sociale secătuieşte resursele spitalului, şi în acelaşi timp tot ea refuză să angajez un specialist în administrarea spitalelor, pentru

că acesta ar creşte rentabilitatea prin reducerea numărului de locuri pentru cazurile sociale.

- Iar sora Agatha n-ar lăsa să se întâmple aşa ceva.

Nick se aşează mai bine în fotoliu.

- Toate astea înseamnă că la spitalul Mercy se acordă, mai degrabă, îngrijire medicală la un nivel redus, decât medicină de înaltă clasă.

- Ştiu toate astea, repetă ea. Nu prea te grăbeşti să ajungi la subiect!

- Nu s-a mai plâns nimeni, niciodată, dragă!

In tot trupul lui nici un muşchi nu se clintise, dar Mercy simţi intensitatea răspunsului lui ca pe un val de foc. Dumnezeule, există oare ceva cât de mic în acest bărbat, care să nu aibă inclusă o aluzie sexuală?

- Şi ce doreşti, o donaţie? Vrei să contribui şi eu pentru spitalul în care părinţii mei şi-au început cariera? Sau ce?

Ignorându-i nerăbdarea, Nick continuă cu aceeaşi voce calmă, liniştitoare.

- In ultimul timp a crescut numărul de pacienţi vârstnici care nu-şi pot permite să plătească asigurările sociale sau spitalizarea, şi totuşi au nevoie de îngrijiri medicale. Cei mai mulţi sînt din vecinătatea spitalului, zonă nu foarte sănătoasă şi sigură.

Mercy răspunse brutal:

- Ei bine, iată ceva ce nu ştiam. Nu s-ar putea doar să spun „da“ şi să scap de toată povestea asta? Orice ar fi ceea ce doreşti, sînt convinsă că este o idee nemaipomenită şi demnă de toată
atenţia. îţi voi completa un cec şi nu-i cazul să-mi impui capul pentru asta!

- Voi lua cecul, dar nu asta voiam. Nu„mă tem că am nevoie de mai mult decât atât. Te vreau pe tine.

Capitolul 3

Liniştea era atât de apăsătoare, încât Nick se gândi că pînă şi ceasul din hol, de pe vremea bunicului, se oprise. Apoi, pas cu pas, lumea începu să revină la viaţă; ploaia susura încetişor; ceasul începu să ticăie din nou. Nick se relaxa în fotoliu, şi îşi abandona trupul în braţele oboselii care-i devenise atât de familiară. Altfel, poate că ar fi reuşit să zâmbească, văzând ochii larg deschişi ai lui Mercy.

- Poftim? rosti ea încet, aproape în şoaptă.

- Credeam că am fost suficient de clar. Te vreau pe tine, Mercy Malone, repetă Nick, leneş.

- Asta am auzit. Vreau să ştiu ce vrei să spui.

- Vreau să mă ajuţi la strângerea de fonduri. Tu ce credeai?

Roşeaţa care-i aprinse obrajii arăta exact ceea de gândise.

- E greu de purtat o discuţie cu tine, dragă, atâta timp cât tu te gândeşti numai la sex. Ai vreun motiv special ca să asociezi cu sexul tot ceea ce spun.

Mercy îşi strânse pleoapele şi se ridică.

- Spune-i sorei Agatha că voi da nişte telefoane şi voi vedea câţi bani reuşesc să adun.

- Mda, ştii, tocmai aici e problema. Nick îşi aşează mai comod capul ca să poată s-o privească, dar nu se ridică. Nici nu era sigur că ar fi putut să-şi convingă muşchii obosiţi să facă un asemenea efort. E bine să dai nişte telefoane, o aprobă el, dar am nevoie de un eveniment bombă. Nu sînt suficiente câteva miare amărâte. Spitalul are nevoie de o sală de urgenţe nou-nouţă, din podea până-n tavan, şi pentru asta am nevoie de Mercy-de-la-miezul-nopţii în toată splendoarea ei. Vreau să bagi tot Louisville-ul în draci... Şi cel puţin o mie de oameni în stare să dea o sută de dolari pentru o seară cu tine, ca invitaţi ai unei petreceri, a cărei gazdă să fii tu.

Încetişor, Mercy alunecă înapoi pe sofa, pe de-o parte pentru că simţise cumva că era ceva important pentru Nick, în ciuda aerului lui arogant, şi pe de altă parte din cauza extenuării care se strecura în

expresia lui.

Da ştiu că al ceva planuri, Nick! De ce n-ai sunat la studio? El se ocupă cu reclama, şi chiar sunt în căutare de subiecte de unde mai poate ieşi ceva publicitate.

- Da, e o idee bună. Nick îşi frecă ochii cu degetele. Am tot încercat să-l conving pe managerul studioului tău în ultimele două săptămâni. Iar ca să iasă cum trebuie toată chestia asta, publicitatea trebuie deja lansată, ca să nu mai vorbim de invitaţiile pentru petrecere.

- Dan nu mi-a spus nimic despre toate astea. Mercy se încruntă, lăsându-se pe spate pe perne, şi îşi sprijini picioarele pe marginea măsuţei de cafea. De obicei mă întreabă şi pe mine înainte să refuze vreo cerere de ajutor. Este un fel de înţelegere tacită între noi. Eşti sigur c-ai vorbit cu Dan Harris?

- E unu care are o voce blândă şi amabilă, de Moş Crăciun?

- El e, chicoti Mercy.

- Atunci am avut plăcerea să vorbesc cu domnul Harris. Răspunsul lui a fost - Grrrrr. Mârâitul lui Nick fusese înfundat şi ameninţător. Am considerat că asta înseamnă „nu“.

Izbucnind în râs, Mercy remarcă asemănarea dintre vocea gravă şi mârâită a managerului, şi mârâitul lui Nick.

- Mi-ar plăcea să-ţi spun că de obicei nu este aşa, dar în ultima vreme este.

- Deci, ce spui? Vrei să mă ajuţi, Mercy?

- Bineînţeles, aprobă Mercy fără să ezite. Nu mai să-mi spui de ce.

- Pentru că nu dai înapoi cînd e vorba de strâns bani pentru o cauză dreaptă? încercă Nick, repetând ce o auzise spunând la telefon, ceva mai devreme.

- Greşit. Ei bine, nu dau înapoi cînd e vorba de o cauză dreaptă, aici ai dreptate, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să ştiu de ce este atât de important pentru doctorul Nick Deveraux.

- Vrei să spui, în afară de ocazia de a o cunoaşte pe Mercy Malone? întrebă el, ca şi cum acest motiv, singur, ar fi fost suficient pentru orice bărbat să înfrunte orice obstacol.

- Lasă vrăjeala, Nick, îl avertiză Mercy, ridicându-şi o sprinceană. îmi ceri ceva foarte important şi vreau să ştiu pentru ce toate astea.

El îşi închise ochii pentru o clipă, apoi se forţă să-i deschidă, şi răspunse cu sinceritate absolută.

- Spitalul funcţionează, dar câteodată am senzaţia că lucrez degeaba. înainte să-ţi pomenesc câte ceva despre aparatura medicală modernă, trebuie să-ţi spun că toate tratamentele pe care ni le putem permite sînt învechite. Farmacia este o încăpere mică - şi cînd spun „mică“ sînt indulgent, improvizată într-o fostă debara. Sala de aşteptare arată ca dracu', iar surorile şi asistentele ar da orice pe lume numai să nu le cer un manşon de tensiometru suficient de mic ca să se potrivească unui copil de şase ani.

Impresionată de imensa frustrare ce se simţea în vocea lui, Mercy întrebă:

- E chiar atât de rău?

- E chiar mai rău. Spitalul Mercy corespunde standardelor minime, numai că este o diferenţă ca da la cer la pământ între minime şi acceptabile, şl o diferenţă încă şi mai mare între acceptabile şi excelente.

Mercy îşi prinse buza între dinţi, şi îşi răsuci inelul cu topaz din deget. îşi simţea conştiinţa dându-i ghionturi, că nu mai trecuse pe la spital şi pe la sora Agatha în ultimii ani.

- Şi crezi că o sută de mii de dolari vor aduce sala de urgenţe în stadiul de „excelent"?

- Aproape, admise Nick.

- De cât e nevoie?

- Mult mai mult decât putem strânge la o singură colectă.

- Foarte bine. Vom aduna mai mult.

- la-o încet, o avertiză Nick. Câte un singur pas o dată. Mai întâi stai să vedem cum ne descurcăm cu primul pas. Nu vreau să transform spitalul Mercy într-un spital de urgenţe, vreau doar să îmbunătăţesc serviciul de urgenţe pe care deja îl are.

- Ce? Nu tu planuri grandioase? Nu tu ambiţii?

- Nu mai e cazul, rosti Nick sumbru, amintindu-şi de lecţiile amare învăţate din greşelile trecutului.

- Îmi pare rău, spuse Mercy încet, n-am vrut să mă amestec...

- Te-ai amestecat. Zâmbetul lui îi contrazicea cuvintele. Mi-am petrecut o parte din viaţă în spitale mari. Nu erau pentru mine.

Mercy îşi încrucişă picioarele sub ea.

- De ce?

- Are vreo importanţă?

- Doar ca să am ce să-i povestesc lui Sophie cînd mă va bombarda cu întrebări. Mercy zâmbi, încercând să mai detensioneze atmosfera. Dacă nu-mi spui, va trebui să inventez ceva suculent.

- Şi dacă-ţi răspund, ne întoarcem la chestia cu fondurile?

- Presupun că da, dar cum aş putea să te ajut dacă nu ştiu nimic despre tine şi despre ceea ce vrei? Mi se pare foarte rezonabil.

- Depinde ce înţelegi tu prin rezonabil.

Mercy remarca unda ironică din vocea lui Nick, dar şi refuzul ascuns de a vorbi despre el. Urmărind cu vârful degetului marginea unei perne, Mercy rosti:

- Ipocritule! încerci să mă eviţi, doctore Deveraux, dar nu-ţi merge.

Ochii lui Nick străluciră într-o lumină ciudată care contrazicea vorbele ei, mai puternic decât orice cuvinte ar fi putut-o face. Încăpăţânată, Mercy refuză să renunţe la subiect. Găsise o fisură în armura lui Nick şi era hotărâtă să profite de ea.

- Iţi place să pui altora întrebări cu caracter personal, dar ţie nu-ţi convine să fii pus sub microscop. De ce?

- Chiar vrei să ştii de ce nu-mi place să-mi fie puse întrebări personale? întrebă Nick, ţintuind-o cu o privire gravă, avertizând-o astfel că s-ar putea să nu-i placă răspunsul.

- Da. Vreau.

- Dragă, m-am dezobişnuit să dau răspunsuri la astfel de întrebări, pentru că nu mai are cine să mă întrebe.

Mercy îşi aminti imediat umbrele fugare din privirea lui şi tristeţea care se ghicea în spatele aparenţelor, în acele scurte clipe, cînd se aflau la masă în bucătărie. Se întreba de ce nu există cineva care să ţină suficient de mult la Nick Deveraux încât să-i pună întrebări despre viaţa lui. încetişor, rosti:

- Nu cred un cuvânt din ce spui. Am şi eu ochi, Nick. Pariez că există o grămadă de asistente care ţi se târăsc la picioare, punându-ţi o sumedenie de întrebări foarte personale.

- Dacă poţi să crezi că vreo asistentă mi se târăşte la picioare, te înşeli

cumplit. Tresări, ca şi cum i-ar fi venit o idee interesantă, apoi se aşeză mai bine în fotoliu. Mon Dieu, probabil crezi şi în dragoste la prima vedere!

- Nu prea. Nu cred nici măcar în dragostea la a doua vedere, replică Mercy, apoi îşi dădu seama că răspunsul ei fusese prea tăios. La dracu'! De ce toate discuţiile care la început erau despre Nick, sfârşeau ca fiind despre ea? Pentru că el era mai bun la jocul ăsta decât ea.

- Ah, nu, dragă, nu spune asta. Oricine crede în dragoste.

- Nu chiar oricine. Eu nu. Ei bine, cred în sex,
dar dragostea este - scuză-mi expresia - un vis de drogat.

Nick îşi aşeză degetele pe abdomen şi, contemplându-le, întrebă:

- Şi care din ele te sperie cel mai mult? Ameninţarea sexului sau posibilitatea iubirii?

Mercy trase aer în piept şi simţi nevoia să arunce cu ceva în Nick. El se întinsese în fotoliul ăla blestemat ca un motan leneş care arunca ocheade unui şoricel pe care-l va servi la cină. Oare chiar aştepta un răspuns? Un răspuns sincer?

Dacă asta aştepta, atunci va trebui să mai aibă răbdare, cam pînă cînd va ninge în Miami. Nu-i răspunse, dar îi luă în seamă întrebarea. Atâta timp cât nu credea în iubire, nu-i putea fi teamă de ea, dar în realitatea ea fugea cu coada între picioare la cel mai mic semn de atracţie. Iar sexul o îngrozea pur şi simplu, pentru că asta îi prostea pe oameni, făcându-i să creadă în dragoste şi căsnicie.

Văzuse atâtea căsnicii destrămate cât să-i ajungă pe toată viaţa, chiar şi părinţii ei contribuiseră din plin la asta. Tatăl ei fusese căsătorit de trei ori, iar mama ei tocmai se pregătea să se mărite a patra oară. Şi cînd şi aceasta din urmă se va scufunda într-o bună zi, Mercy va trebui s-o ajute din nou să strângă cioburile.

- Iar tragi de timp, îi spuse Nick.

- Iar mă gândesc, replică ea. Metoda ocolirilor era cea mai simplă cale de a evita sexul, şi în ultimii ani Mercy se descurcase de minune, alegând cu grijă bărbaţii cu care se întâlnea. Dar dacă se simţea cât de cât atrasă de un bărbat, pur şi simplu refuza să iasă cu el. Din nefericire însă, Nick nu era ca ceilalţi pe care reuşise să-i ocolească fără probleme pînă acum.

Se părea că Nick nu se putea mulţumi cu o mângâiere pe creştetul capului, pentru ca apoi să fie trimis acasă. Lui îi plăcea să discute, şi voia răspunsuri clare şi motive logice. Categoric, Nick cunoştea femeile, ştia despre ea că încerca să-l evite şi asta părea să-l amuze. La dracu'! Pe ea o înfuria la culme!

Nu era o mironosiţă care n-a avut niciodată ocazia să cunoască un bărbat. Avusese destule ocazii! Iar el nu avea nici un drept să dea buzna în viaţa ei şi - în numai câteva ore - să-i lase sentimentul că fusese o laşă, şi asta numai pentru că nu profitase de nici una din acele ocazii.

- Haide, Mercy, rosti el cu blândeţe. Mie poţi să-mi spui. Ce te sperie? Sexul... sau iubirea?

- Doctorii. Doctorii mă sperie cel mai tare, spuse ea, privindu-l fix. In special aceia care cred că ştiu totul despre sex şi iubire, ceea ce este absolut imposibil atâta vreme cât sînt al naibii de ocupaţi să vindece omenirea suferindă ca să mai aibă timp să observe ce se întâmplă dincolo de poarta spitalului.

Netulburat, Nick spuse:

- Nu crezi că eşti un pic cam aspră?

- Nu. Mercy scutură din cap în timp ce se ridică, trăgându-şi cămaşa în jos. Ştii, eu sînt expertă în doctori. Părinţii mei sînt doctori. Toţi prietenii lor sînt doctori. Toţi doctorii pe care i-am cunoscut pînă acum au o singură mare pasiune, şi aia e medicina. Aşa că nu mai sta acolo dând din cap şi zicându-ţi că nu-i înţeleg pe doctori, sau că nu înţeleg chestia aia cu sexul şi iubirea, pentru că nici dumneata n-o înţelegi, doctore Deveraux. Marea ta pasiune este medicina, şi nu sexul sau iubirea.

- Te înşeli, Mercy.

- Mă îndoiesc. Vrei cafea? Eu vreau. Nu te ridica.

- Fără zahăr, şi atât de tare cât să stea linguriţa înfiptă în ea, o instrui Nick înainte ca ea să apuce să iasă din cameră.

Ii părea rău s-o vadă plecând, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că n-ar fi ajuns niciodată înapoi în Louisville fără o porţie bună de cofeină în propriul lui carburator. Aşteptând-o să se întoarcă, închise ochii şi şopti încetişor:

- Ah, Mercy, poate că ştii tot ce e de ştiut despre doctorii din Louisville, dar ce ştii tu despre doctorii Cajun?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu murmură Mercy cînd se întoarse cu tăviţa pe care abureau două ceşti de cafea franţuzească. Privi ceasul de la mână: nouă treizeci.

Nick Deveraux dormea liniştit în fotoliul ei preferat, cu braţele atârnând pe lângă trup şi cu picioarele sprijinite de marginea sofalei. Somnul îi atenuase intensitatea expresiei, transformându-i dintr-un bărbat feroce într-un copil drăgălaş. Mercy îşi dădu seama că îl putea privi în voie pentru prima oară, fără să fie nevoită să-i suporte privirile ironice.

Cînd îşi pusese înapoi cămaşa pe el, nu se obosise să-şi mai încheie primii nasturi. Pielea bronzată şi strălucirea aurie a lanţului contrastau violent cu albul sclipitor al cămăşii, amintindu-i lui Mercy gândurile care-i trecuseră prin minte cînd el se dezbrăcase pînă la brâu, ca să se apuce de treabă. Tipu' era enervant ca dracu', dar în mod cert era o operă de artă, la care Dumnezeu îşi dăduse toată silinţa.

Mercy se strecură tiptil pe lângă canapea şi puse ceştile pe masă, folosind o revistă drept şervet. Chiar dacă n-o ajuta la nimic, Mercy suspina. Oare ce-ar trebui să facă cu el?

Ar fi fost crud şi chiar periculos să-l trimită la un drum de o oră cu maşina prin noaptea ploioasă de afară. Nick nu se plânsese, dar se vedea că era rupt de oboseală. Prea obosit ca să poată conduce, adăugă conştiinţa ei. Altfel cum ar fi putut să adoarmă atât de repede în fotoliul unei aproape-necunoscute?

Dacă l-ar fi trezit, mai mult ca sigur ar fi refuzat să rămână la motelul din oraş. Nu, Nick ar pleca înapoi spre Louisville, sau cel puţin ar muri încercând. Oricum, singura alternativă ar fi fost să-l trezească şi să-i propună să rămână la ea peste noapte. Ha! Asta însemna să pună cu mâna ei paie pe foc! Aşa că avea de ales între: să-l trimită afară, în ploaie, sau să-l lase să doarmă pînă dimineaţa.

Arăta suficient de inofensiv^acum, în somn.

Ce mai zi, se gândi Mercy. în primul rând, inundaţia. Apoi Nick Deveraux. Două nenorociri în aceeaşi zi. Resemnată, se ridică şi luă o pătură uşoară din debara ca să-l acopere pe Nick. Chiar şi adormit, îi tăia respiraţia. Pe obraz începea să i se ivească umbra bărbii, iar genele le avea indecent de lungi şi groase. Fără îndoială că acest bărbat va avea

copii frumoşi.

Păcat că ea nu era o femeie pentru aşa ceva. Nick aproape o făcuse să-şi dorească să fi fost.

Prima dată cînd simţi că o gâdilă uşor ceva pe obraz, Mercy se scărpină fără să deschidă ochii. Poate chiar ar fi adormit la loc dacă nasul ei sensibil n-ar fi fost atins de aroma cafelei, şi cînd atingerea de pe obraz se transformă într-o mângâiere blândă pe gât, realitatea o izbi dintr-o dată. Ochii i se deschiseră brusc chiar în clipa în care vocea lui Nick îi confirma cele mai negre presimţiri:

- ’neaţa, îi spuse el, în timp ce degetele lui îi mângâiau încă gâtul şi clavicula, descoperite de tricoul prea larg pe care-l purtase peste noapte.

Stătea pe marginea patului ei, ca şi cum i-ar fi adus cafeaua la pat în fiecare dimineaţă. Cearcănele îi dispăruseră, iar cămaşa îi atârna descheiată complet, şi astfel putu să vadă că micul medalion din aur de la gâtul lui îl reprezenta pe Sfântul Cristopher, ocrotitorul copiilor şi al călătorilor. Orbită de dorinţa de a afla dacă şi medalionul era tot atât de fierbinte ca trupul lui, Mercy întinse mâna.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! îşi trase repede mâna înapoi.

Nick chicoti, dar avu înţelepciunea de a nu spune nimic.

Mercy închise ochii şi începu să numere încet în timp ce-şi îndrepta părul de pe frunte. Unu... doi... trei... Cînd îi va spune lui Nick să iasă din dormitorul ei, voia să i-o spună cu calm. Patru... cinci.... şase... Deschise ochii.

Luptându-se să-şi păstreze calmul, Mercy se ridică în şezut, trăgând marginea cearceafului peste ea. Chiar dacă vechiul tricou din timpul colegiului nu era tocmai decoltat, aproape că-şi dorea acum o cămaşă de noapte de pe vremea bunicii, suficient de lungă. Şapte... opt... nouă...

- Iţi cam ia ceva timp ca să revii la realitate cînd te trezeşti, nu-i aşa, dragă? se interesă Nick cu un zâmbet sexy, întinzându-i cana pe care scria „şi delfinii sînt ai noştri".

.... zece, încheie ea în gând.

- Câteodată e cam dificil să dai faţă-n faţă cu lumea, primul lucru, dimineaţa îl informa Mercy, potrivindu-şi perna la spate, li luă cafeaua din mână, dar înainte să apuce să-i spună să plece, Nick se ridică şi-şi propti mâinile în şolduri.

- E cam dificil să dai faţă-n faţă? Ei bine, dragă, ai face bine să fii pregătită pentru orice s-ar putea întâmpla dacă ai de gând să mai laşi bărbaţi străini să doarmă la tine în casă şi să măi laşi şi uşa dormitorului descuiată!

Iritată de faptul că Nick reuşise să mai marcheze un punct, Mercy replică:

- Nu-mi amintesc să te fi rugat să rămâi la mine peste noapte! Adormiseşi în fotoliu. Ce era să fac cu tine? Să te sui în maşină şi să te las să omori pe careva pentru c-ai adormit la volan? Şi n-am încuiat uşa pentru că nu se încuie!

- Ei bine, ar trebui să se încuie!

- Ei bine, nu se încuie! Mercy sorbi din cafea şi-l fixă cu privirea. Să ştii că nu sînt proastă. Am sunat la spital şi am verificat dacă într-adevăr lucrezi acolo. Fata de la Urgenţe a fost încântată să-mi vorbească despre fermecătorul doctor Deveraux. Dar, în ciuda asigurărilor ei, dac-aş fi ştiut că eşti atât de necivilizat, mi-aş fi baricadat uşa! La urma urmei, tu unde ai crescut? într-un grajd?

- Eşti p-aproape, dragă, foarte aproape. Am crescut în Bayou Teche, într-o cocioabă mică, cu o galerie în faţă şi cu lipăitul ploii pe acoperişul din tablă.

Tonul tăios pe care Mercy îl adunase în ea
pentru următorul ei răspuns dispăru ca prin farmec. Rosti încetişor:

- Ăsta nu-i un motiv ca să intri neinvitat în dormitorul meu.

- Cred că nu. Eu doar ţi-am răspuns la întrebare.

In sinea lui, Nick trebui să admită că sărise peste cal intrând în dormitorul ei, dar adevărul e că Mercy Malone îl atrăgea ca un magnet. Din clipa în care intrase în camera ei şi-o văzuse dormind, îşi simţise sufletul răscolit de nevoia de a o proteja, la fel^ ca înainte. Dumnezeule! Femeia asta îi plăcea. îi plăcea şi casa, îi plăcea şi camera asta.

Ca şi restul încăperilor casei, dormitorul era plin cu o veritabilă colecţie de mobilă veche, probabil fiecare piesă cu povestea ei. Avea un fotoliu vechi în lemn şi piele, o mică blană de miel la picioarele patului, pe care probabil dormea dinele, un şifonier imens, o măsuţă rotundă în faţa toaletei cu oglindă, şi o altă oglindă care acoperea un perete întreg. Un profesionist în decoraţiuni interioare n-ar fi reuşit să fie atât de

aproape de aspectul vechi al casei, şi totul aici îi amintea de casa în care crescuse.

Mercy îşi bău cafeaua cu ochii la el, aşteptând, într-un fel sau altul, un act de căinţă.

- Observ că-ţi datorez nişte scuze, sau ceva de genul ăsta. Nick se îndreptă spre uşă, scărpinându-se pe gât.

- Sau ceva de genul ăsta? Mercy pufni şi-şi mişca picioarele pe sub cearceaf. Ce drăguţ din partea ta! După ce că te las să dormi - şi aveai mare nevoie de somn, trebuie să recunosc, în loc de mulţumiri mă aleg cu o predică despre trucurile folositoare pentru siguranţa femeilor singure.

- Mulţumirile le-ai primit deja sub forma unei cafele la pat, sublinie Nick. Deşi nu pot să înţeleg de ce te oboseşti să bei o astfel de slabă imitaţie de cafea. N-are nici un pic de aromă. Scutură din cap, dezamăgit. Cafeaua aia nu e-n stare să încălzească un bărbat care-a fost toată ziua pe mare şi e ud şi îngheţat de ploaie şi vânt. Data viitoare o să aduc eu aroma de cicoare ca să-ţi arăt ce gust are o cafea adevărată.

- Data viitoare? Ca şi pînă acum, Mercy descoperi că uitase ce voia să spună pentru că atenţia îi fusese atrasă de bombele cu explozie întârziată pe care le strecura el în conversaţie. Data viitoare cînd va rămâne peste noapte?

Un semnal de alarmă începu să sune în mintea lui Mercy. Singura cale de a te feri de o relaţie care, mai târziu, poate deveni o experienţă amară, este să nu te grăbeşti s-o începi. „Data viitoare[11] nu era un semn bun. Cu expresii de genul „data viitoare[11] începeau, de obicei, astfel de relaţii, şi trebuiau tratate fără milă. Aşa că Mercy făcu ceea ce considera ea a fi o încercare de a pretinde că nimic nu se întîmplase între ei.

Mai luă o înghiţitură din cană, apoi sugeră:

- Data viitoare ne vom întâlni la spital. Oricum vreau s-o văd pe sora Aggie.

- N-ai grijă. Ne vom întâlni într-o mulţime de locuri, dragă, o asigură Nick, răsucind minerul de cristal al uşii. Locuri în care n-ai mai fost niciodată. Iţi promit.

- Unde pleci? Aşteaptă... strigă Mercy, dar maestrul aluziilor ieşise deja din dormitor şi ceva îi spunea că se îndrepta spre ieşire. La dracu'!

Grăbită, puse cafeaua pe noptieră şi zbură din aşternuturi. Se repezi la şifonier, apucă o pereche de blugi şi îi îmbrăcă, trăgând cu urechea şi pândind scârţâitul uşii de la intrare. Trebuia să-l prindă pe Nick înainte să iasă, şi să se convingă că el înţelesese că îi promisese doar să-l ajute cu strângerea de fonduri. Nimic altceva.

Mercy trase în grabă fermoarul şi auzi trântindu-se uşa tocmai cînd ea se repezea pe scări.

- Nick, aşteaptă! Nu-mi vine să cred. Nu poţi să-mi întorci aşa spatele şi pur şi simplu să pleci. N-am terminat încă cu tine! strigă ea, năpustindu-se pe uşă.

Oprindu-se pe ultima treaptă, cu cămaşa încă descheiată, Nick se întoarse.

- Suntem chit, pentru că nici eu n-am terminat cu tine. Nici pe departe.

Nick se repezi în sus pe scări şi o lipi de pieptul lui gol dintr-o singură mişcare. Fără pic de ruşine, îi apăsa trupul de al lui, cât putea de strâns. Un vârtej incredibil de senzaţii o cuprinse şi ea nu i se împotrivi. Se lăsa purtată în îmbrăţişare, admiţând în sinea ei că îşi dorise un sărut încă din urmă cu o zi, din prima clipă cînd îi privise gura
senzuală. Pentru o clipă fu convinsă că el o va săruta, dar apoi el zâmbi şi-i dădu drumul.

- Fii drăguţă cu Sophie, o sfătui el, coborând din nou treptele.

Se înclină uşor în faţa bătrânei care traversa strada, apoi se îndreptă calm spre Chevelle-ul lui negru. Motorul porni la prima cheie şi sunetul pe care îl scotea părea la fel de aspru şi ameninţător ca şi Nick Deveraux însuşi. Cînd maşina dispăru după colţ, Mercy se hotărî să închidă gura.

- Bună, draga mea! strigă Sophie. Cum e cu instalaţia?

Mercy rămase uimită de capacitatea vecinei sale de a ignora cu desăvârşire faptul că maşina lui Nick nu se mişcase nici măcar un milimetru în timpul nopţii, că el ieşise din casa ei la ora şapte şi jumătate, duminică dimineaţa, şi că aproape o sărutase acolo, pe verandă.

- Instalaţia e bine, eu sînt cu nervii la pământ.

- Oh, dragă! Exclamaţia părea mai degrabă încântată decât îngrijorată, dar Sophie urcă scările şi-şi încrucişa braţele. Trebuie să-mi

povesteşti. totul.. A ce miroase, a cafea?

- După părerea lui Nick, nu.
- Hai să bem din ea. oricum

Stând în bucătărie şi agitând linguriţa în cea de-a doua ceaşcă de cafea, Mercy ar fi vrut să-şi descarce nervii pe rochia mexicană, galben strălucitoare, a lui Sophie, înflorată în purpuriu, turcoaz şi roz. Sophie părea un canar mic şi vesel, iar Mercy se lăsa amuzată de o idee în timp ce încerca să susţină o conversaţie serioasă.

Sophie - vecina ei dulce, blândă, aproape ca o bunică - nu punea niciodată o întrebarea înainte de a o încărca cu toate sensurile posibile.

- Şi spune-mi, draga mea, el se descurcă bine cu mâinile?

O înghiţitură mare de cafea o luă pe căi greşite şi Mercy apucă în grabă prosopul.

Capitolul 4

Cînd se opri din tuşit, Mercy aruncă o privire - printre lacrimi - spre Sophie şi îngăimă:

- Pardon?
- Se descurcă bine cu mâinile? La telefon mi-ai spus că e doctor. Sophie dădu ochii peste cap. Unii doctori pur şi simplu sînt rupţi de realitate cu totul. S-a descurcat cu conducta aia?

Mercy răsuflă uşurată, îşi suflă nasul şi se şterse la ochi.

- Ah, asta era. S-a descurcat de minune.
- Da, fu de acord bătrâna, de la început mi-a lăsat impresia de bărbat pe care te poţi baza.
- Am spus că s-a descurcat. Nu că e demn de încredere.
- Nu-i acelaşi lucru?
- Nici pe departe.

Sophie aşează cu grijă ceaşca pe farfurie, îngrijorarea strecurându-i-se pe chip.

- Nu s-ar părea că-ţi place băiatul ăsta foarte mult.

- Băiat? Cam greu să-l numeşti pe Nick Deveraux „băiat. Cuvântul implică tinereţe şi nesiguranţă. Mercy lovi marginea ceştii cu unghia. Nu ştiu câţi ani are Nick, dar sigur a depăşit vârsta tinereţii şi a nesiguranţei.

- Bine. Atunci nu e totul pierdut. Sophie bătu din palme. Joan şi cu mine începusem să ne îngrijorăm.

- Pardon? întrebă Mercy din nou, fără a-şi putea controla expresia uimită.

- Ei bine, draga mea, noi ne-am străduit să-ţi aranjăm o relaţie cu fiecare bărbat de treabă de aici, din zonă, dar fără prea mult succes.

Mercy rămase cu gura deschisă. într-un târziu, murmură:

- Nu-i adevărat! Spune-mi că nu-i adevărat!

- Bineînţeles că este adevărat, draga mea! Altfel la ce bun să ai prieteni? Sophie se lovi cu palma pe coapsă, exprimându-şi nemulţumirea. Am încercat cu toţi - frumoşi, acceptabili, văduvi, chiar şi câţiva şomeri. Numai că, vezi tu, ăsta-i un oraş mic. Nici unul n-a vrut să cadă de fraier în faţa prietenilor, dacă-ar fi ratat. Tu i-ai intimidat.

- Cum aş fi putut să-i intimidez? Nici măcar n-am stat de vorbă cu cei mai mulţi dintre ei!

- Femeia aia agresivă care eşti în «misiunile tale TV i-a intimidat, draga mea! Am încercat să le explicăm că în realitate nu eşti chiar aşa, dar bărbaţii sînt atât de fragili! Toţi erau convinşi că nici măcar nu te-ai uita la ei, în special şomerii. Ei bine, ei au pierdut, doctorul tău a câştigat, continuă ea încurajator.

- Nu este doctorul meu, o contrazise Mercy tăios.

- Încă nu, dar eu am speranţe.

- Nu, n-ai speranţe. Conştientă că trebuia să preia controlul situaţiei înainte ca Sophie să se apuce să facă planuri de nuntă, Mercy îi povesti cum se petrecuseră lucrurile. Nick a dormit în fotoliu azi-noapte. A adormit, iar eu n-am avut inima să-l trimit afară prin ploaie. Asta e tot. îmi pare rău, dar nu ne-am petrecut noaptea într-un abandon de pasiune sălbatică. Nick Deveraux şi cu mine nu suntem - repet nu suntem - atraşi unul de celălalt. Sau chiar dacă el este, eu nu sînt.

- Oh, Doamne! Va fi mai greu decât am crezut. Eşti sigură că Nick nu se simte atras de tine? Mie mi s-a părut al naibii de interesat de

persoana ta.

Mercy gemu şi îşi prinse capul în palme pentru o clipă. Apoi îl ridică, îşi dădu părul de pe frunte şi spuse:

- Sophie, tu eşti ca o familie pentru mine şi îţi apreciez îngrijorarea. Dar eu nu caut un bărbat, îmi place viaţa pe care o duc. Îmi place munca pe care o am. Dacă aş vrea un bărbat, m-aş descurca şi singură.

- Tot ce spui e foarte frumos, draga mea. Dar Nick se simte sau nu atras de tine? insistă Sophie. Mie mi s-a părut că da. Omul ăsta a venit atâta drum cu maşina tocmai din Louisville şi te-a sărutat.

- N-a venit doar ca să mă vadă, şi nu m-a sărutat! De fapt m-a sărutat, dar nu m-a sărutat.

- Ei bine, care din două? Te-a sărutat sau nu?

- Nu m-a sărutat şi nici n-a venit doar ca să mă vadă. în orice caz, nu în felul în care crezi tu. Bătând cu degetele în masă, de nervi, Mercy îi explică: Lucrează la Urgenţe în spitalul Mercy. Are nevoie de ajutor să strângă nişte fonduri.

- Deci se întoarce? întrebă Sophie, vizibil uşurată.

- Nu, nu se întoarce.

Îngrozită, Sophie aproape sări în picioare.

- Doar nu vrei să spui că ai refuzat să ajuţi un bărbat atât de frumos, după ce ţi-a reparat şi conducta!

- Nu, nu l-am refuzat. Mercy se sili să-şi descleşteze maxilarul. Chiar dacă nu mi-ar fi reparat ţeava, tot i-aş fi spus da.

- Şi-atunci de ce nu se mai întoarce? se interesă Sophie. Tot ce-mi spui e cam lipsit de sens.

- Nu se mai întoarce pentru că voi avea eu grijă ca toată acţiunea să se desfăşoare în Louisville. N-am de gând să încurajez o relaţie cu doctorul. Nu vreau să-mi petrec zilele şi nopţile aşteptând să înceteze apelurile la pager sau la telefon. Am venit în Haunt ca să-mi găsesc un pic de linişte şi pace, în stil vechi. Mercy o privi pe Sophie cu subînţeles. Şi n-aş avea nici linişte nici pace cu Nick în casă.

- Dacă ar fi să mă întrebi pe mine, a încerca să-l ţii departe pe acel doctor Deveraux e ca şi cum ai închide poarta grajdului după ce ţi-au fugit toţi armăsarii.

De obicei, Mercy o plăcea pe Sophie. Acum, însă, nu.

- Şi asta ce vrea să însemne?

- Înseamnă că eu nu cred că acest doctor Deveraux al tău are de gând să joace după regulile tale.

- Nu este doctorul meu, o corectă Mercy din nou.

- Dar ar putea fi, cu puţin efort din partea ta, spuse Sophie pe un ton ferm.

- E absurd, murmură Mercy.

Luă ceaşca golită de cafea şi o duse la chiuvetă. Priveliştea de dincolo de fereastră fusese unul din motivele pentru care" Mercy cumpărase casa. Un măr imens străjuia gardul din spatele casei, iar acum ramurile îi atârnau sub greutatea picăturilor de apă rămase după furtuna din timpul nopţii.

In final, fără să se întoarcă, Mercy spuse:

- Acum un minut mi-ai spus că pe Nick îl interesează persoana mea - nu că mi-ar păsa pentru ca apoi să-mi spui că trebuie să fac un efort dacă-l vreau. Sophie, dacă ar fi să fac un efort, ar fi numai ca să-l sperii şi să-l îndepărtez pe Nick Deveraux.

- Oh, draga mea! Nu prea arată el a om uşor de speriat... Sophie făcu o pauză de efect... doar că ar putea fi dintre aceia cărora le place doar vânătoarea şi care nu mai ştiu ce să facă după ce-au cucerit o femeie. Tu ce crezi?

Mercy vru să o contrazică, dar se opri amintindu-şi că, în ciuda celor două minunate ocazii, el n-o sărutase. Ea ar fi vrut, dar el n-a sărutat-o. A stat pe marginea patului ei, dimineaţa, şi n-a încercat nimic. Ce altceva l-ar fi putut reţine decât că era ca un câine care lătră şi nu muşcă?

Pe scări, dimineaţa, poate că renunţase din cauza apariţiei lui Sophie, dar azi-noapte, în bucătărie? Erau doar ei doi, singuri. A pretextat că vrea să repare conducta şi a dat înapoi în ultima clipă. Mercy rămăsese cu privirea aţintită pe fereastră întrebându-se dacă nu cumva Sophie avea dreptate. Şi dacă nu cumva prima ei impresie despre Nick fusese greşită.

- E atât de greu să-i înţelegi pe bărbaţi! se lamentă Sophie, în spatele ei. Ca să fii sigură, nu cumva să porţi de faţă cu el chestiile alea cu care te îmbraci la TV, cel puţin nu încă. Nu te critic, înţelege-mă, dar o astfel de îmbrăcăminte e în stare să sperie un bărbat. Şi mai poate crede că eşti

prea decoltată ca să te întâlneşti cu un doctor. Sînt convinsă că are şi el o reputaţie de păstrat.

Mercy zâmbi şi aşează ceaşca în chiuvetă.

Să sperie un bărbat. Dacă Sophie avea dreptate, asta i-ar putea şterge doctorului acel veşnic zâmbet de pe chip? N-ar fi oare nemaipomenit să se simtă şi ea deasupra, măcar o dată? Se întreba cu ce să se îmbrace ca să-i reuşească figura.

- Parcă ai spus ceva de o reputaţie, spuse ea.

Dacă Mercy s-ar fi întors de la fereastră o clipă mai devreme, ar fi putut vedea expresia de deplină satisfacţie de pe chipul lui Sophie, dar cînd o privi, nu mai văzu decât o mină de profundă îngrijorare. Sophie se ridică să plece.

- Ţine minte ce ţi-am spus. Renunţă la îmbrăcămintea aia sexy, în stare să dea coşmare oricărui bărbat. Şi, în special, ţine-te departe de cămaşa aia neagră, absolut indecentă.

Spitalul Mercy arăta ca un uriaş prese-papier, destinat doar să ţină în loc cartierele degradate din vecinătate, să nu le zboare vântul. O streaşină de tablă acoperea intrarea din faţa clădirii. Cînd păşi dincolo de uşile din sticlă şi îşi aranja pe umăr cureaua poşetei, Mercy zâmbi. Abia aştepta să-i vadă figura lui Nick cînd o va vedea pe Mercy-de-la-miezul-nopţii în persoană, în toată splendoarea ei.

Odată ajunsă în hol, amintirile o năpădiră. Liniştea îi era la fel de familiară ca şi ficusul muribund de lângă ghişeul de informaţii. Nu putea fi acelaşi pe care-l ştia ea, dar asemănarea era izbitoare. Trecând repede prin dreptul ghişeului, Mercy întrebă:

- Cafeaua e tot la subsol?

Fără să ridice privirea de pe ecranul computerului, femeia spuse:

- Numai dacă nu l-au mutat de azi-dimineaţă. Luaţi liftul un etaj în jos şi urmaţi coridorul mare. Eu n-aş comanda o friptură.

Reprimându-şi un zâmbet, Mercy rosti.

- Mulţumesc pentru pont.

- Cu plăcere. Femeia îşi puse creionul după ureche şi se întinse după receptorul telefonului.

- Unele lucruri nu se schimbă niciodată, murmură Mercy, observând triunghiul galben în care era scris cu roşu: ATENŢIE - PODEAUA

ESTE UDĂ. Neavând încredere în tocurile înalte ale pantofilor, fu nevoită să meargă pe vârfuri în timp ce se îndrepta spre lifturi.

Atinse butonul cu vârful degetului şi unul din lifturi, care cobora, se opri. Pe măsură ce oamenii ieşeau din el, Mercy putu vedea pe feţele lor diversele etape ale recunoaşterii ei. Se simţi puţin vinovată cînd se strecură repede pe lângă ei şi intră în lift, fără a le da cea mai mică şansă să-şi scoată stilourile şi să rostească inevitabilul „la stai... Nu cumva eşti...“. Dar îşi motiva reacţia prin faptul că era deja în întârziere. Cu douăzeci de minute. într-un târziu uşile liftului se închiseră şi Mercy se relaxă, cu un mic oftat.

- Dacă te îmbraci în felul ăsta, dragă, mă tem că nu poţi scăpa de câteva autografe.

Mercy tresări violent şi se răsuci pe călcâie: Nick stătea rezemat nonşalant într-un colţ al cabinei. Primul ei gând fu că arată obosit şi ciufulit, aşa îmbrăcat în hainele de spital, dar al doilea gând îi şopti că arată şi periculos de sexy. Cînd îşi j recăpătă respiraţia, spuse:

- Dumnezeule, credeam că liftul ăsta e gol! Şi nu mă mai complimenta atât!

- N-a fost un compliment, răspunse el, iar liftul se opri şi îşi deschise uşile.

- Oh, şi-atunci cum ai numi tu micuţa scenă pe care mi-ai făcut-o în dormitorul meu?

- Fermecătoare? întrebă Nick încet, şi trecu pe lângă ea.

Mercy se întoarse ca să-l urmeze şi îşi înghiţi răspunsul pe care avea de gând să i-l arunce, înlocuindu-l la repezeală cu:

- la te uită, sora Agatha! îmi... îmi pare bine să te văd!

- A trecut ceva timp, nu-i aşa? Arăţi... bine.

Femeia era înaltă, avea părul alb şi aşa, îmbrăcată în uniforma bleu, părea rece şi perfect stăpânită. Era masca ideală a autorităţii, pe care Mercy şi-o amintea în cele mai mici detalii.

- Dar nu-ţi pierde vremea făcându-mi complimente, Mercy. Te rog să-ţi continui conversaţia. Celelalte cinci persoane care aşteaptă liftul, împreună cu mine, suntem nemaipomenit de curioşi în legătură cu micuţa scenă din dormitorul tău. Dacă n-a fost fermecătoare, atunci cum a fost?

- Nicicum. N-a fost nicicum, o asigură Mercy, ieşind din lift. Deodată, tocurile de opt centimetri, bluza indecentă şi fusta din velur nu i se mai părură a fi fost o idee chiar atât de grozavă. Nick venise la mine după... după...

- După încurcături. Am fost de acord s-o ajut să-şi rearanjeze casa aia preistorică în care locuieşte, interveni Nick cu glas blând. Apoi am intrat într-o discuţie aprinsă despre uşi şi încuietori, asta după ce am fost de acord s-o ajut.

- Nu, zău! comentă sora, în timp ce le făcea semn cu capul celor cinci muncitori să intre în lift, apoi îi urmă calmă şi, înainte să se închidă uşile, continuă: Mercy, cred că eşti norocoasă să-l ai pe Nick drept ajutor din moment ce se pare că ştie atât de multe despre uşile şi încuietorile dormitoarelor.

- Aşa sînt eu, norocoasă, răspunse Mercy cu un zâmbet vag. Cînd în sfârşit uşile se închiseră, îşi scutură capul, nevenindu-i să creadă. Departe de „norocoasă", „caraghioasă[11] ar fi fost o descriere mai potrivită. Fusese atât de hotărâtă să-l sperie pe doctorul cel bun încât uitase cu desăvârşire ca va trebui să dea ochii şi cu sora Agatha, îmbrăcată în felul acesta.

Ştiind că nu e cazul să râdă, Nick profită de ocazie s-o studieze în timp ce ea încerca să-şi revină. Avea timp destul, aşa c-o luă de jos în sus. Tocurile înalte făceau minuni cu picioarele ei. Ca doctor n-avea o părere bună despre tocurile înalte: erau un dezastru pentru picior şi spate, dar ca bărbat aprecia din plin curbele pline de feminitate ale muşchilor încordaţi. Fusta, din material fin, avea o despicătură la spate, iar bluza, de un negru transparent, lăsa să se vadă tot ce nu era acoperit de cămaşa neagră de dedesubt. N-avea idee de ce se îmbrăcase aşa, dar îi plăcea.

Mercy îl surprinse privind-o şi se întoarse. Din fericire îşi aminti de planul ei înainte să-i scape vreo remarcă tăioasă care să strice totul. Dacă voia să-l convingă pe Nick să-şi ia gândul de la ea, trebuia să-i sugereze că fusese curtată de bărbaţi mai buni ca el, şi că-i făcuse plăcere. Trebuia sa-i strecoare ideea că muşcase mai mult decât putea înghiţi. Mercy-de-la-miezul-nopţii trebuia să-l sperie în aşa hal pe doctorul Deveraux, încât acesta să se cuminţească şi să stea la locul lui tot timpul cât vor lucra

împreună pentru strângerea de fonduri.

Îşi trase umerii înapoi şi, încrezătoare în instinctele bătrânei sale vecine, îngădui unui zâmbet să-i ridice colţurile gurii. Trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul încet, iar privirea lui Nick se fixa în decolteul ei. Pupilele i se dilatară, iar lui Mercy începu să-i placă.

- Sper că nu te-am făcut să mă aştepţi, întrebă ea, intrându-şi în rol şi landu-l de braţ, în drum spre cafenea. Nick îi aruncă o privire prudentă, dar nu răspunse nimic, iar ea continuă: Am avut o întâlnire la studio, care s-a prelungit.

- Nu te aşteptam, mărturisi Nick. îi simţea rotunjimea sânului apăsată pe braţul lui. Bluza şi cămaşa erau atât de subţiri, ca şi cum n-ar fi fost deloc. Am o pacientă de care trebuie să mă ocup de parcă aş fi însurat cu ea.

- Ooh, însurat! Este exact genul de umor care-mi place, replică Mercy, şi fu încântată să-i simtă muşchii tresărind sub degetele ei. încurajată de reacţia lui, continuă: Cui trebuie să mă adresez ca să obţin o audienţă?

Nick îşi reprimă impulsul de a-şi scoate lanterna oftalmologică pentru a verifica dacă nu cumva ea se drogase. Nimic altceva nu părea să explice transformarea, dintr-o fată îndărătnică în femeia fatală. Mercy pe care o cunoscuse el cu o săptămână în urmă nu prea se omora cu politeţea, e adevărat, dar aceasta de acum îi oferea o imagine plină de erotism pe o tavă de argint. Dacă femeia asta i-ar fi deschis uşa cînd sunase el la Mercy, Nick ar fi sărutat-o fără cea mai mică ezitare. Ar fi sărutat-o, şi probabil ar fi mers şi mai departe.

- Mercy-de-la-miezul-nopţii nu are nevoie de o audienţă, o asigură el, întrebându-se cât de departe avea de gând să împingă această conversaţie. Trebuie doar să spui ce trebuie. Am învăţat pe dinafară cartea cu reguli de la Cercetaşi, dar cu toate astea ar trebui să te avertizez, Mercy. Toate relaţiile mele decurg strict după regula „VCPTCM“.

- Hmmm. Relaţie. îmi place cum sună. Eliberându-şi braţul, Mercy intră în cafenea şi se întinse după o tavă din plastic. Dar ce înseamnă „VCP...“

- Vii cu propriii tăi ciorapi de mătase.

Tava aproape alunecă dintre degetele femeii, dar reuşi totuşi s-o aşeze

pe suportul metalic. Şi Sophie se temea c-o să-l şocheze pe Nick! Era îngrijorată c-ar putea să şocheze un bărbat care părea să se simtă în largul lui în mijlocul cafenelei spitalului, şi afirmând că îşi leagă amantele cu ciorapi de mătase! Chiar dacă începea să se îndoiască de eficacitatea planului ei, Mercy îşi coborî vocea şi-şi luă un aer provocator.

- Ai vreo culoare preferată?

- Dragă, dacă e să am de ales, îi prefer negri, dar n-am nimic împotrivă, orice culoare ar avea ciorapii pe care-i porţi... atâta vreme cât ţi-i scot eu. Foarte încet.

Mercy nu reuşi să scape de imaginea ce-i apăru în faţa ochilor. La fel de clar ca şi cum şi-ar fi amintit ceva recent, Mercy îi simţea mâinile alunecând în sus pe sub fustă, jucându-se cu marginea ciorapilor. îi simţea degetele apucând clama portjartierului şi deschizând-o dintr-un singur gest.

Gândul o făcu să i se înmoaie genunchii şi să-i vină sângele în obraji. Ideea aia grozavă pe care o punea acum în aplicare se întorcea împotriva ei. Silindu-se să-şi revină, îşi aruncă părul peste umăr şi se întinse după tacâmuri.

Nick ştiu că învinsese în mica lor dispută sexuală după felul în care ea se înroşise şi-şi găsise ocupaţie cu tacâmurile. Gândul că ar putea s-o dezbrace pe Mercy îi răscolise şi lui sângele, dar în timp ce lui Mercy sângele i se urcase în obraji, al lui o luase în jos. Priveliştea oferită de marginea fustei ridicându-se câţiva centimetri în timp ce se întindea peste galantar nu-l ajută defel să-şi revină. Nu-şi putea aminti cînd mai reacţionase astfel în faţa unei femei pe care încă n-o sărutase.

Fiecare moment petrecut în compania ei îi întărea convingerea că în Mercy există o latură incredibil de sexuală, ţinută însă sub lacăt. începu să se întrebe dacă îi era teamă să se lase în voia simţurilor, sau doar juca un rol, rolul de Mercy-de-la-miezul-nopţii. Ea putea foarte bine să-şi ţină sufletul sub cheie atâta tip cât cei mai mulţi bărbaţi ar tremura în pantaloni la gândul că ar putea face dragoste cu o femeie experimentată, care aşteaptă de la ei s-o mai şi lege de marginea patului.

Uimit, Nick îşi împinse tava pe suport pînă la casă, înţelegând de ce îl sunase Mercy, cerându-i să se întîlnească la ora prânzului. Credea că îl

va speria cu comportamentul ei de femeie flămândă de sex. In ceea ce-l privea, putea să încerce cât voia. Aşa ceva nu se va întâmpla.

- Dragă, vrei să ne vedem duminică seara?

Ca să facă ceva cu mâinile, doar ca să le împiedice să mai tremure, Mercy se întinse după o cupă^de spumă de căpşuni şi pere.

- Îmi consult agenda şi-ţi spun.

Începuse să se formeze rând în spatele lor.

Nick spuse, simplu:

- Mai bine ti-ai consulta rezerva de ciorapi, şi-mi spui.

- Cum vrei. Mercy ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat, chiar dacă pe dinăuntru fierbea în focul iadului. La dracu'! Sophie o făcuse să creadă că e foarte uşor să sperii un bărbat. Iar Nick nu arăta nici pe departe speriat. De fapt, planul ei i se întorcea din ce în ce mai mult împotrivă, încât ea era cea care începea să se simtă speriată. Încercând să scape de acest sentiment, Mercy îşi îndreptă atenţia spre tava pe care o ţinea în mâini.

Nick o urmă spre o măsuţă, într-un colţ.

- Bună alegere. Un colţ liniştit pentru o discuţie drăguţă exact ce-mi doream.

Înainte ca Mercy să-i poată răspunde, o matahală de îngrijitor se apropie, rugând-o sfios să-i semneze pe o şapcă mototolită de baseball, cu însemnele echipei Doggers, şi pe care o scosese din buzunarul de la spate. Mercy îi zâmbi încurajator şi schimbă cu el câteva vorbe despre şansele echipei de a câştiga turneul, înainte de a-i da autograful. După ce îngrijitorul plecă, Mercy îi răspunse:

- la-ţi gândul de la discuţia drăguţă. Cînd sînt îmbrăcată aşa, ar trebui să te aştepţi să mi se ceară să dau autografe.

- Nu-mi pasă. Îmi place să te privesc cum le zâmbeşti oamenilor. Dar mă face în acelaşi timp să mă întreb dacă-ţi face vreo plăcere să fii o vedetă.

- Cui nu-i place? întrebă ea, sugerându-i că o întrebare atât de ridicolă nici nu merita un răspuns. Mulţi bărbaţi. Puţin timp liber.

- Oh, într-adevăr, cui nu i-ar plăcea să fie o vedetă, replică Nick, aşezându-şi şervetul peste genunchi, cu condiţia să locuiască într-un micuţ orăşel adormit, ia depărtare de o oră de mers cu maşina de

Louisville.

- Să nu-mi spui că nu ţi-ai dat seama deja de ce-am cumpărat casa aia veche de o sută de ani în Haunt, Kentucky! Ochii lui Mercy sclipiră, amintindu-i că în spatele aspectului de bombă sexy se ascundea de fapt o femeie ai naibii de reală, care nici nu se prea lua în serios. Nici măcar cînd încerca să sperie un bărbat.

- Sînt convins că ai vrea să creadă toată lumea c-ai făcut-o doar de dragul publicităţii!

- Bineînţeles că este o publicitate colosală! Câţiva dintre cei de la studio mi-au sugerat-o, vreo doi ani în urmă, cînd am zis că mi-aş lua o casă. La studio am treabă doar vreo două zile pe săptămână, aşa că ce-ar putea fi mai perfect pentru regina spectacolelor horror decât o casă veche în Haunt, Kentucky?

- Şi-atunci cum se face că nimeni nu ştie unde stai?

- Îmi place să fiu lăsată în pace, răspunse Mercy cu sinceritate, înfigând furculiţa în farfurie, şi am hotărât că nu vreau să-mi văd casa transformată în grădină zoologică, plină cu ziarişti, în fiecare zi de Halloween.

Nick fu convins că micuţ orăşel cu nume ciudat devenise un mic paradis pentru Mercy. Nevoia de intimitate era ceva ce el putea înţelege foarte uşor. Ştia de asemenea şi capcana ascunsă îndărătul singurătăţii. încetul cu încetul uitase cât de mare nevoie avea de oameni în jurul lui, pînă cînd liniştea începuse să-i alunge somnul, şi în final îi alungase din Louisiana, în încercarea de a scăpa de amintirea familiei pe care o pierduse.

In timp ce mâncau, el se gândea la nevoia de intimitate a lui Mercy, şi se întreba de cine încerca ea să fugă. Nu putea fi vorba de admiratori, căci nu fusese deloc deranjată de îngrijitorul care-i întrerupsese mai devreme. Nu putea fi vorba nici de vecini: pe Sophie şi Joan nu era nevoie să le ţină la distanţă. Mai rămâneau familia şi bărbaţii. Numai că astea nu erau nişte subiecte de conversaţie despre care Mercy să vorbească fără reţineri.

- Cred că-ţi place intimitatea din Haunt atât de mult, încât ai ajuns să te ascunzi acolo, spune el într-un sfârşit. Nu pot exista prea mulţi bărbaţi insistenţi pe-acolo, aşa că, după părerea mea, chestia e că părinţii

tăi nu trec prea des pe la tine. Nu credeam că eşti laşă, dragă.

Mercy rămase cu gura căscată.

- Nu mă ascund! Iar am ajuns să-mi diseci viaţa? Credeam c-am mai făcut asta o dată.

- Şi m-am distrat atât de bine, încât m-am hotărât să încerc din nou.

- Mai bine nu.

- Eşti laşă, o acuză Nick, înghiţind o bucată de friptură.

Mercy se lăsă pe spate, realizând că renunţase la aerul de femeie fatală. Nick i-o făcuse. O făcuse să uite să mai „joace" şi să reacţioneze la cuvintele lui. Cînd o urnise „aşa“ o lovise mai tare decât voia să recunoască, poate şi pentru că înainte se acuzase singură de laşitate de fiecare dată cînd dădea înapoi din faţa vreunei relaţii care părea promiţătoare. Crescuse în mijlocul câmpului de luptă dintre părinţii ei, şi pur şi simplu nu mai putea crede în „pentru totdeauna".

Mâncară în linişte o vreme, pînă cînd Mercy întrebă:

- Obişnuieşti să diseci în felul ăsta toate femeile pe care le cunoşti? Vreau să spun, obiceiul ăsta al tău chiar funcţionează?

- La tine a mers. M-ai invitat la masă.

- Te-am invitat să stăm de vorbă despre strângerea de fonduri, replică ea imediat. Nu ca să te văd. Voiam să vizitez sala de urgenţe şi să văd cu ochii mei cam ce-ar fi de făcut acolo;

- Vei vedea tot ce e de văzut, îi promise el, aruncându-şi o mână peste spătarul scaunului. Ochii i se opriră în umbra decolteului, la pielea fină care se întrezărea dedesubt. întotdeauna te îmbraci aşa pentru operele de caritate?

- Credeam că tocmai de-asta mă voiai pe mine!

- Tocmai de-asta te vreau.

- Vorbeam de strângerea de fonduri.

- Şi eu.

- Nu-i adevărat! Sentimentul de frustrare izbucni în vocea ei şi în gestul de a-şi strânge bluza la piept.

- Iar o iei de la-nceput, dragă. înţelegi greşit tot ce spun.

- Singura mea greşeală a fost să cred că ai atâta bun simţ să te retragi, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi neserioşi cu care Sophie a încercat să-mi facă cunoştinţă!

- Mercy, eu nu dau înapoi în faţa unei provocări, mai ales cînd adversarul joacă la cacealma! Se întinse peste masă şi şterse cu degetul urma de spumă de căpşuni rămasă pe buzele ei, îşi supse apoi vârful degetului şi rosti: M-am născut cu cărţile de joc într-o mână şi cu zarurile în cealaltă. Sînt un Cajun, iar jocurile de noroc sînt şi ele un stil de viaţă. Jucam poker şi barbut înainte să învăţ să scriu şi să citesc.

Mercy abia îi mai auzea cuvintele după ce el îi atinsese buzele. Cu un imens efort rezistase tentaţiei de a gusta cu limba urma pe care degetul lui o lăsase pe gura ei. Ar fi trebuit să fie furioasă, dar nu ştia pe cine: pe ea însăşi, că nu era în stare să-l intimideze, sau pe Nick pentru că o făcuse să se simtă o caraghioasă. Stăpânindu-şi furia, întrebă:

- Cum ti-ai dat seama?

Înainte să răspundă, el se lăsă pe spate, şi o şuviţă de păr îi alunecă pe frunte.

- Cam tot atunci cînd mi-am dat seama că ideea de a-ţi scoate ciorapii de pe incredibilele tale picioare te-a excitat tot atât de tare cât m-a excitat şi pe mine.

- Nu m-a excitat, m-a .... Mercy nu se obosi să termine fraza. Orice i-ar fi spus, n-ar fi ajutat-o prea mult.

- Oh, ba da, te-a excitat. Nu cred că o femeie fatală adevărată s-ar înfierbânta la gândul că un bărbat o dezbracă. Iar tu te-ai înfierbântat, ma jolie fille.

- Nu-mi spune aşa.

- Fetiţa mea frumoasă?

- Orice-ar însemna, nu-mi mai spune aşa. Sau dragă. Nu mă interesează, Nick. Tot ce vreau e să termin cu chestia asta cu fondurile şi să mă duc înapoi să-mi pun la punct casa.

- Înainte să cadă peste tine?

Ea îl ignoră.

- Înainte să fac o mare greşeală şi să dau ascultare hormonilor mei.

în timp ce-şi scotea cartela de masă, Nick întrebă:

- Şi ce-ar fi aşa rău să te supui hormonilor?

- Asta creează încurcături.

Mercy se ridică, ignorând mâna întinsă a lui Nick.

El o lăsă să se îndepărteze, rămânând să plătească consumaţia ei, apoi

i se alătură în drum spre lift.

- Mi s-a spus în multe feluri pînă acum, dar niciodată „încurcătură".

- Hai s-o lăsăm baltă, îl rugă Mercy. Condu-mă prin spital, apoi să mergem să vorbesc cu sora Agatha despre petrecerea aia blestemată, ca să pot să pun la punct detaliile ia studio.

- Crezi c-ar putea fi vreo problemă?

Un mic zâmbet apăru pe buzele ei.

- Nu, cu condiţia să-l fac pe Dan să creadă că vreau să rămân în Louisville în loc să accept oferta pe care-am primit-o în Pittsburgh, cînd îmi va expira contractul aici.

Nick se încruntă şi îi făcu loc să intre în lift. Nu era nici o mirare că se grăbea aşa de tare să-şi pună casa la punct. Voia s-o poată vinde repede, la nevoie.

- Te gândeşti să pleci din Louisville?

- Poate, răspunse ea scurt. Pittsburgh are o audienţă TV mai mare. Sînt mai multe de arătat.

Privind-o, Nick remarcă.

- Nu cred că ţi-au mai rămas prea multe de arătat!

După semnarea autografelor de rigoare pentru personalul de serviciu, turul spitalului mersese ca pe roate. Peste tot era linişte şi, păşind împreună prin unitate, Mercy realiză că, în elementul lui, Nick era alt om, numai profesionalism.

Nu, decise ea, „detaşat" era un cuvânt mult mai potrivit, ca şi cum şi-ar fi lăsat la uşă emoţiile şi sentimentele cînd intrase în sala de urgenţe. Nu prea reuşea să recunoască în bărbatul care acum stătea lângă ea, pe cuceritorul care-i reparase conducta şi dormise în fotoliul ei. Acceptă şi treci mai departe, îşi spuse ea. Era doar un doctor, ca şi părinţii ei, şi-ar fi trebuit să fie mulţumită că-şi amintise chestia asta.

Oricât şi-aş fi dorit ca el să fie altfel, nu era. Dacă-i murea un pacient, el s-ar fi dus să se spele pe mâini şi s-ar fi îndreptat apoi spre următorul. Probabil că reuşea să-şi stăpânească emoţiile tot aşa de uşor cum şi-ar scoate haina.

- Totul arată atât de vechi, spuse Mercy, îndreptându-şi atenţia spre sala de urgenţe.

- Ai dreptate. Aproape totul este vechi. Priveşte faianţa de pe pereţi.

întotdeauna poţi spune cât de vechi este un spital după numărul dalelor sparte de pe pereţii sălilor de urgenţe.

- Nu cred să mai fie vreuna întreagă!

- Dovadă în plus că sala asta ar avea nevoie de o doză bună, sub forma unui teanc zdravăn de bancnote, spuse el. Şi numai Dumnezeu ştie câtă nevoie are şi sala de aşteptare de un zugrăvit ca lumea.

Mercy aprobă imediat. Sumbra sală de aşteptare nu îmbunătăţea cu nimic starea de nervi şi nerăbdarea celor nevoiţi să aştepte acolo. Câteva asistente li se alăturară, iar prin capul lui Mercy zbârnâiau o sută de idei despre cum ar putea fi cheltuiţi mai bine nişte bani pentru spitalul Mercy. Nick contribui şi ei cu vreo duzină de idei noi, presărate ici-colo cu câte-o glumă.

După un schimb de mesaje prin pager cu sora Agatha, Nick o conduse spre ieşirea din secţie.

- Ne întâlnim cu ea în biroul ei.

- Şi cine va hotărî cum vor fi cheltuiţi banii? întrebă Mercy. Parcă spuneai ceva de o farmacie mai mare, iar asistentele simt nevoia unei îmbunătăţiri a sistemului de distribuire a medicamentelor.

Nick îşi frecă obrazul, pe care începea să se zărească o umbră de barbă.

- Dacă-ar fi după mine, ar trebui să fie o colaborare între comunitate, administraţie şi personalul medical. Sora spunea ceva despre formarea unui grup de consultanţi, numai că eu sînt total împotriva angajării unor specialişti ale căror păreri să ne coste câteva mii de dolari.

- Dumnezeule, ultimul lucru de care aveţi nevoie este să daţi bani pentru nişte sfaturi pe care le puteţi găsi gratuit chiar aici! Oricine din cadrul personalului pare să ştie foarte bine ce-ar fi de făcut pentru îmbunătăţirea situaţiei!

- Asta cam aşa e, spuse Nick, scuturând din cap. Cînd te simţi ca un şoarece într-un labirint, învârtindu-te fără să ajungi nicăieri, ajungi să ştii foarte bine ce-i de făcut. Asistentele s-au zbătut în labirint mult mai mult timp decât mine şi mă bucur că le-ai dat ocazia să se mai descarce şi ele un pic.

Zâmbind, Mercy răspunse:

- Nici o problemă. Dacă eu aş fi fost pusă în situaţia de a salva vieţi

într-un spital vechi de patruzeci de ani, aş fi făcut mult mai mult decât să mă descarc un pic. Sînt absolut uimită cum vă puteţi descurca într-un spital atât de strâmt.

Nick bătu la uşa biroului sorei Agatha, apoi îi aruncă o privire.

- Pe mine personal spaţiile strâmte nu m-au deranjat niciodată.

Un sunet - jumătate suspin, jumătate geamăt - îi scăpă lui Mercy. Acesta era Nick pe care îl cunoştea, şi îşi muşcă limba înainte de a spune ceva care să genereze o altă aluzie a lui, despre nevăzutele legături pe care le simţea plutind între ei. Dintre toţi bărbaţii care i-ar fi putut declanşa un lanţ de reacţii hormonale, de ce-a trebuit să fie tocmai un doctor?

Nick râse cînd îi văzu privirea ameninţătoare, apoi bătu din nou la uşă.

- Cînd i-am trimis mesajul că ne vom întâlni aici, sora mi-a transmis s-o aşteptăm în birou dacă ajungem înaintea ei. Stătea de vorbă cu onorabila doamnă Oliver Reed, soţia doctorului Reed, al cărui titlu e administrativ, nu medical. Este membru în consiliul de conducere al spitalului, iar doamnei Reed îi face o deosebită plăcere să se folosească de asta pentru a crea probleme. Deschise uşa. Se pare că sora mai întârzie. Poţi să aştepţi?

- Mda. Mercy pătrunse în biroul cufundat în ; semiîntuneric. După cum o spui, s-ar păţea că o discuţie cu doamna Reed e o soartă mai cumplită decât moartea.

- Nu. O discuţie cu doctorul Reed e o soartă mai cumplită decât moartea. E un bătrân de şaizeci şi cinci de ani, îngust la minte, care încă. mai crede că leacul împotriva bolilor cu transmitere sexuală e aspirina bine strânsă între genunchi. închise uşa, în timp ce Mercy îşi aşează poşeta pe unul din fotoliile din faţa biroului sorei Agatha. Prin contrast, nevastă-sa e doar o mică şi neplăcută călătorie într-un univers paralel.

Intrigată de caracterizarea pe care Nick le-o făcuse celor doi Reed, Mercy se întoarse şi se sprijini de spătarul fotoliului.

- Asta e doar o mică bârfă, sau ai avut plăcerea să discuţi personal cu doctorul Reed?

Nick întinse mâna spre întrerupător şi lumina se revărsa peste ei, dezvăluind un birou curat şi foarte ordonat.

- N-aş zice c-a fost chiar o plăcere, dar am discutat cu doctorul Reed şi cu soţia lui. Am discutat de fapt cu toţi membrii consiliului înainte să merg la studioul TV. Se rezema de uşă, cu o mână pe clanţă şi cu cealaltă pusă în şold.

- S-ar părea c-a fost mai mult decât o simplă conversaţie cu doctorul Reed. Spune-mi adevărul. Ce-a spus, de te-ai înverşunat aşa împotriva lor?

- Nimic special.

- Da, desigur. Atunci spune-mi la modul general, insistă Mercy, apropiindu-se de el. Trebuie să fi fost ceva şi vreau să ştiu ce te-a înfuriat aşa.

- Ş-ar putea să nu-ţi placă, dragă.

- Îmi asum riscul.

- Doctorul Reed crede că această mică acţiune de strângere de fonduri e de prost gust. Consideră că n-ar trebui să legăm bunul renume al spitalului de un star sexy TV cu creierul sec.

- Cu creierul sec! explodă Mercy. Putea trece peste chestia cu starul sexy, dar simţea că ia foc apropo de treaba cu creierul sec. Risipise o grămadă de timp şi energie documentându-se asupra fiecărui film pe care îl prezenta în emisiunea ei. Şi atâta vreme cât era nevoită să înghită filmele pe care conducerea studioului i le băga pe gât în fiecare an, ea făcuse tot ce ţinea de ea ca să fie o emisiune de calitate şi să ofere ceva bun de fiecare dată.

- Nu cred că arăt sau mă comport ca un oarecine cu creierul sec!

- Mercy, părerea mea este că doctorul Reed e mult mai interesat de măsura bustului şi de adâncimea decolteului tău, decât ce coeficientul tău de inteligenţă.

Indignată, îşi puse mâinile în şolduri.

- Sper că l-ai trimis la o plimbare lungă şi plăcută.

- Asta a fost mai târziu.

- De ce, a mai zis şi altceva?

- Să spunem doar că şi-a dat seama că nu mă interesează părerile lui despre bărbaţii necăsătoriţi, sau unde ar trebui să trag linie în relaţiile mele intime.

- Şi unde tragi linie? întrebă Mercy, dându-şi deodată seama că

răspunsul o interesa foarte mult.

Nick păşi spre ea, oprindu-se ia numai câţiva centimetri în faţa ei. Mercy arăta ca o femeie care aştepta o veste proastă,, dar stătea liniştită şi tăcută. Bluza ei neagră îl tenta prin curbele ascunse îndărătul ei. Privindu-i chipul, Nick ştiu că nu trebuie să-i răspundă la întrebare.

- Te interesează cu câte femei m-am culcat pînă acum sau varietatea experienţelor mele sexuale?

Stânjenită de faptul că se lăsase din nou atrasă într-o astfel de discuţie, Mercy murmură o scuză:

- Îmi pare rău, Nick. Nu e treaba mea.

Nick o prinse de cot înainte ca ea să se poată îndepărta. Fără un cuvânt o apropie de el, potrivindu-şi un picior între ale ei, chiar dacă trupul şi-l ţinea depărtat de al ei.

- Ba da, este treaba ta. într-una din zilele astea, tu şi cu mine vom ajunge împreună în pat. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. E doar o chestiune de timp.

- Eu nu ştiam, îl contrazise Mercy, dar cu o voce atât de joasă încât se contrazicea singură.

- Eu ştiu şi sînt suficient de convins pentru amândoi. Şi suficient de sigur ca să pot aştepta pînă să ştii şi tu.

- Mă tem că vei avea de aşteptat cam mult.

- De ce ti-e teamă? De mine? De tine?

- Nu mi-e teamă. Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, trupul o trăda.

Stomacul îi tresări cînd îi simţi degetele alunecându-i de-a lungul braţelor, în sus, spre umeri, şi înapoi spre coate. Infinit de încet, el se aplecă, de parcă ar fi vrut să-i şoptească un secret.

- Laşă, o acuză Nick încetişor, şi şoapta lui îi zbârli părul pe tâmplă.

Mercy închise ochii, încercând să reziste tentaţiei de a se lăsa la pieptul lui larg.

- Nu-mi mai spune aşa.

- Atunci nu mai fi laşă. Nu trebuie decât să mă săruţi.

O senzaţie de excitare îi străbătu trupul. Nick o sărută mărunt pe frunte, pe obraji şi pe nas, apropiindu-se milimetru cu milimetru de gura ei, cu fiecare sărut al buzelor lui. Toate simţurile ei îi cereau s-o sărute

şi-apoi s-o lase în pace, numai să ia povara hotărârii din mâinile ei. Dar Nick nu o ascultă, continua însă s-o înnebunească cu sărutările lui mici.

Fiecare atingere a lui o numea laşă. Cînd gura lui Nick începu să-i alunece în jos, pe gât, se lipi de el. Fără să vrea, lăsa să-i scape un suspin de satisfacţie. Nick începu să urce încetişor înapoi, ţinându-i în continuare mâinile strâns, fără s-o mângâie însă. Tot ceea ce făcea era s-o muşte uşurel, cu vârful buzelor. Jucându-se cu ea.

In sfârşit, cu gura deasupra gurii ei, o întrebă:

- Care-i problema? Nu poţi să te hotărăşti? Tensiunea adunată în Mercy ţipa după eliberare, aşa că renunţă la luptă şi-şi apăsă buzele pe gura lui.

Capitolul 5

Cînd ea îşi deschise buzele apăsate de gura lui, Nick îşi strecură limba înăuntru, gustându-i dulceaţa limbii şi urmele de spumă de căpşuni. Se lipi cu sânii de pieptul lui şi Nick scăpă un geamăt. Delicateţea ei îl copleşea, ca o contraofensivă feminină împotriva durităţii din el.

Trupul ei, lipit strâns de al lui, îi producea, ca o reacţie instinctivă, nevoia de a-i simţi trupul în vârful degetelor. Mâinile lui Nick alunecară în jos, spre talie, şi peste curbura şoldurilor. Gândul că marginea fustei era la numai câţiva centimetri mai jos de degetele lui îl excita la nebunie. îi cuprinse fesele în palme şi o lipi şi mai strâns de el.

Mercy nu mai trăise niciodată un asemenea sărut. Un sărut care să-i răscolească sufletul şi să-i înfierbânte pântecele. Cînd Nick îşi apăsa membrul erect pe şoldul ei, ea simţi fiorul unei necesităţi de mult uitate. Se ridică pe vârfuri şi, lăsându-se încet în jos, se frecă de el mângâindu-i intenţionat erecţia cu şoldul. Uitase minunata senzaţie de anticipare care-i mustea acum în vene. Uitase cât de uşor putea fi sedusă de poftele carnale.

O tuse discretă din dreptul uşii, şi Nick îşi aminti deodată că, de fapt,

o săruta pe Mercy în biroul unei călugăriţe. Cu toate că tresărise şi deschisese brusc ochii, se desprinse din îmbrăţişare cât mai blând cu putinţă. Nick simţea parcă privirea sorei Agatha, înfiptă în spatele lui, dar nu rezistă tentaţiei de a mai muşca o ultimă oară buzele lui Mercy, înainte de a se dezlipi de ea. Ar fi vrut să mai aibă puţin timp să se bucure de expresia satisfăcută a ochilor ei albaştri; numai că sora Agatha aştepta şi îi privea. Cu grijă, îşi îndepărtă mâinile în timp ce sora tuşea din nou.

- Oh, nu, şopti Mercy, revenind la realitate.

- Ba da.

Călugăriţa închise uşa înapoia ei şi traversă încăperea. Lăsa să cadă pe birou câteva dosare, şi spuse:

- Sper că n-am întrerupt nimic important.

Nick îşi revenise complet şi felul lui neconformist se făcu simţit din nou. Aruncă un rânjet irezistibil spre balustradă.

- Depinde de punctul dumneavoastră de vedere.

- Nick, te rog. N-are nici un rost, spuse Mercy. Nu mai fusese în aceeaşi încăpere cu sora Aggie de ani de zile, dar se simţea ca şi cum ar fi fost ieri. Fără prea mult succes, încerca să se rupă de amintirile fetei de nouăsprezece ani faţă în faţă cu personificarea unei autorităţi de neclintit. Anii lungi de condiţionare o făcură să-i sară inima din loc şi să simtă nevoia să se scuze.

- Soră, acesta e biroul dumneavoastră, iar noi n-ar fi trebuit să... în fine, îmi pare rău dacă v-am jignit.

- Nu mă simt deloc jignită, Mercy, şi nici nu sînt prea uşor de şocat, după cum ar trebui să-ţi aminteşti. Voiam doar să ştiu dacă era un sărut într-adevăr important sau numai un simplu joc. Sora Agatha se aşează în spatele biroului, făcându-le semn să se aşeze şi ei.

Mercy se aşează şi se pregăti sufleteşte, ştiind că o veche indiscreţie urmează a fi dezvăluită.

- Întotdeauna ai fost o fată impetuoasă, dar credeam că ţi-ai învăţat lecţia de prima oară cînd ai sărutat un doctor în biroul meu.

- Prima oară?întrebă Nick, aşezându-se în dreapta lui Mercy. îşi mută scaunul ca să le poată vedea mai bine pe cele două femei, dar întrebarea o pusese pentru Mercy. Credeam că nu-ţi plac doctorii.

- Sînt mai matură acum, spuse Mercy. îşi controlă timbrul vocii, încercând să transforme discuţia într-o glumă. Făcusem o pasiune bruscă pentru unul din rezidenţi. Era nemaipomenit, dar l-am lăsat cînd am descoperit că sărută ca o... Mercy se gândi un pic, apoi încheie fraza... cizmă.

- Ai renunţat la el cînd ai descoperit că era la fel ca şi părinţii tăi, o corectă sora. Numai medicină şi nimic altceva. Niciodată n-ai avut răbdare cu doctorii.

- Era doar un sărut inocent! îi informă Mercy pe amândoi, şi degetele i se-crispară pe marginea fotoliului. îi venea să-l strângă de gât pe Nick: totul, în atitudinea lui, de la ridicatul din umeri pînă la felul în care se lăsase pe spate, îi spunea că e o mincinoasă. Cu un efort, Mercy îşi recăpătă stăpânirea de sine şi continuă: Nu s-ar putea să renunţăm la explorările mele adolescentine şi să ne întoarcem în prezent?

- In prezent? la să vedem... asta înseamnă la acel nu-chiar-atît-de-inocent sărut de azi? Sora îşi aşează palmele peste dosarele din faţa ei şi părea că are toată răbdarea din lume în aşteptarea răspunsului.

Prinsă la mijloc între privirea fixă a călugăriţei şi privirea vizibil amuzată a lui Nick, Mercy îşi dădu seama că e copleşită. Şi câteodată o bună apărare înseamnă o retragere onorabilă.

- Poate ar fi mai bine să vorbim despre fondurile necesare spitalului?

Spre surprinderea ei, sora Agatha fu de acord.

- Inainte să începem, doriţi cafea? Sifon? Făcu o pauză, şi privi decolteul lui Mercy înainte s-o privească în ochi şi s-o întrebe: Poate ceva să pui pe tine? Aici e cam răcoare de la aerul condiţionat.

Timpul rămase suspendat şi sângele îi inunda obrajii. N-avea nevoie să privească în jos ca să-şi dea seama că avea sfârcurile erecte şi perfect reliefate sub materialul bluzei. Abia acum înţelese cu adevărat ce înseamnă să-ţi doreşti să crape pământul sub tine. Exact aşa se simţea ea acum. Ar fi vrut să se ascundă undeva.

Nick, pe de altă parte, se amuza copios. Ei bine, ar fi doar o fraieră amărâtă dacă s-ar apuca să se acopere acum, ca o şcolăriţă surprinsă în furou. Ca din întâmplare, îşi răsuci piciorul şi-i arse lui Nick o lovitură în gleznă, spunând:

- Nu, mulţumesc. Eu nu vreau.

- Foarte bine. Călugăriţa îl privi cu interes pe Nick aplecându-se să-şi frece glezna. Presupun că Nick ţi-a arătat deja secţia de urgenţe.

- Am dus-o în turul de onoare, răspunse el, ridicându-se. N-a prea avut mare lucru de văzut.

- Nu-i chiar aşa, le spuse Mercy. Cred că e un adevărat chin să lucrezi la urgenţe. Nu sînt ferestre, iar mirosul este echivalentul medical al mirosului dintr-o casă veche şi nelocuită. Oricâtă curăţenie s-ar face acolo, mirosul nu dispare.

Bătrâna călugăriţă îşi îndepărtă puţin scaunul de birou.

- N-am avut bani ca să modernizăm sala de urgenţe, dar Nick mi-a. spus că ne poţi ajuta să mai schimbăm câte ceva.

- Categoric. Voi contribui şi eu, personal. Mercy începu să se relaxeze acum, cînd conversaţia ajunsese pe un teren mai solid. Se gândise mult la rugămintea lui Nick de a-i ajuta. Singura întrebare ar fi dacă sunteţi de acord să faceţi tot ce e de făcut ca să obţinem ajutorul studioului TV.

- Ce vrei să spui? întrebă Nick. Spuneai că asta n-o să fie o problemă.

- N-o să fie, dacă suntem deştepţi. Aruncă o privire spre soră, apoi spre Nick. Sunteţi dispuşi să ascultaţi câteva sugestii?

Amândoi încuviinţară, şi ea continuă:

- Daţi-mi voie să vă explic câteva lucruri. Singurul motiv pentru care Consiliul Federal pentru Televiziune acordă licenţe de emisie unor posturi TV este pentru folosul publicului. Asta înseamnă că orice studio TV care vrea să-şi păstreze licenţa trebuie să-şi facă treaba în beneficiul comunităţii şi al publicului.

- Şi ce-ar putea avea directorul studioului împotriva proiectului nostru? întrebă Nick.

Mercy îl lămuri cu un gest că va ajunge şi acolo.

- Am făcut nişte mici verificări şi ar cam fi câteva motive. Unul e în legătură cu mine, celălalt cu scopul proiectului nostru.

- Care-i legătura cu tine? se interesă sora. Nu există nici un conflict de interese. Părinţii tăi nu mai fac parte din personalul spitalului.

Mercy se aplecă înainte.

- Nu-i asta. Acesta este ultimul dintre cei trei ai contractului meu. Dan, directorul studioului, a aflat de la agentul meu că un alt studio TV,

din Pittsburgh, mi-a făcut o ofertă. în consecinţă, n-ar fi de acord să fac nimic din ceea ce mi-ar putea creşte popularitatea. îi este teamă că asta i-ar încuraja pe cei din Pittsburgh să-mi facă o ofertă pe care să n-o pot refuza.

- Tot ce are de făcut este să-ţi ofere el mai mult dacă vrea să te păstreze, o contrazise Nick.

- Nu ajunge să fluturi din bagheta magică pentru a face din Louisville o piaţă TV mai mare. Asta e. Nu-i vorba de bani, ci de ceea ce se întâmplă atunci cînd o personalitate pleacă spre o piaţă mai largă. O audienţă mai mare înseamnă să fii băgat în seamă de sindicalişti, iar asta ar aduce şi mai mulţi telespectatori. Poate s-ar ajunge chiar la un studio TV prin cablu.

- Corect, încuviinţă Nick, înţelegând dilema lui Dan. Dar nici nu-i surâdea ideea că Mercy s-ar fi putut muta în altă parte, la un post mai bun. Mi-ai mai spus asta. Pittsburgh înseamnă mai multe de arătat.

- Exact. Mercy îşi dădu părul de pe frunte şi se lăsă pe spate în fotoliu.

- Şi asta ce înseamnă? întrebă sora.

- Înseamnă că suntem stăpâni pe situaţie, zâmbi Mercy. Planul lui Dan era grozav cu condiţia să nu ştiu eu de el. Dar acum că ştiu, îi va fi ceva mai greu să vă refuze.

- E-n regulă, şi acum ce avem de făcut? întrebă Nick.

- Scopul proiectului este greşit. Trebuie să gândim la scară mai mare.

- Mai mare nu înseamnă neapărat şi mai bun, replică Nick hotărât. Doar se creează mai multe încurcături. Ţi-am mai spus că nu vrem să transformăm locul ăsta într-un spital de urgenţe. Aici e doar un spital mititel care are nevoie să fie un pic aranjat.

Sora Agatha îl aprobă.

- Sînt de acord. Nu vreau ca lucrurile să ne scape din mâini.

- Nu vă ambalaţi, îi sfătui Mercy. Lăsaţi-mă să vă mai spun câte ceva înainte să ziceţi nu. Voi vreţi un fel de petrecere cu o mie de invitaţi, nu?

- La o sută de dolari tacâmul, asta ne va aduce suficient ca să putem începe, spuse Nick.

- După ce veţi achita cheltuielile, vă vor rămâne vreo şaptezeci şi cinci de mii, îi spuse Mercy. O mie de persoane sînt o nimica toată, nici

măcar un procent din populaţia oraşului. Şi ce e mai rău este că e vorba de familii. O mie de persoane înseamnă cinci sute de familii. Se întoarse spre sora Aggie. Conform planului lui Nick, studioul TV ar trebui să înceapă deja să emită materialele promoţionale, să suporte cheltuielile de producţie a acestora şi să lase pe altcineva să-mi ţină emisiunea pentru o seară. Chiar credeţi că cei de la studio vor accepta atâta balamuc pentru cinci sute de cupluri?

Sora o contrazise.

- Dar asta va fi în foiosul tuturor! Pacienţii noştri vor fi mai bine trataţi, iar doctorii şi asistentele vor lucra în condiţii mai bune.

- Se mai pot vinde o mie de invitaţii.

- Dar televiziunea ar putea aduce mai multe detalii, comentă Nick.

- Bineînţeles. Dar cei de la studio îţi vor replica în schimb că ar putea folosi mult mai bine timpul de emisie prin anunţuri despre hipertensiunea arterială, SIDA, lupta împotriva incendiilor şi multe altele. Puneţi-vă următoarea întrebare: cum poate studioul să facă mai mult bine? Atrăgând cinci sute de cupluri în proiectului vostru, sau folosind timpul de emisie pentru a alerta cincizeci de mii de oameni despre pericolul pe care-l reprezintă hipertensiunea arterială?

Cînd termină fraza, şi Nick şi sora stăteau încruntaţi şi tăcerea se lăsa în încăpere.

- Înţeleg ce vrei să spui, rosti sora. Dădu din cap şi o studie puţin pe Mercy înainte s-o întrebe: Te cunosc eu pe tine, tânără doamnă. Trebuie să ai vreun, plan, altfel n-ai fi venit azi aici. Nu ne mai lăsa să aşteptăm. Ce propui?

- Mai întâi trebuie să mărim cota.

- Asta ce înseamnă?

- De două ori. Două mii de persoane, cu câte două sute de dolari de fiecare. Mercy le lăsa puţin timp să digere ideea, apoi adăugă: sînt vreo două hoteluri în oraş în stare să suporte ceva atât de mare.

- „Mare“ e cuvântul-cheie, repetă sora Agatha, apoi se întoarse spre Nick. Ideea asta cu strângerea de fonduri a fost a ta. Dacă mergem înainte cu proiectul, mă aştept din parte ta să teşi ocupi de monstrul pe care l-ai creat.

- Puteţi conta pe mine, soră. Eu nu încep nimic dacă n-am de gând să

merg pînă la capăt. Aveţi cuvântul meu. Sînt absolut pregătit, complet dornic şi mai mult decât capabil să fac orice este nevoie. Aruncă o privire spre Mercy şi continuă: Vreau doar să ştiu dacă pot conta pe Mercy că va face acelaşi lucru.

Ca de obicei, cuvintele lui Nick păreau perfect inocente la suprafaţă, dar inima lui Mercy o luă razna cînd îi auzi vorbele. Oare chiar n-avea pic de ruşine? Stăteau în biroul unei călugăriţe, pentru numele lui Dumnezeu! Iar el o informa nonşalant că avea de gând să continue pînă la capăt ceea ce începuse cu acel sărut!

Evitând cu grijă să-l privească în ochii lui negrii, Mercy spuse:

- Soră, ştii că voi face tot ce pot.

- Pentru mine e de ajuns, declară Nick.

- Înainte să începem să ne strângem mâinile şi să ne felicităm, trebuie să vă avertizez că e nevoie să cădem de acord asupra câtorva amănunte, interveni Mercy.

- Alte veşti proaste? întrebă Nick suspinând.

- Acesta trebuie să fie un adevărat eveniment. Lumea trebuie să se distreze, nu să se plictisească. Mai ales că vom apela la audienţa emisiunii O oră, la miezul nopţii.

Un surâs apăru pe buzele sorei Agatha.

- Mă gândeam că o seară cu Mercy Malone ar fi suficient de incitantă pentru cei mai mulţi.

- Mie-mi convine, interveni Nick, cu vocea lui profundă care-i dădea lui Mercy fiori pe şira spinării.

Întoarse privirea spre el, îngustându-şi ochii şi provocându-l să continue. El primi mesajul şi se întoarse spre soră.

- Veţi fi surprinsă cât de frivoli pot fi oamenii. Ei vor mâncare, vor băutură, vor dans. Nu vreau să sugerez ceva gen... star sexy TV, spuse el, citindu-l pe doctorul Reed, dar e nevoie de un pretext. Ceva care să se potrivească imaginaţiei publicului. Sunteţi de acord cu mine?

- Sînt de acord şi cu voi, şi cu spectacolul vostru, dacă asta vrei să mă întrebi, îi asigură sora. Parcă îmi amintesc că toate filmele tale de groază se învârt în jurul ideii luptei între bine şi rău, în care binele învinge în final. Aşa că pot lăsa decizia în mâinile voastre odată ce restul detaliilor au fost stabilite.

- E-n regulă. Asta-mi aminteşte de ultima modificare pe care va trebui s-o facem. Nick spunea ceva despre o organizaţie comunitară care ne-ar putea ajuta.

- Sora s-a gândit să profităm de toate ofertele de ajutor, explică el.

- Are dreptate, aprobă Mercy. Chiar voiam să vă sugerez să găsim un grup oarecare să ne sprijine, dar se pare că sora Aggie este cu doi paşi înaintea mea. Ca de obicei. Zâmbi, confirmând astfel mintea organizată a călugăriţei. Studioul face suficient de mult pentru Domeniul Public ca să-i satisfacă pe cei de la Consiliul Federal pentru Televiziune, aşa că ne putem permite să tragem puţină spuză pe turta noastră. Credeţi că acest grup pe care l-aţi contactat poate participa ca sponsor oficial? Sau se implică doar ca să profite ei? Am putea apela la cineva care să ne fie de un real folos.

- Nu cunosc prea multe în domeniu. „Părinţii din Kentucky pentru îmbunătăţirea îngrijirii medicale" este o organizaţie relativ nouă, dar se ocupă de îngrijirea medicală pentru cei cu venituri mici, îi informă sora Agatha. Şi atâta vreme cât marea majoritate a pacienţilor noştri intră în această categorie, i-am sunat imediat ce mi-a propus Nick ideea asta a lui. Din câte mi-am putut da seama, par să fie suficient de activi ca să vă satisfacă.

- Grozav. Şi cam cât timp avem la dispoziţie? întrebă Mercy, întorcându-se spre Nick. Cînd ai de gând să facem petrecerea asta?

- Cât de curând posibil. Cât durează să aranjezi aşa ceva? Şase luni?

- De obicei da, dar pentru mine e prea mult. Aş vrea să terminăm toată povestea înainte să înceapă negocierile pentru contractul meu.

- Adică?

- Probabil în septembrie.

Nick fluieră uşor şi aruncă o privire nesigură către soră.

Ca să destindă atmosfera, Mercy adăugă:

- Dacă găsim hotelul potrivit şi ne grăbim un pic, cînd vreţi s-o facem?

- Mijlocul lui august? întrebară Nick şi sora la unison. Continuară să privească unul spre celălalt, cântărind argumentele pro şi contra, legate de grăbirea evenimentului.

- Ştiu că asta înseamnă doar zece săptămâni, dar pot să sun imediat

persoanele pe care trebuie să le contactez, le promise Mercy. Şi odată ce ne hotărâm asupra subiectului, putem tipări invitaţiile în câteva zile. Nu-i nevoie să facem ceva nemaipomenit pentru reclamă TV, de fapt ne putem folosi de reclamele din emisiunea mea.

Nick ridică din umeri.

- Eu am timp suficient să mă ocup de treaba asta. Nimeni şi nimic altceva nu va mai exista în agenda mea. Dacă Mercy spune că o putem face, eu vreau să încerc.

Mercy spuse, zâmbind.

- Foarte bine. S-ar părea că avem de strâns ceva bani. Voi fixa o întâlnire cu Dan luni după-amiază.

Mercy auzi motorul maşinii lui Nick prin fereastra deschisă a biroului ei, improvizat dintr-un dormitor nefolosit. Inima începu să-i bată mai tare, iar cînd se auzi uşa maşinii închizându-se, căţeluşa de rasă Labrador îşi ciuli urechile şi deveni atentă.

- Sunetul motorului nu însemnă nimic pentru ea, dar Witch asocia zgomotul unei uşi de maşină cu livrarea săptămânală a casetei video de la studio. Şi atâta timp cât tânărul şofer de la firma de livrări la domiciliu avea întotdeauna un minut liber ca s-o scarpine sub bărbie, Mercy nu fu surprinsă cînd With sări de pe sofa. Cu un lătrat vesel se repezi afară pe uşă şi pe scări în jos.

Mercy se gândi să ignore sunetul ascuţit al soneriei, dar făcu asta doar ca să poată respinge ideea. Scoţându-şi ochelarii cu ramă din baga, Mercy suspină şi se întinse leneş să-i aşeze pe un raft plin cu cărţi ieftine. Resemnată, apucă telecomanda şi opri video recorderul. în micul ei birou de acasă avea doar o masă şi un fişet cu dosare.

Pe peretele opus sofalei se afla un ecran TV mare, de care se folosea ca să vadă filmul săptămânii şi să-şi poată pregăti monologul şi comentariile. Tocmai avea de gând să urmărească filmul pentru săptămâna următoare, dar asta va mai avea de aşteptat pînă după ce se va fi ocupat de Nick.

Nu mai fusese singură cu Nick de la sărut. Doamna Fortuna le rezervase o despărţire scurtă la sfârşitul întâlnirii lor, pentru că Nick fusese chemat în sala de urgenţe. înainte să părăsească încăperea, o privise în aşa fel, încât să afle că despărţirea era doar temporară, şi să se

aştepte s-o caute. De fapt, îl aşteptase cu mult înainte de această după-amiază de duminică.

Soneria se auzi din nou, mai nerăbdătoare parcă, deşi ştia că aşa ceva era practic imposibil. In drum spre ieşire, aşează telecomanda pe televizor. Witch o întâmpină la ieşire, agitându-şi coada şi rugând-o parcă să se grăbească. Coborând scările, Mercy îi spuse:

- Stai cuminte. Nu e cine crezi.

Witch nu luă în semnă cuvintele ei. Pentru un câine prietenos, orice vizitator e un prilej de bucurie. Răutăcioasă, Mercy se pomeni sperând că lui Nick nu-i plăceau cânii - sau cel puţin că aceştia nu-l plăceau pe el. De îndată ce deschise uşa, speranţele îi fură spulberate. Nick stătea în prag, jucându-se cu o minge de tenis de culoare roz fosforescent, evident, un cadou pentru Withc. Zâmbetul de pe faţa lui arăta satisfacţia de a-şi aminti că Labradorul ei trebuie să fie deja acasă.

- Şi tu consideri că asta e suficient ca să poţi intra pe uşă? întrebă Mercy, ţinând-o pe Witch de zgardă ca s-o împiedice să se repeadă la minge.

- Bineînţeles că nu. Nick prinse mingea şi o strânse între degete, iar atenţia ei fu atrasă de jocul muşchilor braţului lui, agitându-se pe sub mâneca strâmtă a tricoului. Cu cealaltă mână apucă ceva ce-i atârna peste umăr. O pereche de ciorapi negri de mătase. Am adus şi pentru tine o jucărie.

Numai un bărbat atât de încrezător în sine ca Nick putea apărea pe neanunţate la uşa unei femei, cu o pereche de ciorapi de mătase în mână. Mercy îşi simţi gura uscată şi trebui să-şi umezească buzele şi să înghită în sec înainte să poată rosti ceva. Cînd în sfârşit îşi regăsi vocea, îi mărturisi un secret.

- Ai risipit banii, nimic altceva, pentru că nici eu, nici Mercy-de-la-miezul-nopţii nu avem un portjartier.

- Ah, dragă, mă temeam c-ai să spui asta. Ţi-am cumpărat eu unul. E în buzunarul de la spate. Se întoarse încetişor, în timp ce-i explică: N-am decît două mîini.

O bandă îngustă de elastic negru îi atîrna din buzunar, iar greutatea clamei o făcea să se legene la unison cu mişcările lui. Mercy închise ochii, îndepărtîndu-şi tendinţa de a admira calităţile fizice ale lui Nick,

pe care acesta nu se străduise deloc să le ascundă.

Blugii lui nu erau chiar strimţi, dar cădeau bine pe el şi se mulau exact pe locurile pe care n-ar fi fost recomandabil să fie surprinsă privindu-le. Tricoul lui negru putea foarte bine să fie ca o a doua piele pentru el, şi s-ar fi amăgit singură nerecunoscând atracţia fizică instantanee pe care o simţea pentru acest bărbat.

Ca o culme a ironiei, portjartierul o îngrijora cel mai mult. Nici un alt bărbat nu mai reuşise să vadă prin ea atât de bine. Nu era genul de femeie care să folosească o lenjerie de corp sexy ca să-i înnebunească pe bărbaţi, iar Nick, fără să spună un cuvânt, o făcuse să înţeleagă că o dorea pe ea, şi că ştia că Mercy-de-la-miezul-nopţii nu era Mercy Malone cea adevărată.

Scăpând un oftat lung, deschise ochii şi spuse:

- Să te ia naiba! De ce nu poţi fi şi tu ca toţi bărbaţii?

- Nu-mi spune că nici un bărbat nu ţi-a mai adus cadouri!

- Oh, ba da. Trandafiri şi ciocolată. Câteodată o invitaţie la un restaurant chinezesc, niciodată ciorapi.

- Şi i-ai invitat înăuntru?

- Nu.

- Pe mine mă inviţi înăuntru? întrebă el, lovind din nou mingea de perete, ademenind căţeluşa.

- Am de ales: ori te invit înăuntru, ori înlocuiesc uşa de plasă, după ce va trece câinele prin ea ca să obţină nenorocita aia de minge.

- Atunci pot să spun că sînt fericit că nu sînt ca ceilalţi bărbaţi.

- Eşti un original, admise Mercy, şi trase micul zăvor al uşii de plasă. Imediat, Witch se repezi cu botul, încercând s-o deschisă. în locul tău, Nick, ori aş arunca mingea aia în grădină, ori m-aş pregăti să-mi pierd mâna.

Nick se supuse, şi în clipa următoare Witch zbură peste treptele de la intrare, fără măcar să le atingă. Pentru un timp Mercy îl ignoră pe Nick şi urmări mişcările fluide ale câinelui care alerga după minge. O depăşi din goană, apoi se răsuci brusc şi o prinse între colţi. Apoi se repezi înapoi spre Nick.

- Vrea să te joci cu ea, şi de vreme ce ai început, ar fi bine s-o şi termini. Apropo, în mod normal Witch nu se opreşte pînă nu-i arunci

mingea de vreo douăzeci şi cinci de ori. Distracţie plăcută, îi ură Mercy, în timp ce câinele lăsă mingea la picioarele lui Nick.

Fără să privească înapoi, Mercy se îndreptă spre bucătărie. Lătratul nerăbdător al Labradorului se auzi cu o secundă înaintea vocii amuzate a lui Nick:

- Du-te şi adu-o!

Douăzeci de minute mai târziu ea pregătise ceai cu gheaţă şi făcuse ordine în bucătărie, iar Nick nu apăruse încă. Renunţând să-l mai aştepte, se duse înapoi la intrarea din faţă, dar Nick şi Witch nu erau acolo. Nedumerită, Mercy împinse uşa, care se deschise cu un scârţâit sonor, şi păşi pe verandă.

- Suntem aici, dragă, se auzi vocea lui Nick dinspre stânga.

Stătea aşezat pe balansoarul ei, pe verandă, legănându-se încetişor în timp ce-o privea din cap până-n picioare. Deşi tricoul de pe ea era cu vreo trei numere mai mare, privirea pătrunzătoare a lui Nick reuşea să descopere fiecare curbă ascunsă. El avea mâinile goale, şi Mercy se gândi că ciorapii sînt cu siguranţă înghesuiţi în buzunarul de la spate, lângă portjartier.

- De ce n-ai intrat? îl întrebă.

- Witch şi cu mine suntem prea obosiţi ca să mai putem merge pînă la maşina mea, să-mi aduc sculele.

Nu părea el prea obosit, părea în schimb trist,
ca un om care şi-a scotocit un pic prin amintiri. Mercy privi spre Witch, care stătea întinsă pe jos, cu botul pe vârful pantofului de sport al iui Nick. întrebă:

- Pentru ce-ţi trebuie sculele?

- Ca să-ţi repar uşa de plasă. Poate că Labradorul tău suportă zgomotul ăla de cretă-pe-sticlă, dar eu refuz să ascult scârţâitul ăla îngrozitor de fiecare dată cînd intru.

Ea îl puse la punct:

- Dacă voiam, o reparam singură.

Nick culese o scamă imaginară de pe genunchi.

- Cum aşa?

Iritată, Mercy îşi puse mâinile în şolduri.

- Chiar şi eu pot să înlocuiesc o balama.

- Şi de ce n-ai făcut-o?

- Chiar dacă nu e treaba ta, Ed, de la magazinul cu articole de fierărie, n-avea balamale de dimensiunile potrivite. A făcut o comandă specială furnizorului lui.

Înţelept, Nick dădu din cap.

- Pariez că Ed te iubeşte.

- Şi de ce crezi asta?

- Mercy, tu eşti visul devenit realitatea al oricărui vânzător de la fiecare magazin cu articole de fierărie. Totul în casa asta e pe comandă specială, şi tot ceea ce ştii să faci e să înlocuieşti ce s-a stricat. Crede-mă, Ed ar câştiga mult mai puţini bani dacă ai învăţa să repari. Presupun că nici nu s-a gândit să-ţi sugereze să iei un spray cu lubrefiant şi pur şi simplu să stropeşti cu el balamalele din cînd în cînd.

- Nu, răspunse Mercy, ţinând minte să-l întrebe pe Ed acelaşi lucru.

- Nici nu mă aşteptam, comentă Nick, ridicându-se. Aşa cum ţi-am mai spus, ai avea mare nevoie de cărţile alea despre micile reparaţii casnice. Iţi aduc eu tubul cu lubrefiant din cutia mea de scule.

Atâta vreme cât soluţia era aşa de simplă, Mercy nu putea refuza fără să pară absurdă, numai că nu-i plăcea ideea că-i rămânea din nou îndatorată lui Nick. Ca să-i mai adauge puţin la iritare, Witch se ridică la semnalul lui şi porniră împreună spre Chevelle-ul negru.

- La dracu'! Nu era deajuns că lui Nick îi plăceau câinii, dar şi câinii îl plăceau pe el. Probabil că şi cu copiii era la fel.

Cât ai clipi, uşa fu făcută ca nouă.

- Poftim, spuse Nick, şi îi dădu tubul de spray, apoi verifică o ultimă dată uşa. îşi înclină capul şi ascultă cu atenţie, dar nici un scârţâit nu se mai făcu auzit, lată, nu mai scârţâie.

Mercy îl aprobă.

- Intr-adevăr. Mulţumesc pentru sfat.

- Acum îmi eşti suficient de recunoscătoare ca să mă inviţi înăuntru?

Privindu-l în ochi, Mercy spuse:

- Nu ştiu. Ai de gând să te porţi frumos?

Nick râse şi întinse mâna să atingă o şuviţă de păr care-i cădea pe piept.

- Mă îndoiesc, dar am să mă străduiesc.

Mercy îi evită mâna, făcând un pas înapoi.

- Străduieşte-te mai mult.

- Eu nu fac promisiuni, dragă. Dar te-am avertizat: încă n-am terminat cu tine, nici pe departe. Mai ales după acel sărut.

- Acel sărut a fost o greşeală, şi tu o ştii. Mai bine să-l uităm şi să ne concentrăm asupra problemei cu banii.

- Adică vrei să-mi spui că eşti în stare să uiţi un asemenea sărut?

- Da. Este exact ceea ce vreau să-ţi spun. Mercy strângea tubul de spray între degete atât de tare că încheieturile i se albiseră.

- Mercy Malone, eşti doar o laşă mică şi drăguţă, o avertiză el, intrând după ea împreună cu Witch.

Mercy aşeză cu grijă tubul de lubrefiant pe măsuţa de la intrare, apoi se întoarse şi îi văzu privirea întunecată, ceva mai mult decât supărată.

- Şi ce anume doreşti? Tu te joci. Insinuezi. Dar niciodată nu dai cărţile pe faţă. Exact ce anume doreşti de la mine, Nick? Nu obişnuiesc să fac escale de o noapte, şi nici nu vreau să joc teatru.

Nick o privi cu atenţie, surprins de disperarea din vocea ei. Nu era prima oară cînd se întreba de ce anume fugea Mercy atât de speriată. Avea senzaţia că faptul că el era doctor era doar o parte a problemei. îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

- In cazul ăsta cred că va trebui să găsesc o cale de mijloc.

- Cale de mijloc între ce şi ce? întrebă Mercy, uimită de răspunsul lui.

- Intre prietenie şi sinceritate.

Frustrată, Mercy lăsă capul în jos.

- După tine, totul pare foarte simplu. Şi nu e. Ridică din nou privirea la el. Şi eu ce-ar trebui să fac cu toate aceste sentimente care mă zăpăcesc?

- Ocupă-te de ele unul câte unul, aşa cum face toată lumea.

Pe neaşteptate, simţul umorului i se ivi la suprafaţă.

- Şi presupun că-l vei face pe dracu' în patru ca să mă ajuţi să mă ocup de ele, nu-i aşa?

Rânjind, Nick recunoscu:

- Că tot veni vorba, mi-a trecut prin minte că te-aş putea ajuta. Altfel, la ce sînt buni prietenii?

Mercy scăpă un geamăt.

- Cu prieteni ca tine, cine mai are nevoie de duşmani?

Nick râse şi apoi, ca un luptător care-şi leapădă armele la porţile oraşului, scoase ciorapii şi portjartierul din buzunar şi le aşeză pe măsuţă, lângă tubul de spray. Ridică mâinile, semn că se predă, şi întrebă:

- Ce trebuie să facă un bărbat pe-aici ca să capete ceva de băut?

- Mai întâi trebuie să promiţi că nu vei avea nimic de protestat în faţa unui ceai cu gheaţă, îl avertiză Mercy, cu mâinile în şolduri.

- Nici nu mi-a trecut prin cap, o asigură Nick, urmând-o în bucătărie.

Învârtind cuburile de gheaţă pe fundul paharului, acum gol, Mercy avu de gând să spună ceva, apoi se răzgândi scuturând din cap. Stătuseră la ea în birou aproape o oră, încercând să găsească nume cât de cât decente pentru acţiunea lor de strângere de fonduri.

- Nimic din ce-am zis pînă acum nu merge cu adevărat. Şi... Iar nu eşti atent!

Nick ridică privirea din paginile uneia din cărţile lui Mercy. Biblioteca, înaltă cât peretele, era plină cu biografii ale starurilor, cărţi despre filme sexy sau horror, manuale de efecte speciale, colecţii de postere şi instantanee din filme, plus trei ghiduri video diferite.

- Te aştepţi să pot fi atent cu toate astea sub ochii mei?

- Da.

- Bine. Nick închise cartea, îşi puse coatele pe birou şi o fixă cu privirea. Ea stătea într-un colţ al canapelei, cel mai îndepărtat de el. Trebuie să te hotărăşti odată, Mercy. Mai întâi îmi faci observaţie că sînt prea atent, apoi mă acuzi că nu sînt atent.

- Nu voiam să fii atent la mine, Nick! Vreau să te concentrezi asupra acţiunii noastre pentru fonduri. Pentru asta ai venit aici.

- Da? Eu credeam c-am venit să-ţi repar uşa de plasă şi ca să petrecem ceva timp împreună.

- Credeai greşit, i-o reteză Mercy. Supse o bucăţică de gheaţă, apoi continuă: Credeam c-ai înţeles. Eu nu-mi petrec timpul cu doctori.

- Nici măcar cu părinţii tăi? întrebă Nick, amintindu-şi de cuvintele sorei Agatha, care spusese că pe Mercy n-o mai interesase rezidentul, pînă la urmă, pentru că era exact ca şi părinţii ei: vorbea doar despre medicină şi nimic altceva.

- Ii văd de obicei în vacanţă, la zilele de naştere şi, bineînţeles, la nunţi.

Nick auzi cu claritate majuscula. Intrigat, dar conştient că orice altceva decât un interes de convenienţă ar fi stricat totul, îşi păstră vocea pe un ton neutru cînd spuse:

- Vorbeşti de nunţi ca despre un obicei de familie.

- Mda, putem spune că asta şi sînt, admise Mercy, cu un gust amar. E atât de greu să mai ştii cine se căsătoreşte cu cine, că mi-ar trebui o agendă.

- Agendă? Nick părăsi taburetul din spatele biroului şi se aşeză în celălalt colţ al canapelei.

- Împreună, părinţii mei au fost căsătoriţi de
şase ori. Numai o singură dată unul cu celălalt, preciză ea.

Nick ridică o sprinceană.

- Şase?

- Mda, şi mama e din nou logodită. Dacă se va mărita cu Vaughun de Ziua Recunoştinţei, vor fi şapte. Bineînţeles, nu te poţi căsători de atâtea ori dacă n-ai şi divorţat tot cam la fel de des. Mercy lovi marginea sofalei cu mâna. Şi cu tine cum e, Nick? Părinţii tăi sînt divorţaţi?

- Părinţii mei nici n-au fost căsătoriţi.

- Oh, Dumnezeule! Obrajii lui Mercy se făcură purpurii. îmi pare rău, Nick.

- N-are de ce să-ţi pară rău. Cel puţin mamei mele nu i-a părut rău. Ea s-a căsătorit cu bărbatul pe care-l iubea, şi asta s-a întâmplat cînd ne-am mutat în Baton Rouge, apoi în N'Awlins. Nick îşi puse o mână pe genunchi. Ştii, N'Awlins nu era chiar ca acasă. întotdeauna mi-a fost dor de ceva, dar taica Jack era un om bun. M-a crescut ca şi cum aş fi fost al lui.

Mercy remarcă timpul trecut şi tonul dulce-amar al cuvintelor lui.

- El e cel care-a spus că femeile pierd prea mult timp cu chibzuitul şi prea puţin cu distracţiile?

- Da. El e. A spus o grămadă de lucruri de care merită să-ţi aminteşti. Nick îi povestea acum nişte lucruri pe care nu le mai spusese nimănui de mult timp, fără să ştie însă prea bine de ce o face. Părinţii mei şi sora mea mai mică au murit într-un accident, cînd eu eram în facultate.

Mercy închise ochii şi-şi dori să poată da timpul înapoi pînă la începutul acestei conversaţii şi să şteargă totul. Se împotrivea sentimentului de compasiune pe care îl simţea. Nu voia să ştie nimic despre durerile lui.

Nu mai are cine să mă întrebe. Acestea fuseseră cuvintele lui cînd ea voise să ştie de ce nu-i place să dea răspunsuri personale. Cum va putea oare vreodată să-i spună să plece, cînd el singur a recunoscut că nu are unde să se ducă? Deschise ochii şi repetă ceea ce se părea că devenise obişnuita litanie cînd era cu Nick: „îmi pare foarte rău".

Aplecându-se spre ea, Nick îi luă paharul din mână.

- E-n regulă, dragă. Voiam să ştii. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Iar eu am reuşit să mă împac cu gândul. îşi lovi coapsa cu palma, alungând tristeţea pe care ştia că o are în privire, şi se ridică. Uite ce-i, tu nu vrei să mănânci ceva? Eu mor de foame.

Mercy aruncă un ochi spre ceasul de pe birou. Aproape şase.

- Mai bine comandăm ceva. Trebuie să-mi termin vizionarea filmului pentru săptămâna viitoare şi să-mi pregătesc comentariile pentru spectacole. Chestiile astea Ie fac de obicei duminica după-amiază.

- Bine. Nick se îndreptă spre uşă. Tu termină-ţi treaba şi eu fac de mâncare.

- Nu! Exclamaţia tăioasă îl opri din drum. Mercy se simţi puţin stânjenită, dar ultimul lucru pe care avea nevoie era Nick în bucătăria ei. Şi cu cât ar fi devenit ei doi mai încrezători unul în celălalt şi mai intimi, cu atât mai greu i-ar fi mai târziu să ignore sentimentele pe care le avea pentru el. El îi aruncă o privire peste umăr, iar ea scoase prima scuză care-i veni în minte: N-am fost la cumpărături săptămâna asta. Nu e mai nimic pe-acolo.

Râzând, Nick îi spulberă toată îngrijorarea:

- Atunci va fi un gumbo.
- Sper că ştii reţeta pe de rost, pentru că nu am o carte de bucate.
- Dragă, gumbo nu e o reţetă, e o vânătoare de rămăşiţe.
- Ţi-am mai spus. N-ai să găseşti nimic de mâncare prin frigider.
- Tu relaxează-te şi lasă-mă pe mine să judec asta.

- Dar tu n-ai de unde să ştii să faci-un gumbo. Eşti bărbat, spuse Mercy, ca şi cum asta ar fi lămurit totul.

- Secretul pentru gumbo şi pentru orice altă mâncare Cajun: mai întâi faci un aluat. Oricine e născut în Sud ştie să facă un aluat. Tot ce-ţi trebuie este puţin unt şi nişte făină. Vrei să-mi spui că n-ai nici măcar unt şi făină în cămară?

- Un gumbo e ceva mai complicat decât spui tu.

- Nu chiar. Nu ştiu cum îl faceţi voi pe-aici, dar în Lousiana o încălzim pînă la fierbere apoi lăsăm focul mic. Sclipirea din ochi şi tonul mârâit al vocii o avertizară pe Mercy că deja el nu mai vorbea despre mâncare. O lăsăm să fiarbă foarte încet. Pînă cînd îţi lasă gura apă la fiecare respiraţie. Pînă cînd singurul tău gând e să guşti din ceea ce ai aşteptat atât de mult.

Mercy se sili să dea un răspuns, dar vorbele îi ieşiră poticnite într-o grabă nervoasă, trădând efectul cuvintelor lui Nick.

- Sper că ştii ce faci.

- De asta - Nick îi făcu cu ochiul - poţi fi al naibii de sigură.

Cu o mână Mercy luă telecomanda videorecorderului. Cu cealaltă se apăsă pe piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii şi goana pulsului.

Capitolul 6

Încântat că reuşise să năruiască obiecţiile lui Mercy în legătură cu cina, Nick dădu drumul radioului, şi se apucă de treabă, începând prin a inspecta conţinutul frigiderului. Îşi dădu seama că Mercy într-adevăr nu fusese la cumpărături. Nu avea prea mult din ceva, dar avea câte puţin din fiecare. Şi asta era perfect. Câte puţin din fiecare şi va ieşi un gumbo minunat.

In timp ce untul şi făina bolboroseau pe un reşeu electric, Nick începu să alinieze pe masă celelalte ingrediente care-şi aşteptau rândul: piept de pui, o pungă cu ciuperci, două roşii, cârnaţi polonezi, sos Worcestershire

şi sos Tabasco. Intr-o tigaie el începu să prăjească ceapa galbenă, cu ţelina care avusese parte şi de alte mai bune, şi o jumătate de ardei iute roşu, găsit într-o pungă din plastic pentru sandvişuri. Nu era chiar foarte îndemânatic cînd era vorba să taie ceva mărunt, dar nici gumbo nu cerea sacrificii prea mari. Un gumbo tradiţional avea nevoie doar de un vas mare şi de mult timp ca să fiarbă la foc mic.

Mult timp ca să fiarbă la foc mic avea nevoie şi Mercy, se gândi el. Cucerirea ei se dovedea a fi foarte aproape de stilul Cajun de a găti, şi el îi mulţumi în tăcere mamei lui pentru că îi insuflase regulile de bază - ale bucătăriei Cajun şi ale vieţii. Niciodată să nu te grăbeşti cu un aluat. Niciodată să nu te grăbeşti cu o femeie.

Avea în minte sfaturile ei în timp ce amesteca încetişor aluatul, ca să nu se ardă. Trebuia să-şi capete culoarea brună cu încetul. Apoi va adăuga apă şi cu restul şi, într-un vas mai mare, să le lase la foc mic pentru o oră.

Şi atâta vreme cât nu avea de gând să zorească nici aluatul şi nici pe Mercy Malone, Nick se gândi că mâncarea nu va fi gata înainte ca ea să-şi fi văzut filmul şi să-şi fi terminat treaba. Odată aşezaţi la masă, n-ar mai fi putut avea nici o scuză. Restul serii îi aparţinea lui. Fluierând, se apucă să cureţe carnea de pui de pe os.

Pe la şapte şi jumătate, stomacul lui Mercy începu să protesteze, încurajat de o aromă incredibilă ce se făcea simţită, umplând casa de o promisiune delicioasă. îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Nick juca incorect, lovind-o direct în apetitul ei nemăsurat. Mai răsfoi, inutil, notiţele pentru câteva minute, apoi se dădu bătută.

Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască în sinea ei că dorinţa de a se găsi în apropierea sexualităţii virile de care dădea dovadă Nick era la fel de mare ca şi dorinţa ei de a-şi astâmpăra foamea. în egală măsură, cele două dorinţe o făcură să coboare scările. îi era teamă că descărcările de adrenalină pe care le avea de fiecare dată cînd Nick o privea îi dădeau deja o stare de dependenţă. Era ca şi cum trupul şi sufletul îi treceau într-o treaptă mai mare de viteză cînd apărea ei.

Coborând scările, se întreba oare cînd îşi abandonase sănătoasele ei principii care să-i asigure o viaţă liniştită şi fericită? Numărul unu: Evită atracţia, căci duce la pasiune, care duce la iubire, care duce la

amărăciune şi tristeţe. Numărul doi: Nu lăsa un bărbat să se simtă în largul lui în casa ta, căci e cea mai sigură cale să-l aduci în viaţa ta. Numărul trei: Să n-ai niciodată încredere într-un doctor, căci pe doctori îi interesează mai mult medicina decât oamenii şi poveştile de dragoste.

Mercy împinse uşa bucătăriei, gândindu-se că, dacă n-ar fi ignorat primele două reguli în momentul în care l-a văzut pe Nick stând pe verandă, el nu s-ar mai fi agitat acum prin viaţa ei. Slavă Domnului pentru regula numărul trei. Dacă nu era ea, ar fi fost acum într-o mare încurcătură. Dar după ce-l văzuse în sala de urgenţe, n-ar mai trebui să-i fie greu să-şi amintească faptul că el era doctor.

Întors cu spatele, Nick stătea în uşa deschisă care dădea în spatele casei, cu un umăr sprijinit de tocul uşii şi cu privirea pierdută, undeva în grădină. Totul la el era o contradicţie. Era dur şi blând. Aspru şi fin. Periculos şi protector. Mai mult decât atât, ea ştia că el era singur, şi ura gândul că ştia asta. în seara în care apăruse el pentru prima oară, ea îi spusese în glumă lui Joan că era doar o fraieră care nu dădea înapoi de la o cauză dreaptă.

Dar acum nu voia să fie o fraieră. Ar fi dat orice ca Nick să nu-i fi spus de pierderea familiei lui. Să nu se mai prefacă, spunând că totul e-n regulă, că trecerea timpului i-a atenuat durerea. Să nu-i fi văzut privirea aceea încărcată cu toată tristeţea din lume, cînd stătea la masa din bucătărie, mâncând pizza şi frecând buza sticlei' cu vârful degetului.

Mercy ştia că u-ncurcase, pentru că ar fi vrut să fie prietenă cu Nick. El ar fi avut nevoie de un prieten. Şi ea nu ştia dacă era în stare să fie prietena lui, fără să intervină în cale vreo problemă de chimie. Nick îi explicase foarte clar că singurele lucruri care mai stăteau între ei doi şi aşternutul patului erau timpul şi împotrivirea ei.

Prietenii petreceau timp împreună. Cât ar fi putut ea rezista atracţiei sexuale dintre ei atunci cînd, din prietenie ar fi îndemânat-o să-şi pună mâinile în jurul gâtului lui şi să-i demonstreze că nu este singur?

- Ai de gând să-mi admiri fundul toată noaptea? întrebă Nick fără să se întoarcă.

Smulsă din gândurile ei, Mercy se apără:

- Nu îţi admiram fundul!

Nick se răsuci încet, făcându-i inima s-o ia din loc cînd privirea lui o

mângâie în întregime, de jos în sus, oprindu-se pe buzele ei. Avea un stil de a privi în care se putea recunoaşte stilul lui de a face dragoste fără să atingă. într-un târziu, Nick spuse:

- Nu fesele? Atunci trebuie să-ţi placă picioarele.

- Umerii. îmi plac umerii foarte laţi, îl corectă Mercy, conştientă că Nick făcuse din nou astfel încât conversaţia să devieze spre atracţia fizică dintre ei.

Râsul lui fu dovada plăcerii pe care i-o provocase răscolirea sentimentelor ei. Părea să fie scopul vieţii lui. Din nefericire, ei începeau să-i placă aceste discuţii. îi plăcea felul în care o provoca din vorbe, îndemn-o să-i răspundă, râzând cînd reuşea, şi dând înapoi pînă data următoare.

Dintr-o dată, ea realiză că acest dans verbal al lor era de fapt un flirt ~ dar nu de genul acelor discuţii insuportabile de pe la petreceri, ci un schimb de cuvinte care promiteau orice şi nu forţau nimic. Flirtând însă cu unui ca Nick era extrem de periculos. Doamne Dumnezeule! Şi ea mai şi voia să fie prietenă cu Nick!

- Şi sînt destul de laţi pentru tine? întrebă Nick, fără să-şi facă prea multe probleme în legătură cu merii lui. Cînd îşi încrucişă braţele, tricoul lui abia dacă mai depăşea marginea de sus a blugilor lui. încă un centimetru mai sus şi i s-ar fi văzut pielea.

Mercy privi o vreme marginea tricoului, apoi spuse:

- Merge.

- Bine. Dar amândoi ştim că adevăratul test este dacă ştiu sau nu să fac un gumbo adevărat. Cei mai scurt drum spre inima lui Mercy Maione trece prin stomacul ei.

- Trist, dar adevărat, îl aprobă Mercy, bucuroasă că discuţia se găsea din nou pe teren sigur. Se îndreptă spre aragaz şi ridică capacul de pe vas. Nu-mi vine să cred că ai putut găsi în bucătăria mea ceva din care să faci altceva care să miroasă atât de divin!

- Oh, stai cam prost cu 'încrederea, o acuză Nick. Sora Agatha mi-a spus că ai multe îndoieli şi puţină încredere... cînd e vorba despre bărbaţi. Va trebui să văd ce-ar mai fi de schimbat în privinţa asta.

- Sora Agatha ţi-a spus asta despre mine? întrebă ea tăios.

- Mda.

Mercy era mai mult decât convinsă de faptul că sora se preocupa de soarta lui Nick, provocându-l, stimulându-i interesul. îngrijorată, se întinde după lingura de lângă cratiţă şi întrebă:

- Şi ce altceva ţi-a mai spus?

- Că ai avut întotdeauna o inimă generoasă, chiar dacă ţi-ai ţinut-o strâns în frâu.

Stânjenită de neaşteptatul compliment, Mercy se apucă să amestece în conţinutul gros şi aromat al cratiţei, inspirând adânc înainte să răspundă.

- Eu n-aş crede tot ce spune sora. Ea n-o să fie fericită pînă n-o să ştie că toţi cei pe care-i cunoaşte sînt căsătoriţi şi cu copii.

Nick deschise vreo două din dulapurile de bucătărie, căutând farfurii, şi întrebă:

- Vrei să-mi spui prin asta că tu nu crezi în căsnicie, sau în copii, sau în amândouă?

- Căsnicia şi copiii sînt foarte frumoase atâta timp cât... Mercy se opri brusc, muşcându-şi buzele. într-un fel sau altul, întotdeauna spunea prea multe în faţa lui Nick.

- Atâta timp cât nu eşti tu cea măritată şi copiii nu sînt ai tăi, încheie ei fraza în locul ei, în timp ce scotea două farfurii şi se întorcea spre ea.

Întâlnindu-i privirea, Mercy îl contrazise.

- N-am spus asta.

- Am spus-o eu. Eşti un caz foarte dificil, dragă. Ai o grămadă de reguli - fără doctori, fără bărbaţi de însurat, fără copii. îmi pare rău, dar eu nu pot să înghit aşa ceva. Ai deja o casă şi un gard de ţăruşi.

- Eu nu ţi-am cerut să înghiţi nimic!

- Deci totuşi te gândeşti la măritiş şi la copii?

- Tu eşti sigur c-ai făcut medicina şi nu dreptul? Las-o baltă, Nick. N-am de gând să te las să mă amesteci şi să mă dai peste cap. Eu am spus doar că sora Agatha se gândeşte la căsătorie. Mercy amesteca mai tare în gumbo. Problema ei era căsătoria, nu copiii. Oricum, sînt de acord să-ţi las bucătăria mea pe mână atâta vreme cât rezultatul are gustul măcar pe jumătate din cât de divin miroase.

- Asta înseamnă că ţi-e foame? Nick îi luă lingură din mână.

- Vrei calule ovăz? întrebă Mercy sarcastic, punând orez dintr-un alt vas în farfuriile lor.

- Intr-adevăr, dragă. Şi-ai face bine să te porţi mai drăguţ cu calul ăsta, altfel s-ar putea să ia o muşcătură din tine, pe care s-o păstreze doar pentru el. Acum, aşează-te.

- Bucuroasă! Mercy se aşeză la masa din stejar, aşteptând ca Nick să se ocupe de restul. N-o deranja să primească ordine de la Nick atâta vreme cât nu mai punea întrebări. Bineînţeles, putea în schimb să le pună ea însăşi. Această demonstraţie domestică este doar în folosul meu sau îţi găteşti întotdeauna şi pentru tine?

- Eu sînt mai degrabă cu semipreparatele, mărturisi el, punându-i gumbo peste orezul din farfurie.

- Vrei să spui că eşti în stare să faci o asemenea cină din aproape nimic şi pentru tine nu găteşti? întrebă ea. Ce ruşine. Un asemenea bucătar este o mare pierdere dacă nu găteşte!

Nick linse o urmă de gumbo de pe deget.

- Nu-i acelaşi lucru să găteşti pentru unul şi pentru mai mulţi.

- Cum aşa? Mercy se prefăcu a nu observă felul în care limba lui trecea pe marginea degetului lui mare.

- N-are cine să te laude dup-aia, glumi el, şi-i zâmbi strâmb. Prefer să mănânc de la cutie şi să arunc totul la gunoi cînd am terminat. De fapt, să aranjezi o masă pentru unul singur este destul de trist.

Mercy îl aprobă în tăcere şi nu acordă importanţă tresăririi din inima ei. întrebă:

- Ai gătit mult în New Orleans?

Nick se întoarse la aragaz şi-şi puse o porţie de gumbo înainte să răspundă.

- Mercy, dacă vrei să ştii dacă am plecat din New Orleans din cauza unei femei, este suficient să mă întrebi.

Mercy, care tocmai se pregătea să ia prima înghiţitură, lăsă lingura jos.

- Eşti de un egoism incredibil! Nu te-am întrebat despre relaţiile tale trecute! M-am gândit doar că ai avut prieteni în New Orelans. Mai multe ocazii să găteşti pentru cineva.

- Să gătesc pentru o femeie, vrei să spui. Nick se aşează la masă şi îi dădu un şerveţel din hârtie pe post de şervet. Iar răspunsul la toate întrebările tale, rostite sau nerostite, este nu. Nu am pregătit nici o cină

romantică la lumina luminării în N'Awlins. Nici nu prea am simţit nevoia atunci, dar cred c-aş putea încerca acum.

Mercy se oprise la mijlocul gestului de a lua şervetul, aşa că el i-l flutură în faţă.

- N-am fost însurat, continuă el, şi nici n-am venit în Louisville ca să scap de o femeie.

Luându-i şervetul din mână, Mercy spuse:

- N-aveam de gând să te întreb toate astea! Se opri o clipă, muşcându-şi buza. Dar dacă tot ai deschis subiectul, să nu te aştepţi să cred c-ai trăit ca un călugăr!

- N-am spus asta, sublinie Nick. Doar că n-am avut nici o relaţie serioasă şi durabilă. Nici nu eram făcut pentru aşa ceva pe atunci.

Mercy îşi luă privirea de la el, blestemându-se pentru că-l provocase la această confesiune. Doar o fraieră ar fi pus întrebări despre trecutul lui. Aşa că îşi spuse cu asprime că nu voia să ştie mai multe despre acest bărbat. Şi apoi, nu voia să ştie că nici nu fusese „făcut pentru aşa ceva".

Nick Deveraux era doctor şi asta era toată explicaţia de care avea nevoie. Viaţa pe care o trăise lângă doi doctori o învăţase despre lungile absenţe, despre frecventele furtuni emoţionale, despre îngrijorarea pentru pacienţi, despre vacanţe contramandate şi despre pagere ţiuind. Deşi înţelegea şi admira devotamentul părinţilor ei pentru medicină, nu putea în schimb înţelege cum putea cariera medicală să suplinească lipsa fericirii din vieţile lor.

Dacă ştii atâtea despre doctori, cum se face că Nick pare să aibă o grămadă de timp liber la dispoziţie? Timp liber pe care pare bucuros să-l petreacă cu tine?

Nu fu în stare să-şi ofere un răspuns la întrebare şi, hotărâtă să păstreze o anumită distanţă, înfipse lingura în gumbo ca un fel de răzbunare. Prima înghiţitură, şi o aromă incredibilă exploda în gura ei. închise ochii ca să poată savura mai bine gustul.

- Mmmm. Parc-aş fi în rai.

- Nu chiar, dragă, rosti Nick, după ce gustă şi el o porţie de gumbo, cu aceeaşi plăcere ca a unui experimentat degustător de vinuri. Merge, dar nu-i nemaipomenit.

- Nu sînt de acord, îl contrazise Mercy, luând o nouă înghiţitură. Nu

cred că o puteai face mai bună de atât.

- O căpăţână de usturoi ar mai fi trebuit.

Mercy se scutură.

- Usturoi? în casa asta? Muşcă-ţi limba. Gândeşte-te la reputaţia mea! Vampirii din cartier nu mi-ar mai vorbi niciodată.

Nick îşi dădu o palmă peste frunte şi-şi ceru scuze.

- Ce prost am fost că nu m-am gândit.

- Să n-aud nici de gloanţe de argint pe-aici, mai spuse Mercy, cu un zâmbet care însă strică tot efectul.

- Da, doamnă. Pentru o clipă am uitat că aici suntem în Haunt, Kentucky. Presupun că fiecare casă are câte o fantomă?

- Fiecare, mai puţin a mea.

- Ce? Nici o fantomă?

- Fantomele costă ceva în plus, îi explică Mercy, ştergându-se la colţul gurii. Aşa că nu mi-am putut permite să-mi cumpăr şi Setul de Scârţâituri din Haunt. Mai luă o înghiţitură, şi continuă: Cei de la postul local de televiziune nu prea se lăfăie în bani, aşa cum cred mulţi. Cînd am cumpărat casa, a trebuit să renunţ la restaurante scumpe, călătorii cu avionul şi la apartamentul meu din oraş.

- Şi-ţi pare rău?

- Absolut deloc. Mercy scutură din cap ca să întărească cele spuse. Nu sînt multe oraşe care să aibă atmosfera din Haunt, Kentucky.

Nick scutură din cap.

- Asta înseamnă că de Halloween trebuie să fie pe-aici un fel de balul vampirilor.

Scăpând lingura, Mercy strigă:

- Asta e!

- Asta e ce?

- Balul Vampirilor. Numele! Mercy lovi cu pumnul în masă. Asta-i tema spectacolului nostru!

Nick savură bucuria de pe chipul ei. De fapt, savurase schimbarea pe care o suferise ea încă de cînd coborâse în bucătărie. Părea mult mai relaxată în faţa lui, mult mai dispusă să lase garda mai jos şi să-l trateze mai degrabă ca pe un prieten decât ca pe un duşman. Nu ştia foarte clar care era cauza, dar îi plăcea.

- Ei bine, spune ceva! spuse ea, culegând ultima fărâmă de gumbo de pe fundul farfuriei.

- Cred că-i o idee grozavă.

- Va fi un eveniment, şi toţi vor fi îmbrăcaţi la costume şi cravate negre. Mercy răsfiră degetele şi le flutură prin aer, de parcă ar fi văzut o scenă de teatru.

Râzând, Nick se dădu mai în spate cu scaunul.

- Dumnezeule! Dar ştiu că gândeşti repede! Toate ţi se potrivesc întotdeauna atât de rapid?

Pe jumătate atentă, Mercy luă o gură de ceai cu gheaţă înainte de a răspunde.

- Chestiile de genul acesta? Mda, dar în general trebuie să aştept ceva ca să-mi priceapă cineva poantele, sau chiar mai rău, uneori trebuie să le explic. Ii aruncă o privire gânditoare. Cu excepţia ta.

- Aceeaşi lungime de undă.

- Gândul ăsta mă sperie! râse Mercy, dar gemu în sinea ei. Având acelaşi simţ al umorului ca şi Nick era încă o fisură în zidul invizibil care o împiedica să treacă linia dintre prietenie şi poveste de dragoste. Şi ultimul lucru de care avea nevoie era încă o fisură. Partea proastă era că, de cînd Nick venise pentru prima oară la uşa ei şi-şi scosese ochelarii de soare, zidul ala blestemat se dărâma mai repede decât reuşea ea să-l reconstruiască.

- Mai vrei gumbo? întrebă Nick, ridicându-se să-şi ducă farfuria la chiuvetă.

Mercy ezită.

- Mai întâi spune-mi dacă va fi la fel de bun dacă îl încălzesc mai târziu.

- Chiar mai bun, îi promise Nick.

- Atunci mai aştept.

- Răbdarea. Încă o trăsătură comună, comentă Nick, întinzând mâna după farfuria ei. Şi cînd Mercy i-o dădu, avu mare grijă ca nu cumva degetele lor să se întîlnească. Nick continuă pe un ton inocent, sperând ca Mercy să n-o ia ca pe o încercare de a-şi amâna plecarea. Ceea ce şi era, de fapt. Ce zici dacă pun ce-a mai rămas din acest gumbo în frigider şi mergem la o plimbare? Poate mai reuşim să scornim ceva pentru spec-

tacol.

Imediat ce rosti „plimbare", Witch se ivi de sub masă. Labele din faţă parcă dansau într-un stil foarte asemănător cu cel al lui Gene Kelly, pe linoleumul din bucătărie.

- Asta-i ca şi chestia cu mingea de tenis? întrebă Nick, sec.

- Mda, aprobă Mercy, în timp ce Witch se învârtea în cercuri mici. Tu ai spus cuvântul magic şi acum unul din noi va trebui să plece pe-afară. Expresia de pe chipul ei arăta exact la cine se referea.

- Mi-e teamă de întuneric, minţi Nick, întâlnindu-i privirea, amuzată. Cineva trebuie să vină cu mine ca să mă apere.

Mercy luă lesa lui Witch dintr-un cui din cameră, i-o dădu lui Nick şi spuse:

- Nu pari să ai nevoie de protecţie şi nici nu pari speriat. Şi-apoi, o ai pe Witch cu tine.

- Oh, dar te înşeli, dragă. Sophie Jensen mă sperie cel mai tare, şi nu cred că Witch mă poate ajuta prea mult.

Chicotind, Mercy fu de acord.

- Bine. Voi veni cu tine. Doar Dumnezeu ştie ce schemă sunteţi în stare să mai inventaţi, tu şi cu Sophie, dacă vă las singuri.

In timp ce făceau deja al doilea ocol în jurul cvartalului, înserarea se transformă în noapte. Păşeau în urma lui Witch, care alerga in zigzag, cercetând fiecare margine a trotuarului. în aceeaşi clipă, se aprinseră luminile pe verandele caselor şi stelele începură să licărească. Nick ascultă zgomotul familiar făcut de închiderea şi deschiderea uşilor, lătratul câinilor, râsul copiilor, şi strigătul unui tată care reamintea unui copil că era vremea să intre în casă.

Toate acestea erau zgomotele unei comunităţi de oameni, ceva de care nici măcar nu-şi dăduse seama că-i fusese dor. Mai ales râsul copiilor fusese un sunet pe care-l evitase cu orice preţ după accident. îi reamintea de sora lui, Catherine. Ea râdea foarte rar, dar cînd o făcea, râdea cu atâta veselie şi abandon încât, pe rând, toţi ceilalţi membri ai familiei i se alăturau. De multe ori fără să ştie de ce, sau chiar fără să ie pese.

Celor mai mulţi copii li se puseseră porecle de mici, dar sora lui rămăsese Catherine încă din ziua în care se născuse. I se potrivea aşa cum o poreclă n-ar fi putut niciodată. El avea cincisprezece ani cînd se

născuse ea, dar îşi amintea de parcă fusese ieri. Se prefăcea indiferent la toată agitaţia din jurul copilului, pentru ca apoi să-i vorbească vrute şi nevrute cînd era singur în cameră cu ea.

De cînd începuse să meargă, se ţinuse după el ca un căţeluş. Nimeni nu s-a îndoit vreodată de sentimentele ei pentru fratele ei mai mare. Nimeni n-a fost mai mândru decât Catherine de faptul că el va fi doctor. îi era dor de ea. îi era dor şi de părinţii lui, dar pierderea lui Catherine fusese precum pierderea propriului lui copil.

Cumva, el reuşise să-şi ţină la distanţă amintirile în timpul facultăţii, a internatului şi a rezidenţiatului. Volumul imens de muncă fusese ca o binecuvântare, dar a venit şi o vreme cînd a trebuit să înfrunte din nou lumea. în urmă cu patru ani se silise să se întoarcă în New Orleans, şi atunci au apărut insomniile. Nu-şi mai putea suporta amintirile. Aşa că a plecat, creându-şi o viaţă sigură şi stearpă, fără vecini gălăgioşi, fără prieteni apropiaţi şi fără copii râzând. Şi liniştea a început să-l trezească peste noapte.

Iar acum se simţea foarte surprins să audă zgomotele micului orăşel Haunt, Kentucky, şi îşi dădu seama că şi-ar fi dorit aceste zgomote din nou în viaţa lui.

- Cred că aş putea ajunge să-mi placă acest loc, spuse el, încetinind pasul în ritm cu Mercy.

Mercy îşi umplu plămânii cu aer de vară, călduţ şi parfumat.

- Mmm, ştiu ce vrei să spui. M-am îndrăgostit de aceste locuri din prima clipă cînd le-am văzut. Străzi înguste, pomi înalţi.

- Pare a fi locul ideal în care să prinzi rădăcini.

- Intr-adevăr.

- Înseamnă c-au fost nişte rădăcini mai subţiri. Te gândeşti deja să te muţi în Pittsburgh.

- Cine-a spus asta?

- Chiar tu ai spus-o, îi reaminti Nick.

- Oh, atunci. Aceea era o discuţie de afaceri. Mercy îşi freca braţele şi ofta adânc. Am să plec dacă Dan mă forţează, dar nu cred că el ar vrea să plec mai mult decât mine. Mă aştept să ajungem la un fel de înţelegere. Acum doar ne dăm târcoale, pregătindu-ne pentru marea înfruntare.

Uimit, Nick îi aruncă o privire aspră.

- Scuză-mă, dar eu credeam că ocazii ca acestea sînt puţine şi rare. Vrei să spui că ai de gând să refuzi o asemenea pleaşcă doar ca să rămâi în Louisville?

- Bineînţeles. Şi dacă nu-mi merge, pot oricând să mă înscriu la medicină Mercy zâmbi.

- Oh, ştiu eu cum vine asta, dragă!

- Bine, am glumit. Oricum nu mi-a plăcut acolo prima dată.

Nick se opri şi se holbă la ea. Witch se întoarse ca să vadă de ce lesa ei devenise dintr-o dată prea scurtă.

- Da, ai auzit bine. Mercy îl luă de braţ şi porniră mai departe. De fapt nu pot spune "că am făcut medicina. M-am răzgândit pe parcurs şi mi-am schimbat toate cursurile din primul an prielnic pentru jurnalistică şi comunicaţii.

- Păcat. Ai fi fost un doctor nemaipomenit, îi spuse Nick. Aşteptară ca unul din vecinii lui Mercy să-şi parcheze maşina, apoi porniră mai departe. Te~aş vedea ori ca doctor de familie, ori ca medic pediatru. Ştii cum să te porţi cu oamenii. Mi-am dat seama de asta cînd te-am văzut cum ai vorbit cu infirmierul acela, şi chiar şi în timpul vizitei prin sala de urgenţe.

- Ei bine, părinţii mei nu puteau concepe să fac altceva decât o specializare chirurgicală. Tata încerca mereu să mă convingă de neurochirurgie, iar mama era foarte hotărâtă să fac chirurgia cardiologică, spuse Mercy.

- Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti? Nu pot să cred că e vorba de sânge sau de curaj. Tu vezi mult mai mult sânge într-un film horror decât într-o sală de operaţii.

- Nostim.

- Mulţumesc, zâmbi Nick. Haide, Mercy, ce te-a făcut să dai înapoi?

Fără să-şi dea seama de ce, cuvintele lui Nick începeau s-o deranjeze. Mercy se aplecă să desprindă lesa de zgarda lui Witch şi intrară în curte.

- N-am dat înapoi. M-am răzgândit.

- De ce?

- Din mai multe motive.

- Cum ar fi?

Puţin exasperată, ea spuse:

- Nu cred că ai chef să asculţi poveşti de demult.

- Mai bine te ascult decât să mă duc acasă şi să mă uit în tavan, rosti Nick, luându-i mâna şi urcând împreună treptele verandei. Insomnia şi cu mine suntem prieteni vechi. Vrei să fii responsabilă pentru încă o noapte nedormită?

- Nu, răspunse Mercy în şoaptă, şi atenţia îi fu atrasă de căldura mâinii lui ţinând-o pe a ei. Prietenii se ţin de mână, îşi spuse ea. Atingerea lui nu însemna nimic. Furnicăturile nu însemnau nimic. Micile descărcări de electricitate puteau fi explicate prin legile obişnuite ale fizicii sau chimiei sau ceva de genul ăsta. La fel cum se întâmplă atunci cînd păşeşti pe mochetă şi te atingi de ceva metalic.

Şi atunci de ce i se părea atât de periculos faptul că se ţineau de mână?

Nick se opri brusc şi asta îi readuse atenţia la realitate. Observă imediat două lucruri: primul, că uitaseră să aprindă lumina pe verandă înainte să plece, şi doi, Nick aştepta un răspuns la ceva ce spusese mai devreme. Şi pentru că ea pierduse ultimele lui cuvinte, fu nevoită să întrebe:

- Poftim?

- Spuneam... Pe Nick îl încânta teribil privirea ei îndreptată spre degetele lor împletite, ceea ce înseamnă că şi ea trebuie să fi remarcat potrivirea perfectă. Se aşeză pe leagănul din lemn fără să-i dea drumul la mână şi o făcu să se aşeze lângă el. Ar fi aşezat-o mai degrabă pe genunchii iui, dar nu voia să strice ceea ce progresase pînă atunci. Spuneam că mai degrabă stau să ascult poveşti de demult decât să mă duc acasă. Acolo nu mă aşteaptă nimeni, în afară de câteva pânze de păianjen.

Încet, împinse cu piciorul în balustrada verandei, imprimând leagănului o mişcare lentă. Aerul care se învolbura în jurul lor era parfumat de florile de regina nopţii din vazele de pe verandă, şi parfumul îi gâdilă simţurile. Slaba strălucire a luminilor străzii o lumină pe Witch, care îşi găsise un loc în faţa uşii şi se făcuse ghem. Mercy se relaxă destul cât să-şi lase coapsa s-o atingă pe-a lui, şi Nick zâmbi în sinea lui.

- Ai de gând să-mi spui povestea de bunăvoie sau va trebui să-ţi

smulg cu cleştele fiecare amănunt?

Mercy îşi eliberă mâna dintr-a lui, care stătuse mult prea intim pe piciorul lui.

- Nu sînt prea multe de spus. Nici nu e chiar o poveste, crede-mă. Am avut o colegă de cameră incredibil de timidă, care era îndrăgostită, de la distanţă, desigur, de unul din asistenţii de la secţia de jurnalistică. Aşa că m-a convins să mă înscriu la un laborator de ştiri TV. Avea nevoie de suport moral, atâta timp cât acel asistent ţinea laboratorul. Una după alta, şi deodată m-am trezit că trebuie să le explic ălor mei de ce am renunţat la cursurile preclinice.

Ridică din umeri, sugerând astfel sfârşitul poveştii.

- După ce mi-am terminat studiile, am lucrat o vreme, făceam o recapitulare a ştirilor zilei înaintea filmului de seară. Îmi plac filmele foarte mult, şi restul, cum se spune, este istorie.

- Asta-i tot? întrebă Nick, dezamăgit. Se aşează mai bine şi îşi întinse braţul pe spătarul balansoarului, aplecându-se mai mult spre Mercy şi apăsându-şi, deloc din întâmplare, coapsa pe a ei. N-ai uitat nimic?

- Nu cred. Mercy se îmbătase. Doar ţi-am spus că nici nu prea e o poveste.

- Şi cu colega de cameră cum a rămas? A învins dragostea?

- Oh! Mercy se relaxa, lăsându-se pe braţul lui. S-a dovedit pînă la urmă că asistentul era căsătorit şi avea şi copii, numai că-şi pierduse verigheta pe scurgerea chiuvetei din bucătărie. Colega mea a renunţat la cursuri după al doilea an de studii.

- Şi cât ţi-a trebuit ca să-ţi dai seama că-ţi doreşti această carieră mai mult decât medicina?

- Oh, dar eu n-am vrut niciodată să devin medic. Asta voiau părinţii mei pentru mine. Ştii cum te întreabă toţi ce vrei să te faci cînd vei fi mare?

- Mda.

- Ei bine, în casa mea asta nu era niciodată o întrebare. Era o afirmaţie. De genul: „Ea este fiica noastră. Mercy vrea să devină doctor". Dar tu? Tu cînd te-ai hotărât să devii medic?

Nick încetini legănarea balansoarului pînă la o mişcare foarte lină.

- Eram mic. Cred că aveam zece ani. Zece sau unsprezece. La dracu',

nu-mi mai amintesc, a trecut prea mult de atunci. Râse încetişor şi scutură din cap, ca şi cum ar fi fost surprins să descopere cât de mult a trecut de atunci. Eram copil şi mă jucam pe unde n-ar fi trebuit, şi m-am tăiat la picior. Desena cu degetul o linie pe coapsă. Douăzeci şi patru de copci. Imi amintesc cum îl priveam fascinat pe doctor cum îmi închidea rana. Am crezut atunci că e cea mai grozavă meserie din lume să coşi oameni.

- Şi tot atunci te-ai hotărât să te specializezi în urgenţe? întrebă Mercy imediat.

- Nu, nu atunci.

- Atunci de ce ai ales urgenţele?

Nick n-ar fi vrut s-o mintă pe Mercy, dar nici nu voia să-i spună adevăratul motiv pentru care alesese urgenţele medicale. De multe ori, chiar şi pentru el explicaţia suna ca un fel de evadare laşă, aşa că îi răspunse ceea ce răspundea tuturor celor care-i punea aceeaşi întrebare.

- M-am îndrăgostit de urgenţe în clipa în care am descoperit că programul e foarte flexibil. Desigur, partea proastă e că nu câştig atât cât aş fi câştigat cu o specializare mai bănoasă. Mai ales la spitalul Mercy.

Deşi se învârtise prin spitale o mare parte din viaţă, Mercy nu dăduse niciodată prea mare atenţie sălilor de urgenţe. în mintea ei, un bisturiu era un bisturiu, iar un doctor era un doctor.

- Ce înţelegi prin program flexibil?

- Lucrez în program prelungit mai multe zile, apoi sînt liber mai multă vreme.

- Cât de multe zile şi cât de multă vreme?

- Lucrez de la ora şapte la ora nouăsprezece timp de o săptămână, apoi am liber toată săptămâna următoare.

- Eşti liber o săptămână întreagă?

- Mda. Liber ca pasărea cerului?

- Numai că mai e şi pager-ul.

- Nu am pager, dragă. Poţi să mă controlezi, dacă vrei, se oferi el. Balansoarul tresări cînd el întinse braţele.

- Fiecare doctor are un pager sau un telefon celular. Este un amendament la jurământul lui Hippocrate, sau cam aşa ceva, făcut de cei de la AMA . Cum altfel ar putea să ia legătura cu tine cei de la spital?

- Nu e nevoie de asta. Şi nu am un pager, repetă el. Şi nici ceilalţi doctori de la spitalul Mercy.

- Să-i ferească Dumnezeu să aibă nevoie de tine pentru o urgenţă.

- Surorile ştiu să formeze un număr de telefon, dragă. Ţi-am tot spus, dar se pare că. nu înţelegi. Spitalul Mercy este un spital mic, comunitar, şi nu un spital de urgenţe. Dacă e nevoie de noi după şapte seara, surorile încep să dea telefoane. însă de obicei nu ne sună pe noi, decât dacă se aşteaptă la mai mulţi accidentaţi, cum ar fi a bătaie într-un bar, sau o clădirea prăbuşită. De obicei îl cheamă pe doctorul familiei pacientului. Câteodată pacientul deja şi-a sunat doctorul înainte să vină la noi. Cei mai mulţi preferă ca un ortoped să le pună picioarele în gips, sau un chirurg estetician să le coasă feţele.

- Mda, cam ai dreptate, recunoscu Mercy. Dar la ce bun o sală de urgenţe fără doctori? Pacienţii ar putea sângera mult şi bine pînă răspunde unul din voi ia telefon!

- Pentru asta sînt centrale medicale mari, specializate pe urgenţe. Infirmierii îi vor duce pe pacienţi direct acolo. Mi-ar plăcea mie să văd spitalul Mercy având personal de serviciu non-stop, dar nici unul din departamentele mici de urgenţe nu-şi poate permite aşa ceva. Noi avem doar doi rezidenţi care acoperă serviciul de noapte pe întregul spital. De fapt, ai văzut cu ochii tăi.

- Mda. Mercy îşi aminti faianţa spartă, holul deprimant, atmosfera mohorâtă. Nu sînt bani.

- De cînd am venit eu aici, se lucrează vinerea într-un schimb de doisprezece-douăzeci şi patru în loc de şapte-nouăsprezece. De fapt, ceilalţi doctori se plâng că vinerea le-a devenit cea mai ocupată noapte. Nick rânji. Ai zice că oferim premii celor care ne solicită vineri noaptea.

Mercy râse încet.

- O spui de parc-ar fi vorba despre galantarul cu cosmetice din magazinul general.

- Sînt unele asemănări. Oamenii vin la noi aşteptând miracole. Dar uneori nu avem aşa ceva.

- Şi asta urăşti tu cei mai mult?

- Printre altele, răspunse Nick evaziv.

- Cum ar fi?

- Dezarmarea pacienţilor.

- Ce? Mercy crezu că n-a auzit bine.

- Dezarmarea pacienţilor. Este un spital de cartier, Mercy. Cei mai mulţi pacienţi provin din familiile sărace. îngrijim de asemenea toxicomani, peşti, derbedei. Am luat cuţite din hainele lor. Arme de foc. Orice. Şi nu e vorba doar de pacienţi. Cei care-i aduc la spital sînt înarmaţi şi ei.

Mercy se scutură.

- Te-ai gândit vreodată să-ţi schimbi specialitatea? Să intri în medicina de familie?

- Nu, răspunse el fără să ezite. Medicina de familie, cu relaţia aceea călduţă şi pe termen lung între medic şi pacient fusese în afară de orice discuţie, şi odată ce lua o hotărâre, rareori şi-o mai schimba. Mercy era una dintre excepţii. Cînd plecase din New Orleans, se hotărâse să rămână singur, ca să-şi poarte singur povara amintirilor. Şi asta, pînă o întâlnise pe Mercy. într-o singură clipă se răzgândise în ceea ce privea singurătatea. Acum nu mai trebuia decât s-o facă pe ea să se răzgândească.

Reamintindu-şi adevăratul motiv al vizitei lui aici, Nick se hotărî să pună cărţile pe masă. Taica Jack îl învăţase că nu strică niciodată să întrebi.

- Te-ai gândit vreodată să acorzi unui doctor o umbră de speranţă?

- Ce vrei să spui? întrebă ea, nesigură.

- Dacă-mi amintesc exact, sora Agatha a spus că părerea ta despre doctori este că vorbesc prea mult despre medicină în loc să acţioneze. Aş vrea să-ţi demonstrez că te înşeli. Nick îşi strecură degetele prin părul ei, care îi atârna pe spate, făcându-le să alunece printre şuviţe, şi îi atinse pielea catifelată a gâtului. Coborând vocea, adăugă: Dacă eşti de acord.

Mercy se înfioră la prima atingere, se înmuie cînd degetele lui experte începură să-i maseze ceafa, şi simţi până-n vârful degetelor de la picioare vibraţiile vocii lui.

- Ai spus c-o să te porţi frumos.

- Am spus c-o să încerc.

- Şi cum rămâne cu prietenia şi sinceritatea? Făcu un efort să se ridice şi să se îndepărteze de atingerile lui.

- Rămân în continuare valabile, o asigură Nick blând şi o urmă, apucând-o de braţ şi făcând-o să se întoarcă spre el. Şi nici nu vor dispare doar pentru că eu vreau mai mult. Cînd văzu că ea rămâne pe loc, Nick îi prinse capul în palme şi o forţă să-l privească în ochi. Bine sau rău, trebuie să recunoşti că se întâmplă ceva între noi doi.

Mercy nu putu nega, aşa cum nu putea nega nici goana nebună a inimii ei. Putea doar să-i spună adevărul.

- Dar eu nu vreau aşa ceva.

- Hai, dragă, nu-ţi poţi ascunde capul în nisip şi să te prefaci că nu vezi scânteile dintre noi.

- De ce nu? Pentru ea, asta părea soluţia ideală.

- Pentru că n-am să te las eu.

- Nu-i cinstit, şopti ea.

- Nu-mi pasă, răspunse el, depărtându-şi picioarele şi sprijinindu-se de peretele casei. Nick îşi lăsă mâinile să cadă pe talia ei şi o apropie de el, în spaţiul creat între coapsele lui. E mult de cînd nu mi-am mai dorit ceva, şi de data asta n-am de gând să te mai las să te ascunzi de mine.'

- Dar de fapt ce doreşti tu de la mine, Nick?

- Nu ştiu, dragă. Nu ştiu. Poate doar puţin timp ca să-mi dau seama. Poate doar un loc în care să ne fie bine la amândoi.

Nevoia simplă de a fi cu cineva a lui Nick o lovi în cele mai adânci sentimente. Mercy trase adânc aer în piept cînd mâinile lui Nick îşi schimbară din nou locul. De data asta pe şoldurile ei, apropiindu-o şi mai mult de el, refuzându-i chiar şi cea mai mică distanţă de căldura trupului lui. Mâinile ei se sprijineau pe bumbacul moale al tricoului lui, şi degetele o ardeau de dorinţa de a explora contururile de dedesubt.

Las-o moale, Mercy May, îşi porunci ea, fixându-şi privirea pe inelul de topaz pe care-i avea pe deget. Nu putea risca să privească spre Nick.

Dacă-i dădeai un deget, Nick Deveraux îţi lua toată mâna. Poate asta o speria cel mai tare. Nu-i lăsa niciodată destul timp ca să se obişnuiască cu o nouă etapă a relaţiei lor, că el sărea deja la etapa următoare. Iar trupul ei era lipit de al lui! Era ca o luptă cu doi duşmani în acelaşi timp.

- Te simţi bine aici, dragă. Mâinile lui desenau cercuri lente pe şoldurile ei, strângând-o şi făcând-o să-i simtă erecţia. Ochii lui întunecaţi îi prinseră privirea. S-ar părea c-ai fost făcută pentru locul

ăsta. Şi mai vrei să-mi spui că poţi să ignori aşa ceva? Nu cred că e corect.

Un geamăt înăbuşit îi scăpă lui Mercy cînd ultimele fărâme de autocontrol îi scăpară, lăsându-şi trupul să răspundă mişcărilor extrem de sugestive ale lui Nick.

- Dacă tot va trebui să lucrăm împreună, fiu ne putem permite o astfel de tensiune între noi.

- Atunci, ca un doctor, trebuie să-ţi recomand să te eliberezi de această tensiune.

Capitolul 7

De data asta, Nick nu mai aşteptă ca Mercy să ia iniţiativa. O sărută, aşa cum vru ei. Buzele ei erau fierbinţi şi-i răspundeau sărutării lui, în timp ce el îşi trecea limba printre ele, depăşind bariera dinţilor ei şi pătrunzând în catifeaua primitoare a gurii. Senzaţia creată de atingerea limbii ei îl făcu să geamă. Mâinile lui le găsiră pe-ale ei şi i le puse în jurul gâtului, iar ea începu să-şi împletească degetele prin părul lui.

Nick se retrase puţin, limba lui fiind în continuare lipită de a ei, apoi îşi apăsă din nou buzele pe gura ei. Nu se putea sătura de ea, simţea nevoia s-o mângâie peste tot, în acest moment. Mâinile lui îi mângâiau spatele pe sub bluză, şi cu vârful degetelor îi apăsa ritmic coastele, de fiecare dată mai aproape de dulceaţa plină a sânilor.

Mercy scăpă un geamăt scurt, din fundul gâtului, cînd degetele lui îi atinseră sânii, care generă imediat un răspuns al trupului lui. Acel semnal de plăcere îi crease dorinţa de a auzi acel geamăt din nou, iar şi jar. Şi n-avea de gând să renunţe tocmai acum. încet, continuă să-i mângâie cu o mână talia şi cu cealaltă sânul. Amestecul de piele fină, satin, dantelă şi sfârcul erect al sânului ei îl înfierbântau la culme cînd îşi trecea degetele peste relieful apetisant al trupului ei.

Cînd simţi că ea îşi împinge sânul în palma lui, se desprinse de sărut şi îşi coborî buzele pe gât, în jos. Mercy îl dorea tot atât de mult pe cât o dorea şi el. Lăsase deoparte linia despărţitoare între prietenie şi restul, şi acum voia acelaşi lucruri pe care le voia şi el. Instinctiv, îşi apăsă erecţia pe pântecul ei, în ritmul aprins al sângelui care pulsa înăuntrul lui.

Mercy nici măcar nu-şi dăduse seama că Nick îşi dezlipise buzele de ale ei, şi că uitase să mai respire. El îşi începuse deja asaltul asupra micii depresiuni de la baza gâtului ei. Simţindu-i gura şi limba pe gât, îşi imagina deja cum le-ar simţi atingându-i sfârcurile. Iar degetele lui îi creau senzaţii incredibile în sâni, fiori care coborau pînă la rădăcina coapselor.

Îl dorea. Că era bine sau rău, dar această foame trebuia astâmpărată. Pentru prima oară, trecutul şi viitorul erau date uitării, pentru că prezentul era cu mult mai important, iar raţiunea o părăsise cu totul.

Mercy nu s-ar fi oprit din ceea ce se întâmpla între ei dacă iadul n-ar fi izbucnit între ei chiar atunci. Dar iadul a izbucnit. Witch mârâi adânc în gât, apoi totul se petrecu cu viteza luminii. Labradorul se repezi spre un duşman necunoscut, lovind-o pe Mercy peste picioarele care oricum îi tremurau, aproape răsturnad-o pe spate. Nick îşi forţă spatele ca s-o ajute să-şi păstreze echilibrul.

Amândoi priviră uluiţi cum Witch se repede spre balansoar, apoi sare spre o umbră care se strecura printre ghivecele cu flori de pe marginea verandei. Sâsâitul de surpriză era fără îndoială al unui animal sălbatic, şi ghivecele lui Mercy începură să cadă unul câte unul la pământ, răsturnate de un animal care încerca să scape de Witch.

Câinele ar fi sărit balustrada în urmărirea lui dacă vocea aspră a lui Nick nu l-ar fi forţat să se oprească.

- Nu! Vino înapoi!

Câinele rămase o vreme nehotărât, lătrând şi privind cu jind spre colţul casei. Avea de ales între supunere şi instinct. Continua să alerge înainte şi înapoi pe verandă, sub privirea atentă a lui Nick.

Mercy ar fi vrut să creadă că tremurul pe care-l simţea în oase se datora sperieturii, dar ştia foarte bine că venea de la gândul că fusese cât pe ce să facă o mare şi ireversibilă greşeală cu Nick.

O greşeală pe care jurase să n-o facă, cu numai patru ore în urmă. Având

grijă să stea departe de el, întrebă:

- Ce-a fost asta?

- Ei bine, dragă, dacă nu cumva ai prin vecini o pisică mare, neagră, cu coada în dungi arginti, cu botul ascuţit şi cu faţa neagră, atunci cred că te-a vizitat un chaoui.

- Un raton?

Întorcându-se s-o privească, Nick rosti:

- Mda. Şi în ceea ce mă priveşte, nici că putea să-şi aleagă un moment mai prost, îşi lăsă spatele pe perete, ridicând un genunchi şi sprijinindu-şi talpa pe peretele casei. Cînd o văzu că începe să evalueze pagubele, toate ghivecele sparte, Nick spuse: Harababura asta poate să mai aştepte. Eu nu. Vino aici.

- Nu prea aş zice.

- Non? Mais oui, chere. Viens ici, îi spuse el din nou, aşteptând-o să vină lângă el.

Scuturând din cap, Mercy făcu un pas înapoi, mărind distanţa între ea şi bărbatul care o vrăjise cu cuvintele pe care nu le putea traduce, dar pe care le înţelegea perfect. Oricum, înţelesese ce voia el şi nu avea de gând să se supună. Nu acum. Câini lătrând şi ghivece sparte rupseseră vraja şi o treziseră la realitate.

- Uite ce e, oricum era o idee greşită. Nu vom putea să lucrăm împreună astfel. Nu mai ştiu ce gândeam înainte de...

- Dacă încă mai poţi gândi, înseamnă că n-am făcut ce trebuia, spuse Nick, îndreptându-se de spate, cu intenţia evidentă de a o lua de la capăt cu sărutul.

- La dracu', Nick! Stai acolo! Ochii ei îi prinseră privirea şi el se opri. Trebuie să stăm de vorbă.

- Eu am spus ce aveam de spus.

- Eu nu, replică Mercy tăios. Şi de data asta vreau să asculţi tot ce am de zis.

Fără un cuvânt, Nick ridică mâinile cu palmele înainte, predându-se voinţei ei. Apoi dădu cu mâna pământul de pe balansoar şi se aşeză.

- Deci... Te ascult.

Mercy oftă exasperată, păşind în cercuri mici. Deci... Te ascult. El reuşise să facă în aşa fel încât chiar şi aceste simple cuvinte să sune ca o

discuţie de aşternut. Priveşte lucrurile în faţă, Mercy May, problema nu este Nick, îşi spuse ea. Problema era reacţia ei în faţa lui, şi asta o speria cel mai tare. Era primul bărbat pe care nu şi-l putuse scoate din gând din momentul în care el părăsise încăperea.

Viaţa fusese cu mult mai uşură atunci cînd ea era cea care alerga şi culegea, în loc să fie cea care doreşte. în mintea ei, acceptarea gândului că îl dorea pe Nick echivala cu acceptarea ideii că se transformase, devenind precum părinţii ei.

Amândoi părinţii ei sufereau de fiecare dată cînd se încheia câte o relaţie. Tatăl ei punea capăt suferinţei cu alcool, în timp ce maică-sa se punea pe mâncat. Mercy nu voia aşa ceva pentru ea. Şi nici nu voia să-l lase pe Nick să-i dea peste cap toate emoţiile. Pentru că nu era sigură că era în stare să-şi controleze sentimentele aşa cum o făcea Nick, ca doctor de urgenţe.

Sprijinindu-se de portiţa verandei şi muşcându-şi buza inferioară, Mercy îşi dădea seama că Nick va sta acolo, aşteptând explicaţia pufnind scurt.

- Este atât de adevărat pe cât poate fi. Exceptând, poate, sărutul din spital.

- Niciunul dintre ele n-a fost un sărut. Gândeşte-te. Primul nostru sărut a fost o provocare copilărească! Tu mi-ai spus că sînt o laşă, şi asta a declanşat un simplu răspuns reflex, condiţionat cultural. Mercy se străduia din greu să-l convingă de lipsa de sens a celor două sărutări. Haide, Nick. Recunoaşte. Prima oară m-ai ameţit cu vorbe, iar în seara asta... ei bine, uită-te şi tu în jurul tău! Stelele sclipesc; e o noapte splendidă. Tu eşti singur; chiar tu ai spus-o. Am schimbat câteva confidenţe, ne-am apropiat. Ne afundăm în romantism, pentru numele lui Dumnezeu!

- Romantism? Nu cred. Pare că ar trebui să-ţi împrospătez puţin memoria, dragă. încet, cu totul intenţionat, Nick se aplecă înainte şi-şi sprijini coatele pe genunchii depărtaţi. Romantismul implică flori şi inimioare. Tu şi cu mine... suntem cam ia cuţite. Am să accept „fierbinte" ca adjectiv, dar în nici un caz „romantic". Stăteam chiar acolo. Tu erai între coapsele mele. Eram pântece pe pântece, şi mâinile mele erau...

- Ştiu exact unde îţi erau mâinile! replică ea.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Nick.

- Bine. Măcar asta am făcut-o bine.

- Witch, stai jos! strigă Mercy, neputând găsi un răspuns la cuvintele lui, mai ales că Nick - aşa cum spusese Sophie - se descurca foarte bine cu mâinile. Câinele se trânti pe jos, trist, şi Mercy simţi o undă de vinovăţie pentru că-şi vărsase frustrarea pe câinele ei. Promiţându-şi că se va revanşa în faţa lui Witch mai târziu, îşi îndreptă din nou atenţia spre Nick.

- Nu este vorba despre ce ai făcut sau n-ai făcut bine.

- Şi atunci despre ce e vorba?

- Că nu trebuie să lăsăm aerul de vară să ne ameţească.

- Cine-i ameţit?

Mercy ar fi vurt să strige de frustrare. Nick era atât de bun la devierea discuţiilor, încât o făcea să se îndoiască de propria ei judecată. Din momentul în care el depăşise linia, sirene de alarmă începuseră să urle în sângele ei. Şi dacă nu stingea rapid incendiul, va avea aceeaşi soartă ca şi părinţii ei - un alt caz de eşec din cauza unor hormoni prea zglobii.

Scrâşnind din dinţi, îi spuse:

- Amândoi suntem ameţiţi. Totul în legătură cu tine este prea mult şi prea repede. Mi-ai spus că nu ştii ce vrei de la mine. Cînd eu am deschis uşa aia săptămână trecută, niciunui dintre noi nu se aştepta să-i vadă pe celălalt. Tu ai nevoie de un prieten, Nick. Un loc în care să te simţi bine din nou. Pot să-ţi fiu prieten, dar nu sînt pregătită pentru altceva. Nu pot.

- Nu vrei.

- Bine, ia-o cum vrei. Nu vreau. îşi încrucişă braţele pe piept.

- De ce?

- Nu eşti genul meu, minţi ea.

Nick îşi ridică o sprinceană şi îi oglindi trupul în privirea lui, apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să se legene încetişor.

- Ah, dragă, va trebui să înveţi să minţi mai bine.

Strângând pumnii, Mercy strigă:

- Dacă ai avea bunul simţ să accepţi cu eleganţă o înfrângere, n-ar mai trebui să mint deloc!

- Asta înseamnă că sînt genul tău?

- Nu, nu asta înseamnă. Eu nu am un gen, îi spuse ea, resemnată cu gândul că o discuţie cu Nick era ca şi cum ai încerca să mergi drept după . ce te-ai învârtit în cerc.

Asta a spus-o sora. Nick dădu din cap, ca şi cum şi-ar fi văzut confirmate cele mai triste suspiciuni. Că nici tu nu ştii care-i genul tău.

Mercy începu să numere pînă la zece. Cînd ajunse la nouă dădu drumul aerului din plămâni şi îi vorbi pe un ton jos.

- Nick, eu nu ştiu ce ţi-a spus sora, dar faptul că nu m-am măritat încă nu înseamnă că sunt membră a Clubului inimilor singure din Louisville. Şi - spuse ea, ridicând un deget în semn de subliniere - atâta vreme cât sînt sigură că asta î|i va mai dezumfla un pic din încrederea ta de mascul feroce, cred c-ar trebui să ştii că nu mai pot purta rochie albă la nuntă.

- Chiar îmi pusesem puţin problema.

Mercy se chinui un pic înainte să poată vorbi.

- Ei bine, acum nu mai e cazul să-ţi mai pui probleme. Eu nu sînt o fetiţă mică şi tristă care să aibă nevoie de „misiunea de salvare" pe care tu şi cu sora Aggie aţi pus-o la cale.

- Am pus-o la cale? O faci să sune de parcă am fi conspirat împotriva ta. Nick începu să se legene mai tare, de parcă asta era distracţia vieţii lui. Doar nu vrei să-mi spui că într-adevăr crezi aşa ceva?

- Atunci tu conspiri, îl informă ea dulce.

- Deci nu noi, dragă. E greu să complotezi cînd conspiratorii nu cad de acord.

Conştientă că va regreta, dar incapabilă să-şi înfrâneze. curiozitatea, Mercy întrebă:

- Şi mai exact în .legătură cu ce n-aţi fost de acord?

- In legătură cu tine şi domnul Potrivit. Ea crede c-ai căutat dragostea numai unde nu trebuia.

Mercy rumegă ideea o vreme în timp ce-şi trecea unghiile lungi prin păr, ca pe un pieptene, îndepărtând şuviţele care-i cădeau pe faţă.

- Şi tu ce crezi?

- Eu cred că nu l-ai căutat deloc pe domnul Potrivit. Nick se ridică şi-şi aranjă blugii pe coapse, înainte de a continua. De fapt, nu cred că-l cauţi nici măcar pe domnul Potrivit Chiar Apum.

Nick ştiu că nimerise exact la ţintă cînd bărbia ei se înălţă brusc. încă o piesă a jocului era acum la locul ei. Fără doctori. Fără bărbaţi însuraţi. Fără chimie. Nimic din ceea ce-ar putea strica micuţa ei existenţă sigură şi liniştită. Ea nu-i răspunsese încă la întrebarea ce-o speria cel mai mult - dragostea fizică sau posibilitatea unei iubiri. Deocamdată, asta e. Se apropie de ea, oprindu-se în faţa ei, şi observă că buzele ei se întredeschiseră uşor, iar respiraţia îi era scurtă şi precipitată.

Ştia că ar fi putut s-o sărute dac-ar fi vrut, că ea îl aştepta, probabil se şi temea c-o s-o facă. Nick privi direct în ochii ei albaştri, întunecaţi acum de teamă, şi realiză brusc de ce era atât de speriată de o relaţie fizică, şi asta îl surprinse. Blând, îi spuse:

- Mercy Malone nu-l caută pe domnul Potrivit pentru acelaşi motiv pentru care nu vrea să plece în Pittsburgh.

Mercy nu reacţionă la cuvintele lui.

- E-n regulă, doctore Freud, s-auzim, spuse ea rece. Mai exact de ce încerc să-l evit pe Făt-Frumos şi de ce mă sinucid profesional?

- O să-ţi placă asta. Nick râse şi porni să coboare treptele verandei, întorcându-se pe ultima. îl eviţi pe Făt-Frumos şi nu vrei să pleci în Pittsburgh ca să nu-ţi creezi dureri de cap.

- Şi asta cam ce-ar vrea să însemne?

- Iţi iubeşti prea mult starea actuală. Fără nici un casting nu-i nici o suferinţă.

Ochii lui Mercy se îngustară, şi aproape că-i crescu temperatura după felul în care ridică vocea.

- Dacă tot ai de gând să foloseşti clişee, măcar spune-le ca lumea. Corect era - fără suferinţă nu-i nici un casting.

- Nu, nu şi pentru tine, dragă. Fără casting nu-i nici o suferinţă este exact pentru tine. Nici un risc, nici o pagubă. După cum ţi-am mai spus, eşti o mică şi adevărată laşă. Se întoarse şi porni spre maşina lui fără să mai aştepte un răspuns. 0 răscolise destul pe Mercy. Acum era timpul să-i pună înapoi capacul şi s-o lasă să fiarbă singură, la foc mic. Tăcerea domni pentru câteva clipe, apoi el jură că~i auzise paşii pe podeaua din lemn a verandei.

- Şi dacă sînt atât de laşă, de ce dracu' mai vii la mine? strigă ea în urma lui.

Deschise uşa maşinii, apoi se întoarse spre ea, văzându-i tensiunea acumulată în trup şi felul în care se apleca înainte, ca şi cum răspunsul lui ar fi avut o importanţă covârşitoare pentru ea. înainte să dispară înăuntrul maşinii, el rosti:

- Vin la tine pentru că mă faci să uit.

Nick îşi aruncă cheile pe noptieră, apoi se prăbuşi pe pat. Pentru prima oară, rotaţiile monotone ale ventilatorului din tavan nu-1 mai iritau. După o seară petrecută cu Mercy, avea nevoie de mişcarea lui ritmică, să-l ajute să se liniştească.

Nick mai făcu un ultim efort de voinţă să-şi scoată hainele de pe el, apoi stinse lumina. Nu că S-ar fi aşteptat să adoarmă. Cu trei săptămâni în urmă nu putea dormi din cauza liniştii din viaţa lui, iar acum stătea treaz jumătate din noapte numai pentru că nu reuşea să-şi .scoată din gând imaginea picioarelor ei interminabile.

Anticiparea întâmplărilor viitoare cu această femeie îi aruncă în sânge un flux de adrenalină pe care fusese obişnuit să-l mai simtă doar în sala de urgenţe. După atâta vreme, îşi recăpătase dorinţa de a trăi, şi asta pentru Regina Nopţii! Dumnezeule! E nemaipomenit să doreşti din nou pe cineva.

El o dorea pe Mercy. Dorea din nou atâtea de la viaţă, lucruri demult uitate. Cum ar fi două periuţe de dinţi în baie, sau să găsească folosit ultimul prosop curat. Voia să-i ceară cineva un pahar cu apă, „că tot te-ai ridicat din pat“. Voia ca, în dimineţile reci, să se răsucească şi să-şi încălzească nasul în curbura gâtului lui Mercy. Voia să vadă pe care-l iubeşte mai mult câinele. Dintr-o dată se simţea dornic de încă cineva lângă el, după atâţia ani în care evitase orice fel de implicare cu femeile, cu toţi oamenii.

Rotirea lentă a ventilatorului îi antrenă şi lui rotiţele minţii, şi începu să caute soluţii ca s-o facă pe Mercy să renunţe la apărare. Pînă acum reuşise să treacă peste aversiunea ei faţă de doctori, dar nu era asta cea mai mare piedică. Nici pe departe.

N-avea nevoie de un geniu ca să-i spună că doi părinţi plus şase căsătorii dădeau răspunsul la împotrivirea ei. Ai ei fuseseră căsătoriţi de şase ori, şi doar o singură dată unul cu celălalt. Gândindu-se înapoi la conversaţie, îşi aminti că Mercy o spusese ca pe o glumă. întreaga ei

atitudine, sarcasmul ei legat de despărţirea părinţilor, toate erau la fel de subtile ca o năframă roşie fluturată prin faţa ochilor. Nu, n-avea nevoie de un geniu ca să-i deseneze diagrama secretelor lui Mercy.

Nick îşi puse mâinile sub cap, încântat că mai dăduse de cap unuia dintre misterele lui Mercy. „Nu-mi pasă cum spune ea povestea sau câte glume face pe tema asta, dar acele căsnicii eşuate o supără mult mai mult decât ar vrea ea să se ştie“.

Brusc, Nick se încruntă. Ce o supără pe j Mercy era doar jumătate din ecuaţie. Cealaltă jumătate era de ce. Ce dracu’ avea de-a face căsnicia ratată a părinţilor ei cu Mercy? Ultima dată cînd îşi aruncase ochii printr-o carte de medicină nu găsise pe-acolo că eşecurile familiale ar fi o boală ereditară. De fapt, Mercy n-avea de ce să se teamă c-ar putea greşi. Cel puţin nu de data asta. Nu cu ei.

Nick închise ochii şi refuză să dea ascultare vocii raţiunii din interiorul lui. Bunul-simţ îl făcea să aibă îndoieli despre faptul că se aprinsese după o femeie pe care o văzuse doar de trei ori. Mai bine, într-un fel, pot spune că am petrecut o noapte cu ea, hotărî Nick, căscând. Şi am s-o văd din nou mâine după-amiază la studio.

Nick fu întâmpinat de un haos total cînd se apropie de biroul, din imitaţie de marmură, străjuit de secretara studioului TV. înainte să apuce să mai facă şi altceva decât să-şi rostească numele, un tânăr apăru furtunos pe uşa din stânga lui Nick, secretara înşfăcă un teanc de hârtii ce zăceau peste computer, iar Mercy apăru pe uşa din dreapta.

- Charlotte, strigă tânărul negru, de douăzeci şi ceva de ani. Să nu-mi spui că nu-i aici! Am văzut camionul.

Charlotte flutură triumfătoare un plic gros.

- Ăsta?

- Vino la tata, spuse el, apucând plicul din mâna fetei. Răsuflă uşurat şi pică, ţinând pachetul cu amândouă mâinile şi mormăind nişte blesteme la adresa a ceva ce Nick îşi imagina că trebuia să fie un alt post TV.

- Vreo problemă? o întrebă Nick pe secretară.

- Absolut şi categoric, acum nu mai e nici una, răspunse ea cu un rânjet.

- Vrea să spună că Franck tot tună şi fulgeră de vineri încoace, rosti Mercy fără să-l privească. Asta pentru că Franck a vrut să lucreze pentru

show-ul de luni noaptea şi şi-a dat seama că încă nu există aşa ceva.

- Şi-atunci de ce l-aţi mai programat? întrebă Nick, reprimându-şi dorinţa de a privi în jos, să vadă şi el ce-i atât de interesant la umărul lui stâng, încât Mercy să nu-şi poată desprinde privirea de acolo.

- Nu l-am programat, îl informă Charlotte. Consiliul de conducere a făcut-o, şi oricum Franck e genul de alarmist. Acum că în sfârşit a pus mâna pe casetă, poate mixa toate reclamele locale şi naţionale pe aceeaşi bandă cu filmul, ca să nu mai fie nevoiţi cei din echipa de emisie să jongleze cu trei aparate deodată.

Nick aruncă o privire spre ceasul aurit din spatele secretarei.

- Dar nu e cam târziu pentru el? E deja patru. Presupun că n-avea de gând să plece la cinci, ca toată lumea.

- O va face. Tonul lui Charlotte dovedea încredere absolută. Noi îi spunem domnul Imposibil. Nu te lăsa înşelat de aparenţe. Franck nu-i chiar atât de spastic pe cât pare.

- Doar că urăşte alergătura asta cu casetele. Mai ales cînd oalele se sparg în capul lui. I s-a mai întâmplat şi pînă acum. Mercy se îndreptă spre uşa pe care intrase. Dan ne aşteaptă deja în sala de conferinţe.

- Doamnele mai întâi, spuse Nick, întinzându-se să deschidă uşa. Mica lui fantezie, cu Mercy aşteptând nerăbdătoare să-l vadă, se evaporase complet. Ea pătrunse în coridor fără măcar să-i arunce o privire sau să dea un semn că şi-ar aminti de sărutul, din seara trecută. Şi atâta vreme cât acesta era un subiect de discuţie interzis, el întrebă: Şi ce înseamnă exact „alergătură”?

- Alergătură. De la alergător, explică ea cu tonul unui ghid de muzeu. Aşa zicem noi cînd un post TV trimite o casetă unui alt post.

Nick digeră şi răspunsul şi atitudinea ei. Mercy era toată numai profesionalism curat, din vârful capului şi pînă la pantofii ei care se potriveau, de minune cu costumul ei din mătase albastră, şi care avea exact culoarea aceea delicată* de un indigo pal, a hainelor Cajun tradiţionale. Intr-una din zilele astea îi va arăta cele câteva amintiri de familie pe care le păstrase, cum ar fi pătura aspră lucrată de mână, pe care o ţinea într-un cufăr.

Ii venea să fluiere după ea în timp ce-o privea cum se îndepărta pe coridor, legănând uşor din şolduri. Oriunde altundeva să fi fost, şi i-ar fi

lăudat costumul, i-ar fi povestit despre pasiunea bunicii lui pentru ţesut, dar acum se hotărî să-şi ia gândul de la ea şi să se concentreze pe probleme impersonale. Sau măcar să încerce. Studioul TV era terenul ei, şi trebuia să-i respecte nevoia de a-şi păstra intimitatea vieţii ei private. Dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă să-şi ţină limba în frâu.

Atât de interesat pe cât se putea preface că este, Nick întrebă:

- Mercy, de ce v-ar trimite un alt post TV filmul lor?

- Ei nu ne trimit filmul lor. Posturile de televiziune nu deţin filmele pe care le transmit. Noi trebuie să plătim oricui deţine drepturile de difuzare dacă vrem să trimitem un film. Şi, câteodată, le obţinem gratuit. Cînd coridorul se ramifică în două direcţii, Mercy îi aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că el venea după ea. Numai că privirea ei se oprise undeva prin dreptul celui de-al treilea nasture al cămăşii lui.

In loc s-o prindă în braţe şi s-o facă să-l privească în ochi, aşa cum ar fi vrut, şl îşi reaminti unde se găseau şi se mulţumi cu acea conversaţie de salon.

- Şi de ce v-ar da cineva un film gratuit dacă în mod normal trebuie să le plătiţi?

- Pentru că acceptam să emitem spoturile publicitare naţionale, care sînt gata plătite şi sînt deja pe bandă. E un fel de mică înţelegere. Mercy se întoarse spre dreapta să vorbească despre vreme.

- Nu mă pricep eu prea bine la televiziune, dar chiar şi eu ştiu că e al dracu' de greu să câştigi bani dacă nu vinzi reclame.

Ea se agăţă de întrebarea lui ca un om prins în nisipuri mişcătoare şi care se agăţa de tot ce poate apuca.

- Reclamele naţionale ocupă deja jumătate din spaţiul pentru publicitate. Iar noi ne câştigăm banii vânzând restul de vreo zece minute de spaţiu de emisie pentru reclamele locale.

- Ah. Nick dădu din cap, reţinându-şi un zâmbet la eforturile ei de a pretinde că aceasta era o discuţie foarte naturală între doi oameni care se sărutaseră pe veranda ei, cu o seară în urmă.

Mercy încerca atât de intens să ignore atracţia dintre ei, încât nu reuşi decât să mărească tensiunea care învolbura aerul în jurul lor. Iar el începea să se enerveze pentru că era ignorat. însă îşi controlă nervii, gândindu-se că această vizită la studio era pentru strângerea de fonduri şi

n-avea nimic de-a face cu relaţia lor.

Observând-o cât era de rigidă, Nick aruncă din nou mingea în terenul ei.

- Şi ce faceţi cu filmele după ce v-aţi terminat treaba cu ele?

- Asta depinde de unde le avem. Redactorul-şef face toate achiziţiile, şi tot el hotărăşte ce se întâmplă cu ele. Ea continua fără să mai aştepte întrebarea următoare, înfierbântându-se, pe măsură ce vorbea. Uneori le recepţionăm prin satelit şi apoi ştergem banda. Uneori le luăm de la cel care deţine drepturile de difuzare, apoi le dăm mai departe altui post TV care vrea să transmită filmul respectiv.

Făcu o scurtă pauză ca să respire, şi Nick ştiu că ar trebui s-o oprească înainte să-şi epuizeze corzile vocale. Pe de altă parte, ea încă nu se uitase la el, şi era evident că nici n-avea de gând dacă n-o forjează el.

- E-n regulă, asta e. Mercy....

Ea îl întrerupse, oprindu-se în faţa unei uşi şi anunţîndu-1:

- Am ajuns.

- Bine, murmură el. Arată-mi drumul. Sînt perfect pregătit să te urmez pînă la capătul pământului dacă te-ar face să-mi acorzi puţină atenţie, îi spuse Nick cu voce tristă, sperând că vorbele lui o vor răscoli puţin. Şi reuşi.

Mercy se opri în mijlocul ciocănitului în uşă şi se întoarse să-l privească direct, pentru prima oară de cînd plecase de la ea, cu o seară în urmă. Ochii ei se lărgiră, se rotunjiră, şi clipi cînd îi întâlni privirea.

- S-ar părea că nu mai e nevoie să mergem pînă la capătul lumii. Şi s-ar părea c-am reuşit să-ţi atrag atenţia. Dacă ochii tăi ar fi fost căprui, îi spuse Nick încetişor, ai arăta ca o căprioară prinsă în lumina unui proiector.

Ea clipi şi reuşi să-şi regăsească vocea.

- Greşeşti, Nick. Eu arăt acum ca o eroină dintr-un film mut, legată de calea ferată şi fără să pot face altceva decât să privesc trenul negru, scoţând nori groşi de fum, repezindu-se spre mine în timp ce eu nu pot decât să mă zbat în van, încercând să lupt împotriva inevitabilului.

- De ce-ţi faci griji? Eroul întotdeauna o salvează pe eroină în ultima clipită.

- Clipită?

- Poantă proastă?

- Mda. Foarte proastă.

- Ce să fac, dragă. N-am mai avut cu cine să fac poante cam de mult timp. N-am mai exersat.

- Credeam c-am vorbit pe tema asta aseară. Bătu din nou la uşă. îţi pierzi timpul, Nick. Ar trebui să exersezi cu cineva căreia să-i pese.

- Oh, dar asta şi fac!

Mercy nu mai avu timp să răspundă, căci o voce răguşită dindărătul uşii le porunci să nu mai ardă gazu' degeaba pe hol. Uşa se deschise smucit şi cadrul ei fu umplut de-un munte de om, care îl depăşea binişor în înălţime chiar şi pe Nick.

- Tu trebuie să fii doctoru' ală Cajun cu urgenţele.

- Cam aşa ceva, aprobă Nick.

- Ai douăzeci de minute ca să-mi spui povestea asta a ta. Dar te anunţ de la bun început că postul nostru a acordat deja, pînă acum, mai mult spaţiu de emisie pentru beneficiul public decât tot anul trecut. Vei avea nevoie de ceva forţă de convingere.

- Ei bine, ăsta-i mai degrabă rolul lui Mercy, spuse Nick. Eu sînt mai mult cu alte chestii. Ea poate explica mult mai bine decât mine de ce avem nevoie de studioul TV.

Cu toată aparenţa lui de urs agresiv şi furios, Dan Harris, directorul postului TV, se dovedi un mieluşel. Nick se amuză copios urmărind-o pe Mercy cum îl juca pe degete. Întâlnirea a durat mai mult decât douăzeci de minute şi s-a încheiat cu o strângere de mână şi cu promisiunea lui de a se implica în proiect în orice fel ar fi fost nevoie.

- A mers cam uşor, comentă Nick, imediat ce Dan nu-i mai putu auzi.

- Ţi-am spus c-o să fie uşor - şi un pic de orgoliu se strecură în vocea ei - dacă o facem în felul meu.

- Să sperăm că şi întâlnirea cu „Părinţii din Kentucky" va merge la fel de uşor, o avertiză el, aruncând momeala.

- De ce n-ar merge?

- Pentru că este o societate non-profit, bazată exclusiv pe voluntariat.

Scutură puţin de undiţă, ca să vezi dac-o interesează.

- Şi...

O interesează. Las-o mai moale. N-o speria.

Nick se scărpină pe ceafă, ca şi cum ar fi fost copleşit de o problemă foarte mare.

- I-am sunat azi-dimineaţă la prima oră, dar se pare că vom avea ceva bătaie de cap ca să adunăm întregul lor consiliu de conducere împreună. Preşedintele este un avocat foarte ocupat.

- Şi presupun că legea e mai presus de caritate.

Aşteaptă să muşte, îşi zise Nick.

- Mda. Programul ei este cam înghesuit pentru o lună de acum înainte.

- Ei bine, al meu nu e. Odată pornită, Mercy nu s-ar fi lăsat împiedicată de fleacuri, de vreme ce investise deja atâta efort. Şi dacă ei chiar vor să ne ajute, eu sînt dispus să-mi fac timp oricând se întruneşte întregul lor consiliu.

Pluta se mişcă, a muşcat. E timpul s-o scoatem din apă.

- Bine. M-am gândit eu că aşa vei zice. Nick îşi privi ceasul de la mână. Nu credeam că discuţia cu Harris va dura atât de mult. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să mai ajungem la timp.

Cuvintele lui sunară puţin cam enigmatic pentru Mercy şi un semnal de alarmă prinse să sune în mintea ei. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Nick coace ceva. O lăsase mai moale astăzi, gândindu-se la despărţirea lor de aseară, iar acum ştia şi de ce. Tot timpul, Nick avusese în mânecă Planul B. Temătoare, întrebă:

- La timp pentru ce?

- Cină. Este întâlnirea noastră cu Susan Alastair, avocatul cel ocupat şi preşedintele „Părinţilor din Kentucky".

Mercy se opri în faţa uşii care dădea în holul de la intrare şi-şi încrucişă braţele.

- Ai programat o întâlnire fără să mă întrebi şi pe mine?

- Mda. Ştii, eu sînt un tip al anilor ’90. Am degetul mare opozabil şi o gândire independentă. Hai să mergem.

Trăgându-se înapoi din faţa mânii lui întinse, Mercy îi spuse:

- Poate că am alte planuri.

- Şi ce s-a întâmplat cu „îmi fac timp oricând?

- Poate că mi-am făcut planurile înainte să spun asta.

Nick se încruntă şi hotărî că gelozia era un sentiment demult uitat şi pe care nu ţinea neapărat să şi-l reamintească. Ochii ei albaştri îi priveau fix pe-ai lui, dar el nu-şi putea da deloc seama dacă era o cacealma sau într-adevăr trebuia să plece undeva. Sau la cineva.

- Ai vreun program? o întrebă el, direct.

La ezitarea ei, Nick dădu drumul unui oftat de frustrare şi-şi dădu ochii peste cap.

- Nu-ţi cer să înduri o tortură, doar o cină! Dumnezeule! Nici măcar nu vom fi singuri. Vor mai fi încă patru persoane, printre care şi un poliţist. Dacă nu sînt cuminte, îl poţi pune să mă aresteze. Deci ai sau nu un program?

- Nu. Nu chiar, recunoscu Mercy. Odată cu reapariţia acelui zâmbet încrezător pe mutra lui Nick, ea îşi dori să-l fi minţit. Nu că ar fi rezolvat mare lucru. Oricum el părea că-şi dă seama cînd e minţit.

- Bun, dădu el din cap. Vom merge cu maşina mea.

- Nu! O cină cu Nick era deja prea mult. Mai bine în maşini separate. Doar nu te aştepţi să urc în maşina aia a ta, mare şi gălăgioasă? Ai spus că nu-i vorba de nici o tortură.

Nick deschise uşa holului de la intrarea în postul TV, acum gol, căci trecuse deja ora închiderii programului de lucru. în timp ce Mercy trecea pe lângă el, îi spuse:

- Nu credem că este chiar o tortură să te afunzi într-un scaun din piele şi să-ţi laşi trupul în voia vibraţiilor. Este un experiment, îţi garantez. Nicidecum o tortură. Nick îşi arse o palmă peste frunte. Ah, am uitat că ţie nu-ţi plac experimentele.

Mercy îndurase deja destule lovituri directe în mândria ei în ultimele vreo zece zile, aşa că se opri în mijlocul holului, gata de luptă.

- Există oare ceva în legătură cu mine care să-ţi placă? Vreau să spun, te-ai legat de ţevile din bucătărie, de casa mea, de scaunele din camera de zi, de faptul că nu am usturoi în cămară, şi în plus îmi spui că sînt laşă de fiecare dată cînd mă vezi! Parcă ai vrea cu tot dinadinsul să mă provoci!

- Mi se pare corect. Tu mă provoci pe mine ca dracu' tot timpul!

- Oh. Buzele ei schiţară cuvântul, dar nu fu sigură că-l şi pronunţase decât cînd Nick îi răspunse.

- Mda. „Oh“ îmi ajunge. Acum nu mi te mai împotrivi la fiecare pas şi acceptă faptul că eu tot încerc să mă strecor pe sub pielea ta. Asta ar face discuţiile noastre mult mai uşoare. N-ar mai trebui să ne certăm pentru fiecare mică insinuare.

- N-ar mai trebui să ne certăm deloc dacă ai renunţa să mi te mai vâri pe sub piele, replică ea.

- Asta n-o să se întâmple, dragă. Şi nici altceva, înainte ca tu să fii pregătită.

Mercy îşi încheie jacheta din mătase albastră peste cămaşa albă de dedesubt, întrebându-se dacă Nick avea o răbdare de sfânt sau era doar încă o mutare inteligentă din partea lui. Iritată, spuse:

- Singurul lucru pentru care sînt acum pregătită este această cină, de care vreau să scap mai repede. Conduci tu, dacă vrei, dar să nu depăşeşti limita de viteză.

- Încet şi cu blândeţe, dragă. îţi dau cuvântul meu.

Un fior îi scutură trupul la auzul promisiunii lui, dar îl ignoră. Se îndreptă în tăcere spre Chevelle-ul negru al lui Nick, însă abia cînd se lăsă pe spate în scaun şi Nick porni motorul îşi dădu seama că făcuse o greşeală imensă.

Capitolul 8

Maşina lui Nick îi asalta simţurile într-un fel care era pur sexual şi imposibil de ignorat, la fel de mult ca şi bărbatul însuşi.

Simţea şi auzea în acelaşi timp vibraţiile puternicului motor, inima maşinii lui Nick. Un scaun din piele incredibil de comod îi îmbrăţişase trupul, ca şi cum ar fi fost făcut exact pe măsura ei. Mâinile lui Nick, bronzate şi puternice, mânuiau volanul şi schimbătorul de viteze într-un stil atât de senzual, încât Mercy fu nevoită să-şi umezească buzele uscate.

Înainte de a-şi spune că fusese o proastă, îşi luă privirea de la mâinile

lui şi-şi făcu de lucru, inventariind interiorul maşinii. O cutie mică din lemn, pentru păstrarea casetelor, se legăna într-un echilibru precar pe consola dintre ei. Nu fu foarte surprinsă să descopere că gusturile muzicale ale lui Nick se îndreptau spre muzica tare, jazz electronic şi zydeco, despre care ştia că era muzica de suflet a unui Cajun. Pe bord zăcea un pachet de gumă de mestecat cu scorţişoară, confirmându-i astfel bănuiala că Nick iubea tot ce era „tare“ - de la gumbo pînă la gumă de mestecat.

Preferinţa lui pentru „tare“ explica de ce se simţise atras de Mercy-de-ia-miezul-nopţii, dar nu şi de ce petrecuse atât de mult timp cu Mercy May, reparându-i ţevile în bucătărie şi uşa de plasă, plimbându-i câinele şi gătindu-i cina. Uneori, cînd el nu era atent, ea îi vedea toată acea tristeţe pe care el încerca mereu s-o ascundă. Spusese că-l face să uite. Ce să uite? Durerea de a-şi fi pierdut părinţii? De a fi sigur într-un oraş străin? Stresul profesiunii lui?

Mercy îşi dădu seama că, pentru ea, cariera lui Nick rămânea un mister care continua s-o frământe. Logica din mintea ei îi reamintea regula numărul trei - ca niciodată să n-ai încredere într-un doctor - dar inima îi spunea că venise vremea să ignore regula numărul trei. Privindu-i profilul incredibil, Mercy încercă să-şi stârnească câteva din vechile ei gânduri despre doctori, dar nu reuşi.

Chiar ignorând bicepşii proeminenţi, ochii întunecaţi şi zâmbetul ucigător, nu se putea convinge să se gândească la Nick ca la un doctor. Nick Deveraux era diferit de toţi doctorii pe care-i cunoscuse pînă acum. în ultimele zece zile petrecuse mai mult timp cu el decât cu părinţii ei în ultimele patru luni.

Dacă era preocupat de imaginea şi de reputaţia lui, cu siguranţă că n-o arăta. în ciuda comentariului despre câştigurile reduse pe care le avea ca medic de urgenţe, Mercy îşi dădu seama că el totuşi şi-ar fi putut permite o maşină de marcă, dacă ar fi vrut. în locul unui simbol al statutului lui social, el preferase să repare o maşină veche, care probabil îi amintea de tinereţe.

Nu avea un pager şi aproape că nu vorbea deloc despre medicină. îi păruse foarte detaşat atunci, în sala de urgenţe, dar ştia că-i păsa foarte mult de spital şi de pacienţii lui. Dacă n-ar fi fost aşa, de ce-ar mai fi

sora Agatha de acord cu el? Hopa! se atenţionă Mercy. Bărbatul ăsta nu e un sfânt. Mai bine şi-ar aminti că acţiunea de strângere de fonduri rezolvase dintr-o dată două probleme pentru Nick. Obţinea pentru spital banii de care era atât de mare nevoie şi-i oferise ocazia să se strecoare şi în viaţa ei, odată ce acceptase să-i ajute.

- Te simţi bine? întrebă Nick, întrerupând-o din reverie.

Surprinsă, Mercy ridică o privire vinovată şi spuse:

- Bine.

- Bine? Nu cred. Eşti prea tăcută ca să te simţi bine Mercy, îi spuse el, scuturând din cap. Taica Jack spunea: „Să n-ai niciodată încredere într-o femeie tăcută. E doar calmul dinaintea furtunii". Nick se întrerupse o clipă pentru a lua o curbă, apoi continuă: Şi toată liniştea pe care-o aud de acolo de unde eşti tu acum mă sperie, la gândul că pregăteşti vreo furtună.

Mercy scoase un sunet, jumătate râs - jumătate oftat.

- Nu cred că te-ar putea speria vreo furtună pregătită de mine. Nu cred să existe ceva care să te sperie.

- Aici n-ai dreptate.

- Oh, da? Şi ce-ar putea speria pe unul ca tine? Se încorda puţin, ca să nu se întoarcă să-i vadă expresia. în afară de Sophie, adăugă ea.

El zâmbi şi-i răspunse:

- Şerpii.

- Oh, termină. Doar nu vrei să te şi cred. Orice băiat pe care l-am cunoscut iubea creaturile alea reci şi scârboase.

- Ei bine, eu nu. Le urăsc. Dintotdeauna. Pentru totdeauna.

Mercy fu uimită de tonul serios al răspunsului lui. De data asta nu glumea.

- Dar ai crescut într-o regiune plină de mlaştini şi de şerpi!

- Şi? Tu ai crescut într-o casă plină cu doctori, şi îi urăşti.

- Tocuhe. îşi dădu seama că muşcase din nou momeala, lansându-se în această discuţie. M-ai prins. Dacă mie nu-mi plac doctorii, ai şi tu dreptul să nu-ţi placă şerpii.

- Ah, dragă. Nu e doar că nu-mi plac şerpii. Pur şi simplu îi urăsc. Am speriat-o ca dracu' pe mama odată, în septembrie, cînd şi-a dat seama că-mi petrecusem tot timpul liber în mlaştină. întoarse capul s-o

privească, spunând: Vreau să spun în mlaştină. Prinzând pui de şarpe de apă.

O clipă, Mercy îl privi cu gura căscată. Apoi închise gura, şi întrebă:

- Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Ai spus că urăşti şerpii.

Nick chicoti, amintindu-şi că şi maică-sa avusese aceeaşi reacţie ca şi Mercy.

- Eram în misiune.

- Cum aşa?

- Puii cresc mari şi devin şerpi de apă adulţi, şi eram cu mult mai speriat de şerpii adulţi decât de pui.

- Eşti nebun. Sau prost. Sau amândouă. Şi de ce voiai să-i prinzi? întrebă ea, cu totul încurcată de logica lui. Sînt veninoşi!

- De-aia îi şi prindeam. Credeam că voi reuşi să-i extermin pe toţi dacă îi împiedic pe cei mici să crească şi să se reproducă.

Mercy rămase tăcută de uimire, apoi spuse:

- Desigur, exterminare totală. Cum de nu m-am gândit la asta? Nimic altceva n-ar merge pentru doctorul Nick Deveraux. Nu ţi-a trecut prin cap că încercarea de a extermina şerpii dintr-o mlaştină e ca şi cum ai vrea să umpli un bazin de înot cu linguriţa?

- Aveam zece ani. Ştiam doar că cineva trebuie să facă ceva. Merita să încerc. întotdeauna mi-au plăcut provocările.

Aceste ultime cuvinte îi fuseseră adresate şi obrajii lui Mercy se înroşiră.

- Cred c-ai mai spus asta o dată.

- Am crezut că e nevoie s-o spun din nou.

- Nu-i nevoie, îl asigură ea, scurt. Sînt foarte conştientă de faptul că tu eşti genul de bărbat „tot-sau-nimic“. Alb sau negru. Fără nuanţe de gri. Mercy schimbă subiectul, înainte ca el să-i poată răspunde. Mai e mult pînă la restaurant?

- De fapt, suntem acolo. Vreau să spun, aici, se corectă el.

Nick gară maşina în parcarea restaurantului, rumegând în gând vorbele ei în timp ce oprea motorul. II ghicise foarte bine. Alb sau negru. Tot sau nimic. Nu s-ar fi putut apăra, chiar dacă ea i-ar fi acordat această şansă, pentru că avea dreptate. Ani de-a rândul nu avusese nimic, iar acum voia totul.

O picoliţă îi conduse prin holul iluminat intim al restaurantului italian. Pe pereţi atârnau mici felinare, amintind de o terasă „al fresco", şi fiecare masă era acoperită cu mai multe feţe de masă de un alb orbitor, şi care puteau fi înlăturate una câte una, pe măsură ce masa era pregătită pentru noi clienţi. în toată acea încăpere plină de cupluri, masa lor era singura ocupată de un grup întreg.

Picoliţa îi părăsi, promiţându-le că va trimite Imediat un chelner. Fură făcute prezentările şi Nick se scuză în timp ce trăgea un scaun pentru Mercy.

- Îmi pare rău; întâlnirea noastră a durat mai mult decât ne-am aşteptat.

- Intr-adevăr, ne pare rău. Flăcările lumânărilor de pe masă pâlpâiră în timp ce Mercy adăugă: Sper că nu ne-aţi aşteptat pe noi ca să faceţi comanda! Scăpă un geamăt văzând patru capete dându-i un răspuns afirmativ. Mă simt îngrozitor! Dar cred că ne veţi ierta cînd vă voi spune că a meritat din plin fiecare minut în plus.

O brunetă, cu vocea ca o sirenă de ceaţă, întrebă:

- Asta înseamnă că avem veşti bune?

- Cele mai bune. Treaba e pornită. Postul TV a fost de acord să ne acorde spaţiul de emisie şi chiar să sponsorizeze un disk-jockey care să se ocupe de muzică, sau o formaţie care să ne cânte in direct.

Murmure de aprobare se făcură auzite, în timp ce Nick se aşeză pe scaun, între Mercy şi Susan Alastair, eleganta doamnă care era şi preşedintele „Părinţilor din Kentucky". Aruncă o privire în Jur şi-i veni să-şi dea palme că se grăbise s-o aşeze pe Mercy pe scaun. Dacă nu s-ar fi grăbit, nu i-ar fi oferit primul scaun care-i venise ia îndemână, plantând-o astfel lângă un bărbat care, în mod evident, era fie un burlac în căutarea fericirii, fie era însurat şi-şi lăsase verigheta acasă, punându-şi în schimb toată pasiunea în privire. Oricum ar fi fost, lui Nick nu-i convenea situaţia.

Susan se aplecă înainte, îşi potrivi ochelarii cu ramă subţire şi spuse:

- Domnişoară Malone, sînt convinsă că vorbesc în asentimentul întregului consiliu de conducere dacă vreau să vă mulţumesc pentru ocazia pe care ne-aţi oferit-o de a participa la „Balul Vampirilor".

- Vă rog, spuneţi-mi Mercy. Şi nu-mi mulţumiţi mie, ci lui Nick.

Această activitate de strângere de fonduri este „copilul lui".

- Poate că este „copilul meu", dar în mod sigur va fi o sarcină foarte scurtă, îi anunţă Nick, categoric. Mercy ar vrea să facem baiul la mijlocul lui august.

- Hei, într-adevăr e timpul e scurt, rosti bărbatul din stânga lui Mercy, punând ca din întâmplare mâna pe spatele scaunului ei. Dar vreau să ştii că sînt gata să fac orice va fi nevoie.

Pentru Nick, micul lui discurs suna ca o sirenă de alarmă. Intenţionat, prinse privirea bărbatului şi i-o susţinu pînă cînd acesta îşi lăsă în jos privirea de şarpe, anunţându-l astfel că dacă nu-şi ia mâna de pe scaunul lui Mercy, va fi nevoit să şi-o îmbrace în gips. Sub privirea atentă a lui Nick, bărbatul - Paul, probabil - îşi retrase cu delicateţe mâna şi se afundă în studiul meniului.

Cînd apăru chelnerul, Nick se relaxă şi se ocupă de propriul său meniu. Stânjenit, se întrebă dacă Mercy observase mica lui incursiune de Neanderthal. în mod sigur i-ar fi displăcut această demonstraţie de forţă virilă, căci Mercy nu era încă pregătită să admită asemenea manifestări care, probabil, pentru ea erau ceva ce ţine de oamenii cavernelor.

Neobservând nici o privire aţintită asupra lui, Nick presupuse că se afla în siguranţă şi scăpă un mic oftat de uşurare, dându-i comanda chelnerului. După aceea, conversaţia şi cina decurseseră aproape cu viteza luminii. Nick se bucura în sinea lui acum cînd era sigur că Paul, poliţistul mult prea prietenos, îi recepţionase mesajul despre cine o va însoţi pe Mercy la plecare. De fapt, lui nu-i mai rămăsese decât să se lase pe spate în scaun şi s-o lase pe Mercy să poarte discuţiile.

Ei îi plăceau oamenii şi îi era foarte uşor să-i facă s-o placă şi astfel să obţină de la ei ceea ce dorea. Şi cînd aceştia deveneau dornici s-o ajute, restul era deja floare la ureche pentru cineva cu fineţea ei. Cînd cina ajunse spre final, cele mai multe dintre detalii fuseseră deja stabilite şi atribuite. Iar faţa de masă era deja plină cu pete de sos de roşii, vin roşu şi sos de peşte.

Toţi ceilalţi, cu excepţia lui Susan, renunţară la desert şi plecară curând după aceea. Rămaşi doar ei trei, Susan şi Mercy hotărâră să încerce specialitatea casei, o foarte îmbietoare îngheţată de praline. Şi cînd le sosi şi desertul, cei trei deja pălăvrăgeau ca nişte vechi prieteni.

Femeile chicoteau în faţa enormelor porţii de îngheţată, în timp ce Nick aruncă o privire în jur, ca să vadă de unde avea acea senzaţie că erau priviţi.

Aproape că-i veni să râdă cînd îşi dădu seama că era invidiat de toţi bărbaţii din restaurant pentru că, din întâmplare, se afla la masă cu două femei atât de frumoase. Numai că nici unul nu ştia că Nick ar fi fost mult mai fericit să împartă masa numai cu frumoasa din stânga lui. Admira stilul şi eleganţa lui Susan, dar asta nu reuşea să-i ridice pulsul nici măcar cu o singură bătaie.

Pe de altă parte, cînd privea spre Mercy simţea c-ar fi vrut să sară din pielea lui direct într-a ei. Şi bănuia că şi ea simţea la fel,A chiar dacă n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului. încercase din răsputeri să fie cu totul altfel decât Mercy-de-la-miezul-nopţii în seara asta, numai că bluza aceea albă şi subţire de sub sacou îi dăduse fiori în ultimele câteva ore. Ar fi vrut să ştie cum ar simţi materialul fin din mătase sub degetele lui cînd i-ar fi tras-o de sub curea.

Vocea elevată a lui Susan îi întrerupse reveriile.

- Îmi place ideea asta de a găsi un sponsor pentru decorarea meselor. Bolurile cu flori sînt îngrozitor de scumpe; şi cu cât cheltuim mai puţin, cu atât vom avea mai mult pentru spital. Am să-mi pun secretara să facă o listă cu posibilii sponsori.

- Vor fi în jur de două sute de mese, Susan. Destul de multe.

- Nu chiar. Vei fi surprinsă să afli câte relaţii îţi faci ca avocat. Firmele şi asociaţiile familiale sînt principalele motive de dispută în multe dintre cazurile mele de divorţ.

- Credeam că sînt copiii, spuse Mercy, surprinsă.

- Din păcate, copiii nu contează prea mult pentru părinţi. Ştii, de obicei unul din soţi îi spune celuilalt „îţi dau copiii numai dacă...“

- Dar asta e o cruzime faţă de copii, interveni Nick.

- Mda, este, îl aprobă Susan. Dar un divorţ este o experienţă atât de amară în viaţa unul cuplu, încât ei nu se pot gândi mai departe de ziua de mâine.

- Ce trist trebuie să fie pentru ei, şopti Mercy. la stai! Ce tot vorbesc aici? Trebuie să fie oribil pentru tine. Nu-mi pot imagina cum e să lucrezi Cu oameni care îşi petrec tot timpul creând suferinţa. Se aplecă

uşor spre Nick şi mai luă o linguriţă cu îngheţată. Niciodată nu mi-am pus problema, dar cred că a fi avocat este un mod foarte stresant de a câştiga un ban. Mă îndoiesc CA ai avut parte de prea multe divorţuri „amicale".

- Ha! Susan rămase cu linguriţa în aer. Nu există divorţ „amical". Poate „civilizat", da nu „amical", cel puţin nu în timpul procesului. Asta Vine mai târziu, dar în timpul divorţului doare al dracu' de tare. Cel puţin pentru unu! din ei. Pentru cel care a crezut în „pentru totdeauna".

Pentru cel care a crezut în „pentru totdeauna". Cum ai putea să nu crezi în „totdeauna" cînd crezi în iubire? Un fior scutură şira spinării lui Mercy şi-i zbârli părul pe ceafă.

- Şi cum rămâne cu „pînă ce moartea ne va despărţi"?

- MTV, replică Susan. Nimeni în întreaga Americă nu-şi poate fixa atenţia pe ceva pentru mai mult de zece secunde. Întorcându-se spre Nick, îl întrebă: Şi tu? N-ai vorbit prea mult. încetează să te mai prefaci că eşti tipul tăcut şi dur şi spune-mi dacă eşti de acord cu diagnosticul meu pentru cauzele divorţurilor.

- N-aş îndrăzni să te contrazic, rânji el. S-ar părea că tu eşti expertul.

- Ei, nu, credeam că dintre toţi oamenii, doctorul e cei care ştie cauza pentru o inimă frântă. Susan îşi mută privirea de la unul la celălalt. Ce-i? Ce-am spus atât de amuzant?

- Se leagă de ceva. Ar fi trebuit să fii acolo cu noi, îi răspunse Mercy, uimită că-şi amintea prima discuţie stânjenitoare cu Nick şi o mai putea considera şi amuzantă. îl privi şi ochii lor se întâlniră. Dintr-o dată, înţelese că aveau de acum amintiri comune. Una din cele mai puternice legături era cea creată de amintirile comune, de posibilitatea de a-i spune celuilalt „îţi aminteşti cînd...?"

Fu nevoită să accepte faptul că fiecare moment petrecut cu Nick va crea noi amintiri. Unele intime, unele nostime, unele intense, şi tare se temea că unele vor fi triste, doar dacă nu va avea grijă, foarte mare grijă cu inima ei.

- Hei, mă mai ţineţi mult în tensiune? întrebă Susan.

- Îşi cam pierde din farmec dacă e povestită, îi explică Nick, fără să-şi ia ochii de la Mercy. Conştient că va trebui să rupă vraja de intimitate care ameninţa să-l cuprindă cu totul, îşi desprinse atenţia de la întrebările

şi promisiunile pe care le văzuse în adâncurile albastre ale privirii lui Mercy. Se întoarse şi rosti: Ai divorţat vreodată, doamnă avocat?

- Glumeşti? Ca să divorţez ar fi trebuit mai întâi :;a găsesc un bărbat care să-mi placă şi care să mă ceară în căsătorie şi apoi să se însoare cu mine.

- Nu cred să fie atât de greu precum o spui, o tachină Mercy. Nu-şi putea imagina cum de o femeie atât de frumoasă, strălucitoare şi inteligentă nu-şi putuse găsi bărbatul potrivit.

- Crede-mă. Niciodată nu sînt acasă şi tot timpul sînt ocupată pînă peste urechi. Sînt lipsită de răbdare. Trebuie să-mi mituiesc secretara şi asistentul cu prime grase ca să nu mă părăsească pentru un alt avocat mai amabil. Cine m-ar lua uşa?

- Mai încearcă, Susan, îi spuse Nick. Ai în faţa ta un tip care ştie că în sufletul tău ai un colţişor cald pentru cei care au nevoie de tine. Eşti preşedintele „Părinţilor din Kentucky".

- Să ştii că nu eu am creat această organizaţie! M-am implicat în treaba asta pentru că unul dintre clienţii mei s-a simţit puţin vinovat că nu făcea nimic pentru nefericiţii acestei lumi. Avea bani, dar n-avea timp liber şi m-a rugat pe mine să găsesc o societate de caritate căreia să-i doneze acei bani. Am găsit „Părinţii din Kentucky" şi mi-a plăcut atât de mult, încât am rămas pe-acolo.

- Cel puţin el a donat acei bani. Cei mai mulţi spun „Aş vrea să ajut, dar pur şi simplu nu am timp“, remarcă Nick. Fiecare zi e o cursă contracronometru. Oamenii îşi înghesuie atât de multe în agendă că nu mai au timp să-şi amintească aniversările, onomasticile sau dacă au dat de mâncare pisicii.

- Ca şi părinţii mei, fu de acord Mercy.

Susan împinse deoparte bolul cu îngheţată.

- Asta sună a poveste care se cere spusă. Ce-i cu părinţii tăi?

- Să luăm numele meu. Este cel mai bun exemplu.

- Bine, rosti Nick încetişor, încruntându-se. Ţi-au pus numele după spitalul Mercy. Ce-are una cu alta?

Mercy învârtea linguriţa prin îngheţată.

- Mi-au spus Mercy nu din cauza ataşamentului lor deosebit faţă de spital, ci pentru că era uşor de ţinut minte. Iar al doilea prenume, May,

din acelaşi motiv. Mercy May Malone. la ghiceşte în ce lună m-am născut?

- Nu poate fi adevărat! exclamă Susan, ţinându-se să nu râdă.

- Ba da. Mercy May Malone. Mama îşi amintea perfect în ce lună m-am născut, dar niciodată nu ştia ziua exactă. Trebuia doar să se înfurie pe mine şi să strige „Mercy May“ cu acel ton de dezaprobare părintească, şi îi citeam în ochi acel gând terifiant că „trebuie să-i cumpăr un cadou de ziua ei“. Nu râde, Susan! Dacă eşti atât de amuzată, spune-mi al doilea pronume al tău. Oricine îl are, îl urăşte.

- Eu nu. Pe cuvânt. Susan Elisabeth Alstair. Perfect normal şi inofensiv. Aruncă o privire spre Nick şi zâmbi. Mercy putu foarte uşor să citească invitaţia din ochii femeii. Cu o voce prea joasă ca să fie pe gustul lui Mercy, Susan spuse: E rândul tău, Nick.

El nu răspunse imediat. Se răsuci spre Mercy şi-i aruncă o privire lungă, ca şi cum ar fi încercat să afle dacă îşi poate lăsa micul secret în mâinile ei. într-un final, spuse:

- Octave. Nicholas Octave Fontenot, pînă cînd Taica Jack Deveraux s-a însurat cu mama şi m-a adoptat.

- Octave? întrebarea lui Mercy era marcată de efortul de a rămâne calmă.

- Octave. Se lăsă pe spate în scaun şi, din priviri, le provocă pe cele două femei să spună ceva.

- Sună pitoresc, reuşi Susan să îngăime, apoi amândouă izbucniră în râs.

Nick s-ar fi simţit ofensat dacă Mercy nu şi-ar fi pus mâna pe coapsă lui, strângându-l în timp ce se lupta cu hohotele de râs.

- E un nume frumos. Pe cuvânt. îmi pare rău că am râs.

- E-n regulă, dragă, îi acceptă el scuzele. Doar că nu mai vreau să vorbim despre asta.

In acea clipă, el ar fi fost în stare să-i ierte orice păcat. Nu ştia dacă Mercy îşi dăduse seama sau nu, dar făcuseră un uriaş pas înainte în relaţia lor. Mâna ei stătea firesc pe piciorul lui. Ea întinsese mâna, îl atinsese ca şi cum ar fi fost ceva perfect natural, ca şi cum i-ar fi legat ceva mai mult decât o simplă prietenie.

Orice umbră de vinovăţie în legătură cu poliţistul se evaporase. El şi

cu Mercy stabiliseră o nouă punte în seara asta. Subtilă, dar reală. Nick văzu privirea scurtă pe care Susan o aruncă spre mâna lui Mercy odihnindu-se pe coapsa lui. Mesaj recepţionat. Şi era un mesaj pe care el n-avea nici cea mai vagă dorinţă de a-l contrazice.

Trei săptămâni. încă trei săptămâni, îşi spuse Mercy în timp ce stătea în biroul sorei Agatha, aşteptând-o. încă trei săptămâni şi va scăpa de toate acestea. Sfârşitul chinurilor ei nu putea surveni nici măcar o clipă mai devreme. Avea nevoie cu disperare să stea un timp departe de Nick ca să-şi poată recăpăta liniştea, şi asta în nici un caz nu se putea întâmpla atâta vreme cât lucrau împreună. Nick era ca un virus în sângele ei, de care nu putea scăpa.

Strâmbându-se, Mercy îşi aminti cum ridicase telefonul ieri ca să-l sune pe Nick. Nu că ar fi avut ceva să-i spună despre acţiunea lor de strângere de fonduri, ci pentru că, într-un fel sau altul, simţea că Nick îi devenise un bun prieten.

Venise la licitaţia de la picnicul organizat în Haunt cu ocazia zilei de 4 Iulie şi oferise cincizeci şi doi de dolari pentru coşul ei de picnic. Ca să fie sinceră, îi cam tresărise inima cînd îi auzise vocea la licitaţie. îi spusese în treacăt despre picnic, fără să se aştepte ca el să vină. De fapt, părinţii ei niciodată nu reuşiseră să vină la serbările de Crăciun din timpul şcolii sau la recitalurile ei de pian; se obişnuise să fie singura care să nu-şi aibă familia în public. Nu se aşteptase ca el să fie altfel decât părinţii ei şi uite că fusese.

Ca să înrăutăţească lucrurile, trupul ei îi dădea un impuls sexual incredibil către acest bărbat, şi asta îi dădea peste cap gândul de a păstra o prietenie platonică cu el. în ultima vreme se simţise împărţită în două: o parte era speriată de moarte de acel ultim pas care mai rămăsese de făcut între ei către intimitatea fizică, iar cealaltă parte se gândea numai la acea senzaţie delicioasă din străfundul stomacului cînd Nick se găsea prin preajmă, fără să-i pese de nimic altceva.

Chiar dacă el nu era pe-aproape, nu putea să nu se gândească cum ar fi să facă dragoste cu Nick. Şi dacă va mai vedea o singură dată reclama aia blestemată, simţea că avea să ţipe. De fiecare dată cînd pornea TV-ul, era acolo!

Intr-un fel sau altul, Caroline, care se ocupa cu publicitatea, îl văzuse

pe Nick şi-i venise una din ideile ei fulgerătoare de a se folosi de el în reclame. Cînd îl auzise vorbind, Caroline pusese mâna pe telefon şi sunase la o firmă publicitară locală, cerându-le ajutorul la realizarea unei serii de reclame pentru „Balul Vampirilor". Fiecare reclamă avea în fundal vocea lui Nick cu accentul ei senzual şi neruşinat, pentru a vinde mai multe invitaţii.

La dracu'! îl vindeau pe Nick, se gândi Mercy. într-una din reclame se zărea doar conturul întunecat şi foarte sexy al unui bărbat bine clădit, aşteptând în umbră, într-un cimitir înconjurat de mlaştini, aşteptând-o pe Mercy Malone să-l invite la „Balul Vampirilor". Aşteptându-şi şansa de a părăsi umbrele întunecate ale castanilor şi ale ceţii ce se ridica dinspre mlaştini.

Fiecare reclamă îl aducea pe cel pe care întregul oraş ajunsese să-l numească „creatura aceea sexy din mlaştini" tot mai aproape în lumina lunii, mai aproape de o Mercy Malone fermecătoare, stând sprijinită neglijent de o piatră de mormânt. Imaginea se fixa pe ea în timp ce promitea, într-o şoaptă nesigură, că era pregătită pentru oricine şi orice, om sau creatură, care bântuia prin noapte. Şi fiecare reclamă sugera un trecut negru, un rău ascuns, şi promisiunea reîntâlnirii tuturor îndrăgostiţilor la ;,Balul Vampirilor".

De fiecare dată cînd vedea creatura blestemată simţea ceaţa încărcată de sexualitate şerpuindu-i pe la picioare; auzea cuvintele lui Nick chiar şi în somn. Pe măsură ce imaginea panorama cimitirul, se auzea vocea lui gravă: „Câteodată, tot ceea ce are nevoie un trup este puţină magie. Ajutaţi-ne să creăm ceva magic la „Balul Vampirilor". In reclamă, ecranul devenea negru, afişând doar alte informaţii şi un număr de telefon pentru rezervarea invitaţiilor. Dar visurile ei continuau cu totul altfel.

- Ah, gemu Mercy, refuzând să-şi mai piardă timpul cu fanteziile care-i chinuiau somnul.

Nu putea scăpa nici măcar de aerul melodramatic al reclamelor. Invitaţiile se vindeau văzând cu ochii la sediul „Părinţilor din Kentucky". Şi în ritmul ăsta, se vor termina înainte de sfârşitul săptămânii. Chiar înainte ca studioul TV să înceapă să emită reclama cu sărutul acela teribil de înfocat al creaturii din mlaştină cu Mercy Malone.

Frecându-şi buza inferioară cu vârful unei unghii, Mercy îşi aminti cum trăseseră dublă după dublă, sărut după sărut. Trup lângă trup. Ca de obicei, ea nu avea mare lucru pe ea, iar Nick purta doar o pereche de blugi despre care Caroline insistase că nu sînt deloc indecent de strimţi. Da, numai că ea nu stătuse pântece pe pântece cu el. Fără excepţie, toţi cei din echipa tehnică ştiau ce simţea Nick sărutând-o pe Mercy Malone. Era de ajuns să-i privească porţiunea de sub curea în jos. Blugii lui nu ascundeau nimic.

Cînd auzi uşa deschizându-se în spatele ei, Mercy se sili să-şi îndepărteze aceste gânduri. Se întoarse zâmbind, dar zâmbetul îi îngheţă cînd îl văzu pe Nick.

- Bună, dragă.

Cel puţin astăzi arăta ca un doctor, în echipamentul de un albastru-deschis şi cu ecusonul agăţat de buzunarul de la piept.

- Nick. Mercy nu fu sigură dacă vocea ei exprimase bucurie sau sunase mai degrabă a geamăt.

Spera să fi exprimat bucurie, şi spera ca el să nu observe că palmele îi transpiraseră instantaneu în clipa în care îl văzuse. Ridicându-se, Mercy îşi frecă pe furiş palmele de blugii albi de pe ea.

- De ce-ai venit aici? Sora m-a rugat să trec pe-aici după ce-mi termin treaba ca să facem câteva invitaţii celor care au făcut donaţii mai substanţiale.

- Este reţinută la o întâlnire. Nick observa cum încerca Mercy să-şi usuce palmele şi realiză ca femeia începuse să fiarbă la foc mic, aşa cum trebuia. Poate .că venise vremea s-o mai agite puţin. N-o mai sărutase de la filmările pentru reclamă, cu săptămâni în urmă. Dumnezeule, ar fi vrut, dar se ţinuse tare.

El înconjură biroul şi spuse:

- Sora m-a rugat să caut în sertarul ei lista cu invitaţii de onoare. Aşa că, dacă nu te deranjează, o vom parcurge împreună.

- Da. Sigur că da. Mincinoaso.

In următoarea jumătate de oră ea se prefăcu a fi atentă, şi încuviinţă din cap cînd Nick sugeră numărul de invitaţii care să fie trimise fiecăruia de pe listă. La sfârşit, ea luă lista şi spuse:

- Nu-i nici o problemă. Am să duc asta chiar acum la sediul

„Părinţilor din Kentucky".

- Nu-i nici o grabă. De ce să n-o trimitem prin fax? sugeră Nick, extrăgând hârtia dintre degetele ei încleştate.

- Oh. E o idee bună. Cum de nu m-am gândit?

- Poate pentru că erai prea preocupată de cum ai putea scăpa de mine. Ţi-ai făcut o adevărată artă din asta în ultima săptămână. Credeam ca suntem prieteni.

- Am fost doar ceva mai ocupată ca de obicei.

- Aşa e, spuse Nick, făcând aceste două cuvinte să sune ca o acuzaţie. Strecură hârtia în fax şi, după ce răsfoi agenda de pe birou, formă numărul, aşteptă tonul apoi trimise faxul. lată. Asta-i lot. Acum mai trebuie doar să sun şi să le spun ca le-am trimis un fax.

Ridică receptorul şi sună la secretariatul comitetului.

- Janey? Hei, faxul vostru ar trebui să scuipe chiar acum o listă cu invitaţii de onoare. Da, exact. Sînt cei care au donat deja bani în contul spitalului. Făcu o pauză, cât timp Janey se dusese sa verifice faxul. Da, asta e. Numărul de invitaţii pe care le va primi fiecare o scriu între paranteze, după nume. Da. Cum merg treburile pe-acolo?

Mercy văzu în asta ocazia de a se strecura pe uşă, şi încerca să profite de ea. îi făcu cu mâna şi-şi culese poşetă, pe care-o atârna de umăr. Nick se încruntă şi duse mâna la microfon că să-i poată spune să mai rămână, dar nu mai apucă. Mâna îi zbură înapoi şi el strigă în receptor:

- Ce?

Mercy îngheţă. Ura veştile proaste.

Capitolul 9

- Amândouă mâinile? Nick închise ochii şi dădu încet din cap. Cînd ai aflat? Şi-atunci de ce nu mi-a spus şi mie cineva încă de ieri?

Nick făcu un gest ca şi cum l-ar fi rugat pe Dumnezeu să-l păzească de proşti.

- A sugerat el o formaţie? Şi ai verificat? Nu? Unde cântă? Se întinse după o agendă, ca să-şi noteze. Da, ştiu locul. Mercy Malone este aici cu mine. Dacă reuşim, vom mai prinde ceva din reprezentaţia lor şi hotărâm dacă e cazul de o formaţie sau nu. Anunţă-i şi pe Susan şi Paul.

Nick aşează receptorul în furcă şi înjură într-un amestec Cajun de franceză şi engleză, înainte de a-i spune lui Mercy ceea ce dedusese deja.

- Disk-jockey-ul a reuşit să-şi rupă amândouă mâinile.
- Cum?
- Pe prima, încercând să prindă o minge de baseball.

Mercy fluieră de uimire.

- Trebuie să fi fost o minge foarte rapidă.
- Pe a doua cînd nevastă-sa i-a trântit uşa peste mâna sănătoasă, în sala de urgenţe. Dumnezeule! E un pic cam târziu să mai căutăm acum altceva, dar prefer să ne cânte o formaţie decât să chemăm un alt disk-jockey. Aşa că noi va trebui să căutăm formaţia în seara asta.
- Nu, noi nu trebuie să căutăm nimic. Nu m-am oferit să particip la organizarea părţii festive. Şi-apoi, tu nu poţi pleca nicăieri. Eşti de gardă pînă la miezul nopţii, sau cam aşa ceva.

Nick îi spulberă protestul.

- Am să-l rog pe Greene să mă acopere. Oricum îmi este dator.
- Bine, atunci te vei duce singur. Eu trebuie să ajung acasă la Witch. Este gestantă, şi nu pot pretinde prea mult de la rinichii ei.
- Mai mult ca sigur că ştie vreun vecin unde ţii cheia de rezervă a casei pentru urgenţe de genul ăsta? Nu? Atunci pariez că Sophie are

propria ei cheie. Nu te cred în stare să-ţi laşi căţeaua gravidă fără să te asiguri că are cine să vadă de ea. Am dreptate?

Strângând din buze, Mercy recunoscu.

- Din nefericire.

Nick ridică receptorul.

- Sun-o. Văzând-o că ezită, insistă: Haide, dragă. Fii un prieten de nădejde. Nu mă lăsa să mă duc singur. îţi garantez că te vei simţi minunat. Dacă vrei, te învăţ cum dansează un Cajun „pasul în doi".

Mercy se apropie de birou, înşfăcă receptorul şi formă numărul, spunând răspicat:

- Ca şi cum aş vrea să învăţ ceva de la tine! Voi veni cu tine numai pentru că ţi-am văzut colecţia de casete. Doar cerul ştie ce-ai putea alege dacă te-aş lăsa singur. Alo, Sophie...

Mercy îşi parcă Jaguar-ul chiar în spatele maşinii lui Nick. Ieşi din maşină şi aruncă o privire spre imensa clădire cenuşie care domina toată partea de sud a autostrăzii. O terasă acoperită se întindea de-a lungul întregului club; uşile batante duble, vopsite în roşu, erau singurele pete de culoare pe faţada clădirii, cu excepţia inscripţiei cu litere de neon de pe acoperiş. Din nefericire câteva litere lipseau, aşa că scria AD BO' S în loc de BAD BOB'S.

Oare ce fel de formaţie se aştepta Nick să găsească într-o bombă amărâtă de pe marginea şoselei, şi al cărei patron îi plătea, probabil, cu două's'cinci de dolari pe noapte plus băutura? Instinctul o avertizase încă de cînd el îi spusese că băieţii cântă într-un club, la jumătatea drumului între Haunt şi Louisville.

Nick se apropie de ea, iar ea îi spuse, inutil.

- Ăsta-i un club de noapte.

- Mda, ştiu. Nick îi remarcă mişcarea nervoasă a degetelor. Ai ceva împotriva rumeguşului şi a berii?

- Am să-ţi spun mai târziu.

Pe uşile cele roşii îşi făcu apariţia o pereche, iar Mercy studie îmbrăcămintea femeii. Pantalon scurt de blugi, cizme de cowboy şi o vestă.

- Ce! puţin nu-i nevoie de ţinută de gală.

- Nu mai aştepta complimente, îi spuse el, apucând-o de cot. Arăţi

grozav.

Mercy îşi dădu ochii peste cap. Se îmbrăcase lejer, în ideea că va merge direct acasă de la întâlnirea de la spital, şi avea pe ea o pereche de blugi, un tricou alb bărbătesc şi espadrile albe.

- Arată grozav în comparaţie cu cine? Cu tine?

- In comparaţie cu-oricine mi-a trecut prin faţa ochilor astăzi.

- Oh, aşa-i. Te-ai uitat după asistente toată ziua.

Nick o răsuci cu faţa spre el.

- Eu nu mă uit după asistente. Cel puţin, nu | aşa cum mă uit la tine.

Ca să-i dovedească, o studie pe îndelete din cap pana-n picioare. Privirea lui o ardea, făcând-o să dorească să se tragă înapoi, dar fiorul de anticipare pe care-l simţea în adâncul stomacului o ; ţintuia în loc.

Nick remarcă blugii mulându-i-se pe şolduri, văzu cum albul orbitor al tricoului îi sublinia albeaţa pielii, chiar şi în lumina aceea artificială, şi felul în care cureaua atrăgea atenţia asupra taliei ei. Cureaua. Asta era ceva ce nu-i convenea.

- Ar fi mai bine fără curea.

Mercy privi în jos, spre banda din piele de culoare turcoaz, şi întrebă:

- Ce-i cu ea?

- Felul în care-ai petrecut-o şi cum atârna într-o parte. Vârful din metal argintiu. îmi amintesc de un şarpe.

- Bine, rosti Mercy răspicat, simţind din nou fiorul acela în stomac. Atunci poate că-ţi va fi teamă s-o atingi.

Râzând din toată inima, Nick spuse:

- Nici să nu te gândeşti, dragă! Deschise uşile clubului. După tine. Dansezi, nu-i aşa?

- Cu tine? Doar din cele ritmate.

- Hei, dar de ce? Nick ştia deja că va urma o seară amuzantă. Ţi-e teamă să fim din nou pîntece pe pîntece?

Mercy îl ignoră şi încercă să asimileze panorama ce i se desfăşura în faţa ochilor. O explozie de culori îi invadă câmpul vizual şi multe perechi dansând. Prin talpa subţire a espadrilelor simţea nu doar rumeguşul de pe jos, dar şi ritmul muzicii. Podeaua din scânduri părea să vibreze de viaţă şi energie.

Undeva, în mulţime, se auzi zgomotul unei sticle de bere spărgându-se. Imediat, toţi cei din jur strigară „Hopa!“, un cuvânt din două silabe şi o rundă de aplauze pentru chelnerul ghinionist. Zgomotele de la bar - un shaker, zornăitul gheţii în pahare, clinchetul casei de marcat-îi atrăgeau atenţia spre dreapta. Trei bărbaţi, aflaţi în spatele unei tejghele incredibil de lungi, pregăteau cocktail-urile chiar înainte ca ospătarii să termine de comandat.

Mirosul de bere, sudoare şi fum de ţigară stăpânea atmosfera. Simţurile îi erau asaltate la maximum. Se simţea amuzată de contradicţia dintre aspectul exterior mohorât şi vivacitatea dinăuntru.

- Ceva de băut? întrebă Nick, îndreptându-se spre bar.
- Bloody Mary , cu multă sare.
- Sarea nu-ţi face bine.
- Nici tu nu-mi faci bine şi încă n-am renunţat ta tine.
- Bine zis, o aprobă el, întorcându-se. Bloody Mary, cu multă sare, imediat!

Privindu-l, Mercy îşi spuse că Nick trebuie să fie un bărbat care bea doar whisky cu Coca Cola. Cînd el se întoarse, îl întrebă. Avusese dreptate.

Fu o greşeală din partea ei să se aşeze pe un scaun într-un colţ, pentru că nu mai avea spaţiu de manevră. Doctorul profită de ocazie şi se înghesui lângă ea. De data asta însă n-o deranja, poate pentru că erau pe teren neutru.

In timp ce-i oferea paharul, Nick aruncă o privire în jur şi-şi trecu degetele prin păr. Mercy îşi coborî privirea de teamă să nu-i trădeze gândurile. ii venise în minte faptul că el făcuse un duş înainte să plece de la spital, şi cât de bine mirosea. Era chiar sexy, cu părul încă umed. îmbrăcase un pantalon din stofă subţire şi o cămaşă vişinie, descheiată la gât.

Ridică din nou ochii şi privirea-i fu atrasă de lanţul din aur şi micul medalion pe care-l purta întotdeauna. Reflecta o rază de lumină care aproape că o hipnotiza, tentând-o, provocând-o să-l atingă.

De data asta cedă tentaţiei pe care-o simţise încă din dimineaţa aceea în care el se aşezase pe marginea patului ei, şi Mercy întinse mâna şi prinse medalionul între degete. Partea din spate era netedă şi fierbinte, ca

şi pielea pe care o simţea cu dosul degetelor. întrebă, simţind privirea lui Nick aţintită asupra ei:

- Îl scoţi vreodată?

- Nu. Este un dar.

- Trebuie să însemne foarte mult pentru tine. Vreau să spun, dacă îl porţi tot timpul.

- Mda, aşa e.

Se aplecă mai mult ca să-l vadă mai bine. Un bărbat ţinea un toiag într-o mână şi un copilaş pe umăr.

- Sfântul Cristopher, nu?

Nick dădu din cap, aprobând-o.

- Ocrotitorul drumeţilor şi al copiilor.

Pentru o clipă, Mercy zări din nou privirea aceea tristă şi pierdută în ochii lui Nick. Acea umbră fugară de melancolie venise şi dispăruse atât de repede încât Mercy fu tentată să creadă că i se păruse, dar nu. Mai văzuse privirea aceea de multe ori. Dintr-o dată simţi că mersese prea departe în intimitatea lui, şi lăsă medalionul să cadă. Deşi ar fi vrut să-l întrebe mai multe, îşi dădu j seama că nu era momentul.

- Ce zici de formaţie? întrebă Nick, ca să schimbe subiectul. Nu era pregătit să-i povestească despre medalion. Nu încă.

- Dacă promiţi să nu zici „ţi-am spus eu“, trebuie să recunosc că tipii ăştia au ceva care mă face să dau din picior şi să-mi zburde adrenalina prin vene. Chiar şi baladele acestea lente mă fac să vreau să dansez.

- Ştiu. Am descoperit locul ăsta în noaptea în care ne-a vizitat acel chaoui. Nick răsuci paharul | între degete. Mai voiam să mă plimb cu maşina, aşa că am ieşit de pe şoseaua spre Louisville. Şi iată-l, aşa, în mijlocul autostrăzii. De afară, îmi amintea de un fais-dodo.

- Ce-i aia?

Nick ridică o sprinceană şi se gândi cum să-i explice.

- Fais-dodo este un cântec de leagăn Cajun. înseamnă „nani-nani“.

- Nu înţeleg.

- Cam aşa s-ar traduce, dar de fapt este^un tei de spectacol. Este un loc în care se adună întreaga familie - mătuşi, unchi, fraţi, surori, părinţi, toţi la un loc. Nick îi zâmbi strimta, mângâind buza paharului cu un deget. O familie Cajun este numeroasă şi profită de cea mai mică ocazie

ca să se adune toţi, chiar dacă trebuie să construiască o casă în care să încapă toată lumea.

- Un fel de club de familie?

- Cam aşa ceva. Inclusiv muzică. Vreo două instrumente, chiar dacă e vorba doar de un acordeon şi o vioară, şi se cheamă că avem o formaţie. Şi întotdeauna se mai găsesc încă vreo doi care să ţină ritmul cu lingura pe pahare. Orice familie Cajun trebuie să fie şi o formaţie respectabilă.

Mercy spuse, rânjind:

- Cât de respectabilă poate fi, atâta vreme cât se numeşte „nani-nani“.

- Hei, nu, asta n-are legătură cu muzica! Atunci cînd îţi aduci toată familia, dragă, vii şi cu copiii. Casele vechi aveau o cameră în care erau culcaţi copiii şi alta în care cântau cei mari. Cînd construieşti o casă - Nick desenă pe masă un dreptunghi şi-l împărţi în două încăperi lungi - te asigur că ai o cameră în spate ca să-i culci pe copii. Camera cea mare, din faţă, e pentru muzică şi dans.

Împărţi şi camera copiilor în două.

- Uneori mai făceau o a doua încăpere în spate, pentru jocul de cărţi.

- Acolo ai învăţat să joci?

- N-ai nimerit. Cînd crescusem destul ca să pot juca jocuri de noroc, eram deja de mult timp în N’Awlins. De fapt, vechiul obicei de fais-dodo începuse să se stingă încă de cînd eram mic. Cînd aveam optsprezece ani mai rămăseseră doar câteva astfel de case, cum era cea din Breaux Bridge, şi care dădea spectacole mai mult pentru turişti. Dar nu îmi pare rău. Nu mai era acelaşi lucru cu ce ştiam eu.

- Dar cum e cu familia ta numeroasă? Nu vă mai duceţi în vizită... sau la aniversări, ceva?

- Nu mai aveam nici o familie lăsată în urmă. Nu rude de sânge, în orice caz. Nick îşi goli paharul dintr-o sorbitură. Doar Taica Jack, Maman şi Catherine.

- Catherine. Era numele surorii tale?

- Mda. Era.

Nick se ridică în picioare şi o trase şi pe ea atât de puternic, încât fu nevoită să se sprijine de braţul lui ca să-şi păstreze echilibrul. El îi ridică bărbia şi-şi atinse buzele de ale ei. Tristeţea îi revenise din nou în privire, şi singurătatea de asemenea.

- Dansează cu mine.

Fără un cuvânt, Mercy încuviinţă. Cum ar fi putut să refuze? Poate că asta însemna pentru el tot atât de mult cât însemnase pentru ea să-i audă vocea la licitaţia de la picnic şi să ştie că venise s-o susţină moral. Nick o prinse în braţe în mijlocul ringului de dans, şi Mercy ştiu că el n-ar fi lipsit de la nici unu! din spectacolele de la şcoala lui Catherine, sau de la recitalurile de pian, sau de la zilele de naştere. Nu el.

Punându-şi obrazul pe părul ei, Nick îşi dădu seama că fusese prima dată cînd recunoscuse cu voce tare că nu mai are pe nimeni. Că nu are o familie adevărată. Şi nu se gândea la ai lui, pe care-i pierduse. Acum avea nevoie de ea atât de mult, încât aproape îl speria. Hăul negru dinlăuntrul lui ameninţa din nou să-i înghită sufletul, şi singurul fel în care i se putea împotrivi era s-o strângă în braţe pe Mercy.

Pentru prima oară, ea nu-i opuse rezistenţă. Se topi în braţele lui fără un cuvânt, înţelegând că - în această clipă - el avea nevoie de ea. Nu voia o conversaţie de convenienţă, nici o hârjoneală, doar ea în braţele lui şi aproape de inima lui.

In timp ce dansau încetişor, Nick ştiu că se îndrăgostise de Mercy, cu casa ei veche şi cu vecinii ei cu tot. Căutase o femeie care să-i încălzească patul şi găsise o femeie care-i încălzise inima. Dumnezeule! se îndrăgostise de o femeie pentru care cea mai mare investiţie sentimentală fusese atunci cînd îşi cumpărase casa!

Fără îndoială, o iubea. Dacă şi Mercy îl iubea sau nu, asta era cu totul altă problemă. El spera din tot sufletul că răspunsul era „da“. Ţinând cont de mâna care-l mângâia blând pe spate, alinându-i durerea, şi de felul în care-şi apăsa obrazul de al lui, avea motive să spere.

- Iubito, uită-te la mine.

El mai degrabă simţi decât îi auzi uşoara întrerupere a respiraţiei, dar ea nu dădu înapoi. îşi ridică faţa spre el. Nick o sărută, în mijlocul ringului de dans cufundat în întuneric. Un sărut scurt, cu gura deschisă, care mai mult dăruia decât lua.

Uimită, Mercy nu-şi putu deschide ochii cînd Nick îşi desprinse gura de a ei. Avea gust de whisky şi pasiune, o combinaţie ameţitoare. Câteva secunde mai târziu îşi dădu seama că Nick o privea, aşteptând-o să se hotărască. Toată aşteptare săptămânilor trecute îi invadă oasele, făcându-

i-le ca din cauciuc. Nu se gândea decât la insomniile lui Nick. Dintr-o dată nu mai vru ca el să plece acasă singur, nu în seara asta, dar nici n-ar fi vrut ca el să înţeleagă greşit schimbarea din relaţia lor ca pe o promisiune de viitor.

Tremurând, întrebă:

- Cum e cu formaţia? N-am venit aici ca să vorbim cu ei?

- Le voi da cartea mea de vizită, să mă caute dacă sînt interesaţi.

Nehotărârea i se citea pe chip, căci Nick şopti:

- N-am să iau de la tine mai mult decât vrei tu să-mi dai. Suntem doar tu, eu şi această noapte.

- Şi mâine? întrebă ea încet.

- Ziua de mâine va avea grijă de ea însăşi. Nu te teme. Aşa a fost întotdeauna. Aşa va fi întotdeauna.

Cele douăzeci de minute cât a durat drumul pînă în Haunt au fost cele mai lungi din viaţa ei. Singură în maşină, Mercy avu destul timp ca să-şi spună că făcea o greşeală, dar nu se simţea înclinată să dea ascultare acestui gând. In adâncul sufletului ei ştia că momentul dincolo de care nu mai există întoarcere se scursese acolo, pe ringul de dans. Numai că sta în firea femei să ezite mult înainte să ia o hotărâre de acest fel. Cînd intrară pe strada ei nervii îi erau deja încordaţi la maximum din cauza anticipării a ceea ce va urma.

Mercy reuşi să iasă liniştită din maşină şi să urce calm treptele verandei, dar nu reuşea să nimerească cheia în broască. Nick venea în urma ei, făcând-o să-i fie imposibil să se concentreze atât cât să-şi oprească tremuratul mâinii. Fără un cuvânt, îi luă cheia din mână şi descuie uşa. Mercy intră şi-şi lăsă poşeta să alunece pe măsuţa de la intrare.

Văzând că Labradorul nu vine să-i întâmpine, Nick întrebă:

- N-ar trebuie s-o auzim pe Witch lătrând pe aici pe undeva?

Prea agitată ca să mai privească spre Nick, Mercy trase aer în piept şi-i dădu drumul încet.

- Nu. Sophie a zis c-o ţine la ea în noaptea asta, în caz că voi fi nevoită să rămân pe undeva.

Nick râse pe un ton coborât şi senzual, apoi o luă de mână şi urcară scările.

- Ei, asta se aranjează. De fapt, chiar îmi face plăcere. Ai păstrat ciorapii ăia, nu-i aşa?

Tot aerul cel preţios pe care-l avea în plămâni o părăsi, lăsând-o pe Mercy uşor ameţită în clipa cînd ajunseră la etaj. Avea senzaţia că se întâmplă prea multe, şi prea încet. Nick se comporta ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume ca să se lase cuprins de fantezii, în timp ce ea simţea nevoia să facă dragoste cu el repede, nevoie izvorâtă dintr-o necesitate imperioasă de a se elibera de tensiunea dintre ei.

Sărutul lui din timpul dansului îi promisese asta, iar acum... acum totul era altfel. Prea mult timp de gândire şi prea puţin timp pentru dorinţă. Mercy privea în jos căci se temea că dacă ar fi privit direct spre bărbatul din faţa ei, s-ar fi pus singură în situaţia jenantă de a-l ruga s-o salveze din suferinţă.

- Nick... începu ea.
- Hei! Nick îi ridică barba, prinzându-i-o între degete. îi oferi un zâmbet încrezător. N-ai de ce să te temi. Ce fel de doctor aş mai fi dacă n-aş fi I pregătit şi pentru cazurile urgente? Sînt total acoperit, ca să spun aşa.

Cînd văzu îngrijorarea umbrindu-i încă privirea, Nick înţelese că nu asta o preocupa pe Mercy.

- Mercy May Malone, tu iei toată chestia asta prea în serios. Sînt eu, Nick, draga mea. Ştiu că tu nu eşti Mercy-de-la-miezul-nopţii şi nici nu-mi pasă. Te vreau pe tine. Te-am dorit încă din clipa în care ai rămas cu gura ta cea sexy căscată prima oară cînd ne-am văzut. Am crezut c-am | murit şi-am ajuns în rai, chiar acolo, pe veranda ta.

Mercy deschise gura ca să protesteze, dar Nick o^făcu să tacă punându-i două degete pe buze. în ciuda zâmbetului lui încurajator, ea remarcă dorinţa profundă din ochii lui ca doi tăciuni fierbinţi şi negri ai unui foc mocnit. El şopti:

- Nu spune nimic. încerc să iau lucrurile încetişor. Şi trebuie să-ţi spun că nu-mi este deloc uşor.

Cînd Mercy îi atinse degetele cu limba, Nick îşi puse imediat buzele în locul lor. Nu avea de ales, atâta vreme cât ea era atât de grăbită. Se doreau, şi în toată pasiunea lor nu mai era loc pentru gânduri, sau pentru ziua de mâine, sau pentru blândeţe. El o prinse cu o mână de ceafă şi,

sărutând-o, o trase după el în dormitor. Cu cealaltă mână îi desfăcea deja cureaua, cu gesturi moi.

Catarama lovi podeaua din lemn o secundă mai târziu, şi odată cu ea căzură şi toate inhibiţiile lui Mercy. Mâinile ei îi întoarseră gestul scoţându-i cureaua, iar Nick se desprinse din sărut doar cât să-i tragă tricoul peste cap. O prinse de gât cu amândouă mâinile şi-i muşcă buza inferioară înainte s-o sărute din nou, împingându-şi adânc limba în gura ei.

Mâinile lui alunecară uşor în josul gâtului şi pe umeri, prinzând bretelele sutienului şi lăsându-le să cadă. Gura îi coborî pe urmele mâinilor, lăsând o dâră umedă de-a lungul unei clavicule, în timp ce-i desfăcea sutienul la spate. Nerăbdător, i-l scoase, eliberându-i sânii privirii şi mângâierilor lui.

Cînd buzele lui Nick atinseră şi începură să sugă unul din sfârcuri, respiraţia ei deveni şuierată şi sacadată. Dar cînd el o împinse uşurel spre pat, Mercy se împotrivi. De data asta, voia şi ea tot atât de mult de la el cât dorea şi el de la ea. îi trase cămaşa afară din pantaloni, iar Nick şi-o scoase peste cap, lăsând-o să cadă pe podea.

- Suntem la egalitate acum? întrebă el strângând-o în braţe la pieptul lui gol, savurând dulceaţa curbelor trupului ei.

- Nu chiar, răspunse Mercy, aruncându-şi espadrilele din picioare şi urmărind cu gura pe trupul lui acelaşi traseu pe care-l urmase el ceva mai devreme, li simţea gustul sărat al pielii, şi sfârcul întărindu-i-se ca piatra sub atingerea limbii ei.

Nick gemu şi o îndepărtă de el.

- Uşurel. N-am ajuns nici măcar la jumătate, jar tu te grăbeşti.

O sărută din nou în timp ce-i desfăcea blugii, strecurând o mână între materialul fin al chilotului şi pântecele ei. Ştiind-ce voia şi dorind şi ea la fel de mult, Mercy îşi depărtă picioarele, arcuindu-se în întâmpinarea degetelor lui. Cînd îi atinse părul creţ de la rădăcina coapselor, un mârâit surd începu să-i urce din fundul gâtului.

Nick mângâie moliciunea dulce a feminităţii ei, îi sorbi geamătul şi-şi cufundă degetele în fierbinţeala de sub ele. La Mercy, totul era catifelat şi primitor. Era tot atât de udă pentru el pe cât era el de erect pentru ea. Totuşi îşi retrase mâna şi îşi apăsă erecţia pe pântecele ei.

Dumnezeule, cât dorea această femeie! Doar atingând-o simţea cum se apropie de paroxism.

Mercy simţi dorinţa din ce în ce mai mare ce urca în Nick şi care creştea în acelaşi ritm cu dorinţa ei. Cînd îi eliberă penisul din strânsoarea pantalonilor, fu recompensată cu un geamăt pur masculin de satisfacţie. Mângâindu-l, îl simţea plusându-i sub degete. Işi dădea seama de urgenţa pe care o putea crea cu numai câteva mângâieri mai apăsate.

- Nu, iubito, spuse Nick, ştiind că dacă ar fi lăsat-o să continue, nu ar mai fi fost în stare să-şi ţină în frâu ejacularea. Voia să termine ce începuseră, dar înăuntrul ei, adânc. Dacă e sa termin, am să termin în tine.

Limbajul lui direct o făcu să tremure de excitare, căci ştia că-l adusese la punctul culminant. Le luă numai o secundă să scape de restul hainelor, apoi Nick o făcu pe Mercy să se întindă pe pat. O mângâie şi o strânse pînă îi simţi tot trupul în tensiune. Apoi îşi strecură genunchiul între coapsele ei şi se ridică deasupra, făcând-o să se deschidă pentru el, fără cuvinte.

Nick îşi ţinu respiraţia cînd erecţia lui atinse catifeaua umedă dintre coapsele ei. Cu un efort care-i lua toată puterea de concentrare o păruse lent, creându-şi o tortură insuportabilă. Dar tot autocontrolul îi dispăru cînd muşchii interni ai lui Mercy se contractară în jurul lui şi ea îşi ridică şoldurile în întâmpinarea lui.

Împreună, găsiră un ritm care-i trimise repede spre final. De fiecare dată părea mai intim şi mai adânc decât înainte. Capul ei se legăna dintr-o parte în alta şi un geamăt uşor îi ieşea printre buze, în timp ce stele explodau în jurul ei. Orgasmul lui Nick fu grăbit de chiar gemetele ei de plăcere, lăsându-l împlinit în voia valurilor de satisfacţie.

Nick o puse uşor pe Mercy, încă adormită, pe pernă, desprinzând-o din braţele lui, şi o acoperi cu o pătură. îşi puse şortul şi pantalonii şi ieşi din dormitor. în bucătărie se puse să facă o cafea, remarcând că,Ade la ultima lui vizită, ea cumpărase nişte cicoare. încetul cu încetul devenea o parte a gândurilor ei, şi asta îi plăcea.

In timp ce cafeaua fierbea, el privea răsăritul soarelui printre ramurile unui măr sălbatic de lângă gardul din spatele casei. într-un fel se simţea

el însuşi ca un răsărit, strecurându-se în subconştientul lui Mercy. Noaptea trecută făcuse din nou dragoste cu ea, ca şi cum asta ar fi putut-o lega mai tare de el, făcând-o să uite tot ceea ce o speria să iubească.

Cel puţin, în noaptea asta îşi dăduse seama că voia mult mai mult decât un loc în viaţa lui Mercy. Voia un loc în inima ei. Foarte rău că se închidea în sine de fiecare dată cînd vedea un braţ apropiindu-se. îşi păzea inima tot aşa cum blestematul ăla de măr sălbatic păzea gardul de lângă el. Cumva, trebuia să găsească o cale să i se strecoare în suflet. Trebuia, pentru că n-avea de gând să renunţe la ea. Şi dacă asta ar însemna să stea departe o vreme, pînă cînd ea se va obişnui cu ideea că-l iubeşte, atunci aşa va face.

Mercy se trezi, nu din cauza luminii zorilor, ci pentru că nu-l mai simţise pe Nick lângă ea. Se ridică în şezut, simţi mirosul cafelei şi-i văzu cămaşa şi pantalonii pe jos. Din nefericire, nu ştia dacă să se bucure că Nick nu dispăruse în noapte sau dacă să fie supărată că se trezise atât de devreme.

Cînd aruncă o privire ceasului deşteptător, scăpă un geamăt şi-şi puse pătura peste cap, încercând să adoarmă la loc. Conform standardelor ei, orice oră înainte de şapte dimineaţa era prea devreme pentru ea. Prea devreme pentru orice! în special în weekend! în special în week-end-urile liniştite ca acesta. Liniştea din dormitor era atât de adâncă, încât o asurzea. Resemnată, Mercy scoase capul de sub pătură şi spuse:

- Dacă ai de gând să te mai învârţi p'aici, doctore Deveraux, va trebui să stabilim nişte reguli.

Imediat ce termină fraza, Mercy îşi puse palma peste gură şi pătura peste cap. Acum ai făcut-o.

Te gândeşti la Nick ca la ceva permanent. Las-o baltă, Mercy May. A fost doar sex pe cinste şi nu începutul a ceva romantic. Ştii ce ţi se va întâmpla dacă te îndrăgosteşti de el. „Eu" devine „noi", şi cînd el va pleca, tu vei suferi ca dracu' pentru că nu-ţi mai aminteşti cum e să fii singură.

Învelită în pătură, Mercy se ridică din pat şi traversă camera. Scoase din şifonier lenjerie intimă curată şi apucă primul şort şi tricou care-i căzură în mână. Străbătu holul în vârful picioarelor şi se încuie în baie pentru a-şi reveni din şocul avut cînd îşi dăduse seama că l-ar fi vrut pe

Nick mai mult decât ca pe un prieten bun. Aceste gânduri o înspăimântau. Cum ar putea uita, chiar şi o clipă, certurile dure şi iubirile sfărâmate care-i amărâseră copilăria?

Cînd te îndrăgosteşti e ca şi cum ai lăsa pe cineva să-şi înfigă colţii în pieptul tău, iar tu să aştepţi să-ţi smulgă inima. Nu, viaţa pe care o duseseră părinţii ei nu era pentru ea. Şi-atunci de ce speri la mai mult decât noaptea trecută?

Mercy apucă periuţa de dinţi din suport şi încercă să se găsească un răspuns. Odată dinţii spălaţi, faţa curată şi părul periat, se gândea deja că mai mult decât o noapte cu Nick nu era acelaşi lucru cu aprinderea călcâielor după el. Putea s-o j termine oricând, îşi spuse, privindu-se în oglindă. O legătură e ceva mai mult decât petrecerea plăcută a timpului şi ceva mai puţin decât o relaţie. Corect? Corect.

Pregătită să dea ochii cu Nick, Mercy ieşi din baie. De fapt, de ce şi-ar refuza plăcerea companiei lui, în sau în afara patului, atâta vreme cât el se mulţumea cu puţin? Părea dispus ia aşa ceva. Cînd erau în clubul de noapte, nu-i promisese chiar el că nu dorea mai mult decât era ea gata să-i ofere?

Conştiinţa ei vigilentă o avertiza, cînd era la jumătatea scărilor, că Nick îi spusese, de fapt, că nu va lua mai mult decât voia ea să-i ofere. Dincolo de asta, el nu-i promisese nimic.

In mod evident nu promisese nici c-o să fie i discret atâta vreme cât uşa din faţă era larg deschisă. Mercy presupuse că Nick şedea în balansoar, desculţ şi cu pieptul gol, ca să-l vadă toţi vecinii. Omul ăsta avea un dar nemaipomenit de a da naştere la bârfe.

Mercy ezită înainte să iasă pe verandă, temându-se de ce va vedea. Dacă ea analizase, organizase şi-şi explicase totul în legătură cu noaptea trecută nu înseamnă că şi Nick ajunsese la aceleaşi concluzii. Dacă nu se va mulţumi doar cu atât? Dacă îi va zări în ochi acea privire pe care o au bărbaţii cînd se hotărăsc să „se aşeze la casa lor“? Dacă va începe cu prostiile acelea de „dimineaţa de după” şi va dori să audă promisiuni pe care ea nu i le putea oferi?

Sincer, habar n-avea ce i-ar putea spune, pentru că nu mai simţise pentru nimeni ce simţea i acum pentru Nick. Prietenia şi pasiunea erau amestecate cu teama de a avea încredere în el. încredere în iubire. Doar

văzuse atâtea căsnicii destrămate numai pentru că unul din noi încetase să-l mai iubească pe celălalt. Îşi reaminti că, în primul rând, trebuia să nu se îndrăgostească.

Făcându-şi curaj, împinse uşa de plasă. După cum se dovedi, primele cuvinte ale lui Nick fură departe de „prostiile din dimineaţa de după“. Erau directe şi o făcură să se relaxeze mai bine decât orice altceva.

Capitolul 10

- Încă mai trăieşte, spuse Nick, ridicându-şi cana de cafea în semn de salut. Sau cel puţin aşa s-ar părea.

- Şi cam ce-ar vrea să însemne asta? întrebă ea cu indignare, uitând de toate problemele pe care şi le făcuse în timp ce întindea mâna după cafeaua lui şi se aşeză lângă el pe balansoar.

- Înseamnă că erai moartă pentru patrie cînd m-am trezit eu.

- Toată lumea era moartă pentru patrie cînd te-ai trezit tu, replică ea imediat.

- Nu ştiu despre toată lumea. Pentru că n-am auzit pe nimeni altcineva sforăind.

- Eu nu sforăi!

- N-am spus că sforăi. Am spus doar că n-am auzit pe nimeni altcineva sforăind.

El îi oferi un rânjet, iar Mercy gândi că probabil nu fusese o greşeală chiar atât de mare faptul că ajunsese în pat cu Nick Deveraux. în loc să-j pretindă promisiuni, el îi căuta simţul umorului. în loc să se înghesuie în ea, îi oferea spaţiu. Şi, mult mai important, în loc să plece, îşi parcase maşina în faţa verandei, sugerându-i astfel că dorea ceva mai mult decât fusese noaptea trecută, dar că avea răbdare să facă fiecare pas la vremea lui.

Se legănau liniştiţi, în tăcere, cînd o auziră pe Sophie certând-o pe Witch. Sophie învinse. Vecina refuzase să se lase târâtă pe cealaltă parte a străzii şi se proptise zdravăn în călcâie, ţinând-o în frâu pe Witch.

- Mercy! Trimite-l pe tânărul tău să ia câinele de-aici înainte să apuc să zic câteva care l-ar face pe preot să se încrunte.

Ştiind că nu era tocmai momentul potrivit pentru o dezbatere dacă Nick era sau nu „tânărul ei“, Mercy flutură din mână şi răspunse:

- Imediat!

- Mă arunci în gura lupului? întrebă Nick în timp ce se ridică şi traversă veranda.

- Mai bine pe tine decât pe mine, răspunse ea în urma lui. Poate că va fi jenată să-ţi pună tocmai ţie întrebări personale, cum ar fi de exemplu de ce eşti aproape gol şi stai aşa pe veranda mea.

Nick se opri în capul scărilor pentru a arunca o privire spre femeia în vârstă care reuşise s-o supună pe Witch, făcând-o să se aşeze şi să stea la picior. Sophie aştepta cu mâinile încrucişate şi cu o expresie de nerăbdare pe chip. Clătinând din cap, Nick spuse:

- Nu te amăgi! Sophie e în stare să pună întrebări personale chiar şi papei fără să clipească.

Împingându-l de la spate, Mercy zise:

- Ţine minte. Doar numele, titlul şi seria de buletin. îl opri, punându-i o mână pe biceps, şi şopti: Dar nu fii brutal. Poartă-te natura!, altfel va mirosi ea că e vorba de un secret. Vorbeşte despre grădinărit sau despre vreme.

- Doar numele, titlul şi seria de buletin, repetă Nick traversând curtea. Sophie începuse deja să bată din picior de nerăbdare văzându-i pasul leneş, iar el se grăbi spre trotuar şi întinse mâna după lesă.

In loc de ceva inofensiv, Sophie îi aruncă o găluşcă fierbinte.

- Observ c-ai făcut ceva progrese de la picnicul ăla şi pân-acum.

- Da, doamnă. Destul de mult. Nick rămăsese cu mâna întinsă, repetându-şi numele, titlul şi seria de buletin.

- Ei bine, oftă Sophie lăsând în mâna lui lesa din piele şi îndepărtându-se câţiva paşi de Labrador. Cu atitudinea asta a ta să nu te aştepţi să mai progresezi şi de acum înainte.

Surprins, Nick, îi aruncă o privire contrariată şi uită cu desăvârşire de sfatul lui Mercy.

- Mai exact ce vrei să-mi spui, Sophie?

- Mercy e o americancă sănătoasă, cu sânge curat.

Privind înapoi peste umăr, Nick fu nevoit s-o aprobe. Purta exact aceleaşi lucruri ca atunci cînd o văzuse prima oară: un pantalon scurt vechi şi jerpelit şi o bluză lălâie, albă. Mercy arăta într-adevăr ca o americancă adevărată - toată numai rotunjimi şi amintiri despre noaptea trecută. Apoi atenţia lui reveni la Sophie, care aştepta răbdătoare şi puţin cam încrezută.

- Mercy e aşa cum spui şi încă ceva în plus, îi spuse el. Deci, ce vrei să spui?

- Ai câştigat doar o bătălie, dar nu şi războiul. Sophie îşi trecu degetele ei scurte prin părul argintiu; gestul făcut inconştient, îi trăda nesiguranţa. Faptul că ai rămas peste noapte nu-i un progres nemaipomenit. Fata asta... Tu nu....

Ezitând, în mod cert căutându-şi cuvintele, îl făcu pe Nick să-i răsară un mic rânjet în colţul gurii.

- Nu te mai codi, Sophie. Poate că-mi place să beau whisky cu Coca Cola, dar îmi place şi adevărul spus în faţă.

- Bine, ca să ţi-o spun direct, Mercy nu-şi va schimba părerile despre căsătorie doar pentru că Nick Deveraux a rămas la ea peste noapte.

- Am zis eu ceva despre căsătorie?

Sophie izbucni în râs.

- Nu încerca să şmechereşti un şmecher, băiete. Dacă te-a interesat numai dormitorul, atunci de ce ţi-ai anunţat intenţiile întregului cartier postându-te pe veranda ei ca şi cum ai fi venit aici ca să rămâi?

- Aşa am făcut?

- Exact asta ai făcut. Ştiam că ai gânduri de însurătoare de cînd te-am văzut la picnicul din 4 Iulie. Parcă primiseşi o copită de catâr în moalele capiului. Mi-am spus, iată un bărbat pe care Mercy nu va fi în stare să-l sperie. Ţi s-au aprins călcâiele după fata asta, aşa că nu te mai contrazice cu mine pentru că ştim amândoi la fel de bine că-i adevărat.

Nick rumegă ideea o vreme, în timp ce-o scărpina pe Witch în dosul urechilor.

- Nu mi-am dat seama că e chiar atât de evident. Mulţumesc pentru avertisment. Am să ţin minte. Şi mulţumesc c-ai ţinut-o pe Witch. Mercy se agită nerăbdătoare pe verandă, aşa că el zâmbi, sugerându-i ca totul e-n regulă, şi-i făcu semn Labradorului să se ridice: Haide, fetiţo.

- Ştii, i-am cunoscut pe părinţii ei, rosti Sophie ca din întâmplare. Pe amândoi.

O simplă propoziţie, care însă îl îngheţă pe Nick. întoarse privirea spre Sophie, fără să pară totuşi prea afectat în faţa lui Mercy, ca să nu-i vină ideea să vină să-l salveze. Atât de blând cât se putea, opri câinele în loc şi pe Sophie în acelaşi timp.

- Şi?

- Nu cred c-am întâlnit vreodată doi oameni
mai preocupaţi de propria lor persoană decât măcelarii ăia doi care-şi spun doctori. Nu ştiu să vorbească decât despre tehnici chirurgicale şi despre cine a mai vorbit pe la ce congres. Nu-mi pot imagina cum a putut Mercy să se ţină tare pe poziţii cu acele două mostre, de egoism feroce drept exemplu. Este chiar păcat.

- Cam aşa ceva, rosti Nick pe un ton încurajator, ca s-o facă să continue.

- E păcat de fata asta. Să creşti lângă nişte oameni cărora le place să dea vina pe oricine altcineva pentru greşelile lor, în afară de ei înşişi. Sophie îşi puse mâinile în şold şi-şi dădu ochii peste cap. Şi chiar şi felul în care s-au căsătorit ăştia doi, e o altă modalitate de a găsi o nouă victimă pe care să poată da vina propriei lor nefericiri.

- Vrei să spui, atunci cînd o relaţie eşuează?

- Bineînţeles. Este inevitabil.

- Inevitabil? întrebă Nick.

- Ăia doi n-ar fi în stare să păstreze o căsnicie nici măcar cu cinci kilograme de Super Glue, chiar dacă propria lor viaţă ar depinde de asta. Dar de ce s-ar obosi să încerce? Există întotdeauna Mercy care să le culeagă cioburile. Să le asculte poveştile triste despre inimile lor frânte. Să-i ţină de mână pînă cînd o nouă victimă apare la orizont, care să-i facă să se simtă tineri şi fericiţi o vreme.

Dintr-o dată, totul se lumină în mintea lui. Mercy renunţase la ideea de a mai fi fericită pentru a evita o posibilă nefericire. N-o speria legătura în sine. O speria iubirea, faptul că s-ar putea să nu dureze. Şi se temea mai mult să fie rănită decât să fie singură.

- Aminteşte-mi să-ţi trimit trandafiri, Sophie.

- Mai bine mi-ai trimite o invitaţie.

- La ce spectacol? S-a făcut.

Sophie dădu ochii peste cap.

- Văd că din nou va trebui să-ţi vorbesc deschis. Eu sînt o femeie bătrână şi singură de cînd Art s-a prăpădit anul trecut. Noi n-am avut copii, şi m-am obişnuit să mă prefac că Mercy e a mea. Aş vrea s-o văd pe fata asta în faţa altarului înainte să mă duc şi eu, iar tu eşti primul pe care-l i văd în stare să facă ceva. N-o rata.

Nick se prefăcu a-i aranja zgarda căţelei în timp ce răspundea:

- Presupun că nu te-ar deranja să vezi şi de vreun nepot sau doi înainte să te duci?

- Văd că noi doi o să ne înţelegem, spuse Sophie, îndepărtându-se.

- Da, doamnă. Cred c-o să ne înţelegem.

Duminică dimineaţa Mercy îl sărută pe Nick şi închise uşa în urma lui. Zâmbind încrezătoare spre Witch, zise:

- Vezi cât e de uşor? Două nopţi de vis şi apoi totul revine la normal. Fără scandal. Fără încurcături. Nu-mi dau seama cum de nu m-am gândit la asta mai demult.

Witch mârâi şi lătră.

- Ai dreptate. Putem s-o tăiem oricând. Dacă mă culc cu el nu înseamnă că trebuie să mă culc cu el tot timpul. Noi n-avem nevoie de nici un bărbat care să se fâţâie prin casă. Mercy se îndreptă spre bucătărie. Chiar dacă ăsta ştie să gătească.

- Ce cauţi aici? întrebă Mercy exasperată cînd îi deschise uşa luni dimineaţă. Cum ar putea ea să conducă această relaţie aşa cum voia ea dacă el apare cînd are chef?

- Ah, dragă, cineva trebuie să repare portiţa' din spatele casei înainte să cadă de tot.

- Dar acel cineva nu eşti neapărat tu, îi replică ea cu fermitate, punându-şi în minte să nu-i deschidă uşa de plasă. .

- Îl repari tu?

- Poate.

- Bine. Ai un ferăstrău ca să poţi tăia în butucul porţii, acolo unde se clatină? Un ferăstrău circular? Orice fel de ferăstrău? Ceva cu care să poţi tăia în lemn?

Mercy ar fi vrut să-i închidă uşa în nas, dar adevărul era că-i fusese

dor de el, chiar dacă douăzeci şi patru de ore nu sînt suficiente ca să ţi se facă dor de cineva.

- Bine, domnule Repară-Tot, cât mă va costa?

- Nimic.

Mercy se prefăcu că leşină şi-şi duse mâna la inimă.

- Oh, nu! Atât de mult? Te implor. Mai bine-ti plătesc decât să-ţi rămân datoare.

- Dragă, prefer să-mi rămâi datoare.

- Cred şi eu. Lăsându-l să intre, Mercy spuse: Intră, dar să nu te aştepţi să mă ocup de tine sau să te însoţesc la magazinul de fierărie. Am de lucru. Va trebui să te descurci singur, ca la tine acasă.

- Crede-mă, chiar asta am de gând, murmură Nick în timp ce-o sărută, apoi porni spre spatele casei, cu cutia de scule în mână.

- Exact de asta mă temeam, şopti Mercy după ce el dispăru în camera de zi. Şi odată ce vei fi reuşit, mă tem că mă voi obişnui să te am prin preajmă.

Spre sfârşitul săptămânii, Mercy se pomeni gândind despre Nick „cînd va veni acasă“ în loc de „data viitoare cînd îl voi mai vedea“. Asta îi dădu un fior rece, pînă cînd îşi aminti că n-are importanţă cât timp petreceau împreună atâta vreme cât toată relaţia lor era temporară. încă nu făcuse nimic prostesc. Nu-i ceruse în mod oficial să se mute la ea. Nu-i jurase iubire veşnică. Se simţea în siguranţă. Atât de în siguranţă cât putea fi o fată în preajma lui Nick Deveraux.

In semiîntunericul dimineţii, Mercy se răsuci în pat ca să vină mai aproape de Nick care, dormind liniştit, o primi în braţele lui fără să se trezească. Mercy zâmbi, ştiind că afară trebuie să plouă. Nick dormea cu adevărat numai cînd ploua, un somn adânc, odihnitor. Mulţumită, Mercy închise ochii încercând să adoarmă la loc, cînd îşi dădu seama că nu ploua deloc. Nici măcar o picătură. Rămase trează tot restul nopţii, veghindu-i somnul şi simţindu-se incredibil de puternică. Bărbatul care nu avea somn dormea acum în patul ei. Se simţea ca şi cum el i-ar fi făcut un cadou extraordinar.

Pe măsură ce se apropia de termen, Witch devenea tot mai rotundă. Nick şi Mercy începuseră să facă pariuri pe ziua exactă cînd va naşte, îşi făcuseră programul în aşa fel încât cel puţin unul dintre ei să fie în

permanenţă acasă în ultimei zile. Pentru orice eventualitate.

Proaspăt ieşit de sub duş, Nick se sprijini de tocul uşii camerei de zi, privind spre Mercy şi realizând toate schimbările subtile care interveniseră în viaţa lui în ultimele două săptămâni. Deja de pe acum apartamentul lui devenise doar un loc în care să-şi atârne pălăria din când în când, şi se simţea mai acasă în această casă veche din Haunt, Kentucky. Colecţia lui de scule creştea direct proporţional cu numărul de reparaţii pe care le avusese de făcut, şi într-un fel sau altul, câteva din puloverele lui mai vechi îşi făcuseră loc printre lucrurile lui Mercy.

Jerseul auriu pe care îl avea chiar acum pe ea avea o inscripţie cu GATOR BAIT în faţă şi un cu BAYOU GRILL, cu litere roşii ca sângele, pe spate, i Mai erau şi alte schimbări. Devenise un fel de tată. După ce se agitase plină de nervi vreo două zile, Witch, în sfârşit, fătase. Cea mai mare parte din mobilier fusese dată la o parte pentru a face loc unei cutii mari din care se auzeau continuu sunete incredibil de puternice de supt.

Mercy, doar cu jerseul pe ea, stătea pe marginea sofalei, trăgând cu ochiul spre cei nouă căţeluşi abia fătaţi, graşi şi negri ca smoala. Din când în când, sunetele pline de satisfacţie ale suptului erau întrerupte de plânsul vreunui căţeluş care pierduse sfârcul şi nu reuşea să-l mai găsească. Aplecându-şi capul să audă mai bine, Nick remarcă transformarea unui mârâit slab mmm-mmm- mmm într-un ţipăt puternic. Imediat Mercy se aplecă şi orientă căţeluşul înfometat în direcţia corectă.

Mercy era o autoritate în materie de maternitate canină. Cel puţin în partea teoretică. Oricum, Nick o ajutase efectiv pe Witch să fete, ţinând cont de experienţa lui în aducerea pe lume a copiilor. Dar asta n-a împiedicat-o pe Mercy să se agite plină de nervi tot timpul, dându-i sfaturi şi citind cu glas tare din ceva ce părea a fi un stoc interminabil de cărţi despre moşitul câinilor.

In final, Nick fusese nevoit s-o silească să se aşeze şi să-i spună direct că o face pe Witch să fie nervoasă. Auzise multe cupluri spunând că dacă o relaţie supravieţuieşte unei zile de pus tapetul împreună fără să se omoare unul pe celălalt, atunci nimic nu-i mai poate despărţi. Nick gândi că aducerea pe lume a unor căţeluşi era o probă la fel de aspră ca şi

pusul tapetului, pentru relaţia dintre ei.

Odată ce căţeluşii fură aduşi pe lume, Nick abia putu s-o convingă pe Mercy să-i părăsească, măcar cât să facă un duş. Iar acum, cînd proaspăta mamă şi puii ei se odihneau liniştiţi, Mercy avea pe chip o expresie aproape maternă, li stătea chiar bine, gândi Nick. Intră în cameră, întrebând:

- Ştiam eu că te găsesc aici. Ai de gând să-ţi petreci toată ziua lângă ei?

Observându-i, Mercy zâmbi şi-şi trosni degetele.

- Deja au luat în greutate chiar cât timp am fost plecaţi. Jur. Vino să vezi. Mercy bătu cu palma în sofa înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre pui. Mama Natură ştie ce face în toată chestia asta cu cei mici.

- Credeam că una din regulile tale este „fără copii”

Mercy ridică privirea, mirată.

- N-am spus asta niciodată. După câte îmi amintesc, asta e una din presupunerile tale.

- Deci n-ai nimic împotriva copiilor? întrebă Nick, cu o luminiţă ciudată în ochi.

- Nu. De ce? întrebă ea, suspicioasă.

- Curiozitatea.

- A ucis pisica , îl completă ea.

Nick depuse un sărut pe buzele ei, apoi se lăsă să alunece pe sofa, spunând:

- Dacă va fi să mor, mai trebuie să aflu ceva înainte.

- Ce anume?

- Obişnuieşti să pui sutien cînd îmbraci smochingul acela pe care-ţi place să-l porţi atât de mult la emisiunile tale? Ala cu decolteul pînă aici, spuse el, atingând-o pe abdomen în zona ombilicului.

Ea îi dădu mâna la o parte în timp ce se ridica.

- Sacoul meu smoching nu este decoltat pînă acolo. Ştii Nick, s-ar părea că te pricepi ceva la lenjeria intimă de damă.

- Numai la a ta, dragă, numai la a ta. Cu o mişcare rapidă, Nick o făcu să se dezechilibreze şi să cadă pe sofa, cu picioarele în poala lui şi cu capul pe perna de alături. Nick atinse cu vârful degetelor marginea jerseului înainte de a le strecura sub el. Şi chiar acum, îmi cam stă în

cale.

Mercy îşi ţinu respiraţia cînd el apucă elasticul chilotului şi-l trase pînă jos la glezne, scăpând de el. Senzaţia de moliciune instantanee care o cuprindea de fiecare dată cînd Nick o atingea continua s-o uimească. Niciodată nu i se mai întîmplase să se topească astfel la simpla atingere a unui bărbat.

Cu o încetineală calculată, Nick o mângâie cu un deget în spatele genunchiului. Muşchii gâtului i se contractau în încercarea de a înghiţi. Coapsele i se depărtară o fracţiune de centimetru. Prinzându-i şi susţinându-i privirea, Nick îşi mută mâna mai sus pe coapsa ei, înspre creţurile întunecate şi mătăsoase ce se întrezăreau de sub marginea jerseului. Cînd degetele lui le atinseră şi-i apăsară pântecele, Mercy închise ochii cu un geamăt înfundat.

Îşi spunea că e o nebunie să-l dorească atât de mult pe Nick, dar nu reuşea să se convingă să-i şi pese de asta. în' schimb îşi luă unul dintre picioare din poala lui, deschizându-se pentru el, având încredere ca ei vă şti de ce are nevoie. Imediat, vârful degetului mare al lui Nick găsi centrul plăcerilor şi al dorinţelor ei, frecându-l uşor şi generându-i astfel impulsuri de plăcere care-o aduceau în pragul nebuniei. Mult prea repede şoldurile începură să i se ridice în ritmul mâinii lui, şi ea ştiţi că are nevoie de mai mult. Avea nevoie de inexplicabila satisfacţie pe care-o simţea atunci cînd sufletul şi trupul îi erau pline de Nick.

Pentru Nick era ceva incendiar s-o vadă pe Mercy tresăltând sub atingerea lui. Cînd îi văzu spatele arcuindu-se, o trase în sus, având deja pantalonii descheiaţi şi erecţia eliberată din strânsoarea lor. Mercy îl prinse de şolduri şi se lăsă în jos, pentru împlinirea completă a unirii lor, având gura uşor întredeschisă.

Nick fu scuturat de un fior şi încerca s-o reţină, cu palmele pe şoldurile ei şi frământându-i cu degetele fesele catifelate, dar ea nu voia să i se supună. Se zbătea sub degetele lui încercând să-i scape şi ridicându-se pînă cînd vârful erecţiei lui o pătrunse, tentându-l cu contracţii care-l înfierbântară şi mai mult. Nick nu mai rezistă şi, lăsând-o pe sofa, o pătrunse complet, apoi iar şi iar, pînă crezu că va exploda.

Pierdută în braţele lui, Mercy începu să tremure. Simţea ceva fierbinte viermuindu-i în pîntece, ameninţând să i se răspândească în tot trupul, şi

cînd i se împrăştie în trup, se prinse cu mâinile de Nick, ţinându-l strâns. 0 secundă mai târziu îl simţi tresărind violent şi-l auzi şoptind răguşit Bon Dieu. Merci Dieu! cînd plăcerea îl invadă şi pe el.

Nick stătea în faţa uşii apartamentului de hotel ce-i fusese repartizat lui Mercy pentru acea seară, amintindu-şi de ultima oară cînd bătuse la o uşă străină, căutând-o pe Mercy-de-la-miezul-nopţii. Sprijinit de un perete, o aştepta. Cînd ea deschise uşa, îşi aminti brusc cuvintele auzite de la unul din infirmieri, şi inima i se opri. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Şopti:

- Ai milă de sufletul meu!

Superb de la natură, trupul lui Mercy sfida orice descriere, învăluit într-o rochie neagră mulată strâns, care-i scotea în evidenţă toate curbele. Picioarele interminabile erau expuse privirii, şi cea mai mică mişcare făcea să sclipească toate paietele, ca o gheaţă întunecată. Singurul element de departe mai serios în toată rochia era gulerul înalt, care nu făcea decât să-i scoată sânii în evidenţă, lăsându-i umerii şi braţele complet dezgolite.

Ea se întoarse să-şi ia o mică poşetă în ton cu rochia, iar Nick scăpă o înjurătură. Rochia aceea blestemată nu avea spate. Părul castaniu cădea în valuri, fără să acopere însă locul acela dulce din mijlocul spatelui. După ce-şi reveni din primul şoc, mai avu parte de încă unul. La dracu', rochia n-avea nici măcar partea de jos! Franjurii din paiete o făceau să pară a acoperi mai mult din coapse decât acopereau în realitate.

Nick se trase de gulerul tare al cămăşii. Aceasta va fi o noapte foarte lungă. Iar în ceea ce-l privea pe el, nu putea face nimic să se termine mai repede.

- Ei bine, zise Mercy, odată ce se văzu cu poşeta în mână. îţi place ori nu. Care din două?

- Amândouă.

Râzând, Mercy închise uşa şi-l luă de braţ.

- Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Ai un smoching european destul de demodat.

- Nu fac decât să urmez ordinele. Pe invitaţie scrie „cravată neagră şi pantalon negru".

- Ce ciudat, spuse Mercy încruntată, apăsând butonul liftului. Cred că

nu am citit-o prea atentă. Credeam că scrie „cravată neagră şi ciorapi negri“. Ce proastă sînt. Şi eu, care mi-am luat la mine unicul portjartier pentru această ocazie.

Înainte ca Nick să apuce să coacă un răspuns, uşile liftului se deschiseră. Oamenii dinăuntru o recunoscură imediat. Şi în timp ce Mercy conversa amical cu admiratorii ei, Nick fu lăsat să fiarbă în imaginaţia creată de femeia de lângă el.

Douăzeci de minute mai târziu' personalul hotelului stinse o parte din lumini, iar Nick supraveghea imensa sală dintr-un colţ mai retras. Mercy era continuu asaltată de cereri de autografe în timp ce se deplasa prin mulţime. Judecând după numărul de capete ce se răsuceau în urma ei s-o privească în timp ce ea se îndrepta spre el, Nick ar fi putut paria că rochia ei constituia subiectul de conversaţie al celor mai mulţi de pe acolo. Şi chiar aşa şi era. Femeia asta era în stare să împingă un bărbat spre alcoolism.

- Laissez Ies bons temps rouler, rosti Nick, ridicându-şi paharul de chardonnay cînd ea fu aproape de el. Lasă clipele fericite să curgă.

- Ţie ti-e uşor să vorbeşti, îi replică Mercy. Tu nu-mi aştepţi părinţii să apară şi să dea totul peste cap.

- Bineînţeles că-i aştept. Stau ca pe ace aşteptându-i să mă întrebe ce intenţii am în legătură cu fetiţa lor cea dulce.

- Dac-aş fi în locul tău nu mi-aş face prea multe probleme. în momentul ăsta, şansele sînt jumi-juma’ să apară şi să te mai şi ia la întrebări.

- Vor veni,dragă. Altfel ar fi sunat.

- Nu, mă tem că nu se procedează chiar aşa ia mine în familie. Mai mult resemnată decât tristă, Mercy fu nevoită să accepte ideea că nu va fi niciodată decât pe locul doi în gândurile părinţilor ei. Şi ca să fie sinceră pînă la capăt, în seara aceasta chipul lui Nick fusese singurul după care se uitase în mulţime. Iar el părea să-şi dea seama întotdeauna, întorcând. capul spre ea şi zâmbindu-i.

Stând lângă Nick, îi veni în minte că oamenii la care merită să ţii sînt cei care ştiu la rândul lor să ţină la alţii. Poate că, pînă la urmă, găsise un bărbat care să merite. îl prinse cu degetele de rever.

- Aş putea să te întreb chiar eu ce intenţii ai, de vreme ce mori de

nerăbdare să spui cuiva.

- Prea târziu. Sophie m-a întrebat prima.

- Şi ce i-ai spus?

- Nu i-am spus nimic ce să nu fi ştiut şi ea dinainte, o asigură Nick.

Mercy îl lovi în piept, iritată de răspunsul lui.

- Bine, dar stăteai pe veranda mea, pe jumătate gol. Ce crezi c-a gândit despre asta?

- Nu cred că lipsa unei cămăşi pe mine a pus-o pe gânduri pe Sophie. Mi-a spus că mi se citeşte pe faţă.

- I-ai zâmbit afectat, nu-i aşa?

- Nu, din câte îmi amintesc. Sophie spunea că arăt de parc-aş fi primit o copită de catâr în moalele capului.

Mercy rămase cu gura căscată, iar Nick întinse o mână şi i-o închise la loc.

- Revino-ţi, dragă. Dacă nu cumva mă înşel în privinţa asemănării, mama ta tocmai şi-a făcut apariţia.

Mercy tresări. Mama ei stătea singură şi privea mulţimea ca o leoaică leneşă şi încrezătoare în puterea ei de a-l descoperi pe cel mai slab din turmă. Ridicându-şi mâna, Mercy îi spuse lui Nick:

- Ţine-te bine. încă unu' care muşcă din ţărână.

- Poftim?

- Mama nu iese nicăieri singură. Ea îşi alege bărbaţii după cât sînt de dispuşi s-o însoţească oriunde şi oricând vrea ea. Dacă Vaughn nu-i cu ea, îţi garantez că sînt încurcături în paradis.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că tu eşti mai deşteaptă decât ea.

- In legătură cu ce?

Nick îi şopti, în timp ce mama ei se apropia.

- In alegerea bărbaţilor.

- Mercy, ar trebui să-mi mulţumeşti că mi-ai moştenit chipul şi pometii. Arată nemaipomenit la tine.

Nick se îmbăţoşă în spatele ei, iar Mercy trebui să-şi reprime un zâmbet. Fiecare reîntâlnire cu mama ei era un şoc. Chiar şi complimentele pe care le făcea erau, de fapt, adresate ei înşişi.

- Mamă. Aş vrea să ţi-l prezint pe doctorul Nick Deveraux. Nick, ea este mama, doctor Alexandra Stanton.

- Sînt bucuroasă să te cunosc, doctore, spuse ea cu grijă şi oferindu-i o scurtă strângere de mână. Ce specialitate ai?

- Urgenţe. Spitalul Mercy.

- Ah... Cuvântul fusese foarte sugestiv, de vreme , ce specialitatea lui nu era demnă de o conversaţie. Întorcându-se spre Mercy, îi spuse: Şi acum spune-mi, unde-i tânărul pe care voiai să mi-l prezinţi? Să nu-mi spui că deja te-a părăsit. Făcu o pauză, dar nu destul cât să-i lase răgaz lui Mercy să-i răspundă. Vaughn şi cu mine am amânat nunta. Ştii, lucrurile nu... merg prea bine.

Pentru o clipă, Mercy se lăsă păcălită de unda de tristeţe din privirea mamei ei şi de regretul din voce, dar înainte să-şi poată exprima părerea de rău, atenţia maică-sii fu atrasă de altceva şi toată emoţia se evaporă.

- Dumnezeule, uite-l pe Hank! Mă întorc imediat. Am un caz de discutat cu el. Doctore Deveraux, te interesează un caz? Nu? Se întoarse să plece, apoi ca şi cum şi-ar fi amintit, aruncă peste umăr: Ţine-mi şi mie un loc la masă. Am să-l cunosc atunci pe tînărul tău.

- Mâine va fi toamnă, mulţumescu-ţi, doamnă, îngăimă Nick, cu o faţă de parc-ar fi fost lovit de trăsnet. Dumnezeule! întotdeauna e aşa?

Mercy scutură din cap.

- Nu. De obicei e mult mai rău. Cel puţin şi-a amintit că vreau să-i prezint pe cineva, chiar dacă nu mai ştie numele.

- Nu mă mir că femeia asta nu-i în stare să păstreze un bărbat lângă ea. Ea n-ar fi în stare să simtă o emoţie adevărată nici măcar dac-ar muşca-o de fund... Nick se opri brusc, refuzând că se exprimase prea dur. Îmi pare rău. Este mama ta. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Mercy rămase tăcută vreme îndelungată. O privea pe maică-sa traversând încăperea. într-o clipă, Alexandra era în stare să-şi pună viaţa personală pe planul doi şi să se concentreze pe medicină. Singura la care ţinea cu adevărat. Singura care fusese în stare să-i ţină interesul treaz peste ani.

- Nu te scuza, Nick. Ai dreptate. Perfectă dreptate. Mama nu ştie să aleagă. Nu ştie ce să caute şi nu ştie cum să-l păstreze atunci cînd îl găseşte.

Nick o prinse de ceafă, mângâind-o cu un deget.

- Tu trebuie să fi moştenit toată căldura de la tatăl tău.

- Care tată? Ăla care nu-i aici?

- Sînt eu aici.

- Mă bucur că eşti aici. Mercy îi zâmbi deschis, înţelegând brusc că în ultimele câteva săptămâni învăţase să aibă încredere în el, să creadă în ce vedea cu ochii ei. Lui îi păsa şi de oameni, nu numai de medicină.

După cină, Mercy luă microfonul pentru a mulţumi tuturor celor prezenţi şi pentru a anunţa numele norocosului ales să prezinte împreună cu ea O oră, la miezul nopţii. După asta, avu de gând să spună că se adunaseră aproape trei sute de mii de dolari, fără cheltuieli. Dar cînd îl chemă pe Nick pe scenă ca reprezentant al spitalului, două femei din mulţime îl recunoscură din reclame şi curând toată sala era în picioare, aclamându-l şi cerându-i s-o sărute din nou.

Uluită de reacţia publicului, Mercy încercă să-şi reţină hohotul de râs. Murmure de aprobare se auziră din sală cînd Nick se aplecă asupra ei, într-o reluare a sărutului din reclamă. Din acea clipă, Mercy uită de tot ce-o înconjura, cu excepţia lui Nick. Dacă două mii de oameni credeau că ei doi îşi aparţin unul altuia, cine era ea să-i contrazică?

Mai târziu, în apartamentul din hotel, Mercy uită de tot cu excepţia trupului lui Nick deasupra ei, făcând dragoste cu ea. Nick îi simţi abandonul total pe măsură ce pasiunea creştea, iar ea îşi încleştase mâinile pe trupul lui şoptindu-i^numele, ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

Îndepărtându-se uşor de ea, Nick se lăsă să cadă pe perne, şi-i puse capul pe umărul lui. încetul cu încetul revenise la viaţă lângă Mercy. Nu mai încăpea nici o îndoială, îşi spuse Nick. Se gândea la căsătorie. Voia să vadă o verighetă pe inelarul ei, iar el să ştie că .avea din nou o familie.

- Am ajuns la o răspântie, dragă. Unul din noi trebuie s-o spună primul. Mă ofer eu.

- Ce să spună primul? murmură ea somnoroasă, cuibărindu-se mai bine la căldura lui şi depunându-i un sărut pe piept.

- Te iubesc.

Capitolul 11

Ea înlemni instantaneu, perfect trează, ţinându-şi respiraţia şi temându-se că nu auzise bine.

- Poftim?

- Te... iu... besc.

Mercy se trase din braţele lui, învelindu-se în cearceaf şi dându-şi părul de pe ochi ca să-l vadă mai bine. Încă nu era pregătită pentru asta. Toate gândurile ei despre Nick, că îl iubea, că îl dorea definitiv în viaţa ei, abia dacă-i veniseră cu câteva ore în urmă. Nu era sigură că era pregătită să rostească acele cuvinte.

- Ah, dragă. Nick scutură din cap, văzându-i privirea uimită şi expresia nesigură. Vrei s-o cioplesc în piatră ca să mă crezi?

- Ar fi un început, cel puţin, îi răspunse blând Mercy.

Răspunsul ei i se păru nostim, şi râse, nevenindu-i să creadă.

- Şi ce altceva ai mai vrea? Am s-o gravez pe verighetă, am s-o scriu în piatră, am s-o scriu pe cer dacă vrei.

- Ceea ce vreau de fapt mă cam sperie, îi mărturisi Mercy. Dumnezeu ştie că aş vrea să te cred.

- Atunci crede-mă. Dă-mi drumul în inima ta, Mercy. Chiar acum.

Fu rândul ei să râdă.

- Nu cred să existe vreo femeie care să te poată ţine la uşă, Nick Deveraux.

Nick apucă cearceaful şi-i trase lângă el.

- Asta înseamnă că mă iubeşti?

- Trebuie, şopti Mercy, admiţând adevărul. Pentru că niciodată n-am încercat cu adevărat să te ţin la uşă.

Buzele lui Nick se lipiră de ale ei, oferind şi cerând promisiuni. Dar înainte ca Mercy să poată face mai mult decât să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui, fură întrerupţi de telefon.

- Nu răspunde, îi spuse Nick, sărutând-o pe gât.

- Trebuie. Poate e pentru tine. Poate e vreo urgenţă.

- Poa’ să fie şi Editura Publisher House cu un milion de dolari pentru mine, nu-mi pasă.

Ignorându-i, Mercy se răsuci şi se întinse pînă putu să apuce receptorul.

- Alo? Un minut. Acoperi receptorul. Vrei să încetezi? E pentru tine.

Plictisit, îşi ridică buzele de pe un sfârc rozariu şi apucă receptorul.

- Deveraux. Şi-ar fi bine să fie o veste bună.

In timp ce el ascultă vocea de la telefon, Mercy trase pe ea o rochie de casă, gândindu-se că el o iubeşte. In sfârşit se întîmplase ceva la care .nici măcar nu visase că se va întâmpla vreodată. Găsise pe cineva în care putea avea încredere. în ciuda faptului că era doctor.

Deodată, Nick spuse:

- Vin imediat. în cincisprezece minute. Lăsă receptorul să-i alunece pe piept înainte să-l agaţe în furcă.

Cel mai greu pentru el era cu copiii şi adolescenţii, pentru că-l făceau să-i pese mai mult decât ar fi vrut. Gândul la Catherine zăcând neajutorată într-o sală de urgenţe îi seca şi ultimul strop de voinţă rămas. Făcu un efort şi îşi reprimă sentimentele, pregătindu-se pentru ceea ce avea de făcut în continuare.

- Trebuie să plec la spital.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, conştientă de efortul lui de a-şi controla vocea şi de detaşarea emoţională pe care o simţea.

- Un vagon de marfă a deraiat şi a căzut de pe un pod pe o autostradă peste un autobuz plin cu adolescenţi ce se întorceau dintr-o tabără. Toţi copiii sînt din vecinătatea spitalului. Făcu o pauză cât să se întindă după hainele ce zăceau la picioarele patului. Trăgându-şi pantalonii, îi mai spuse: Centrul local de traumatologie va fi depăşit odată ce vor începe să-i scoată de acolo. Noi suntem spitalul cel mai apropiat, deci noi îi vom primi pe cei mai mulţi.

- Câţi sînt? Ţi-au spus?

Fără să privească spre Mercy, Nick îşi culese cămaşa albă, o scutură şi-o puse pe el.

- Cei din echipa de salvare au anunţat spitalul că vor veni vreo zece. Unii chiar grav răniţi.

- Dar n-aveţi nici personal şi nici nu sunteţi echipaţi pentru aşa ceva!

Ai spus-o chiar tu. Cum vă veţi descurca cu atât de multe cazuri?

- Triaj, îi răspunse el absent, gândindu-se deja la ceea ce va avea de pus la punct odată ajuns la spital.

- Triaj?

- Există un protocol care stabileşte prioritatea la tratament a celor mai grav răniţi. Nick îşi termină de încheiat cămaşa, simţindu-şi fluxul de adrenalină la gândul ce-l aştepta acolo. Chiar şi aşa este foarte greu de ales. Dacă trebuie să salvez trei vieţi cu resursele necesare să salvez unul singur, atunci voi salva trei. Altfel risc să-i pierd pe toţi patru. Mătură podeaua cu privirea. Mi-ai văzut pantofii?

Mercy nu răspunse. îşi aminti de prima ei vizită în sala de urgenţe, cum îşi deconectase el toate emoţiile şi sentimentele, devenind doctor, exact ca şi părinţii ei.

- Şi tu chiar eşti pregătit să faci o astfel de alegere? şopti Mercy, simţindu-şi inima strânsă în degete de gheaţă. Poţi să hotărăşti pe cine să ajuţi?

- Este o chestie de priorităţi. Te hotărăşti şi te pui pe treabă.

Priorităţi? Te pui pe treabă?

Cum putea bărbatul acesta atât de cald, cu care împărţise momentele fericite de adineauri, să-şi reprime astfel emoţiile? Ea nu-l cunoştea pe bărbatul acesta rece şi detaşat din faţa ei. Cum putea Nick să vorbească despre protocol şi priorităţi în loc să-l îngrijoreze oamenii şi durerea? Cum putea el să-şi ignore total sentimentele încât să poată accepta pierderea unui pacient şi să se îndrepte calm spre următorul, bazându-se pe priorităţi?

Pînă în acest moment refuzase să creadă că şi el putea fi rece şi insensibil, ca şi părinţii ei. Se prostise singură spunându-şi că el e/a altfel. Dar nu era altfel; nu-i păsa de oameni. îl interesa cât de sus putea ajunge jucându-se de-a Dumnezeu. La fel ca şi maică-sa, habar n-avea să-şi aleagă un bărbat.

- Trebuie să plec. Te sun cînd termin. Sărutul lui îi păru mecanic, scurt, aproape distrat.

Cînd uşa se închise în urma lui, Mercy dădu drumul lacrimilor să i se rostogolească pe obraji. Fusese o proastă că ignorase cealaltă faţă a lui Nick, faţa pe care i-o zărise în timpul vizitei la spital. Şi fusese o prostie

şi mai mare să creadă că poate petrece mai mult timp împreună cu Nick fără să se îndrăgostească de el.

- Doamne Dumnezeule, şopti Mercy strângând în braţe o pernă. Dacă poate hotărî cînd să-i pese şi cînd nu, dacă se poate aprinde şi stinge după voie, cine-mi spune că nu va înceta să mă mai iubească atunci cînd n-o să-i mai convină?

Cum poţi iubi un bărbat de care nu eşti sigură?

- Cum să fac să nu-l mai iubesc? Aruncă perna la celălalt capăt al patului.

Îşi ignorase toate regulile, iar acum avea de plătit preţul. Poate că Nick era în stare să-şi controleze sentimentele, dar ea nu putea. Nu putea să nu-l mai iubească, dar nici nu putea să-şi petreacă fiecare zi aşteptând-o pe aceea în care el va uita de ce o iubeşte. Trebuia s-o taie acum, înainte să fie şi mai rău. înainte de a-i da o bucată şi mai mare din inima ei pe care el s-o frângă.

Hotărându-se, Mercy ştiu că va trebui să-i spună lui Nick că se înşelase asupra sentimentelor ei. Acum că se terminase şi povestea cu strângerea de fonduri, totul putea redeveni aşa cum fusese înainte ca el să apară pe verandă. Nu avea nevoie de Nick; n-avea nevoie să-l mai vadă vreodată după ce-i va spune adio. Voia doar înapoi viaţa ei de dinainte şi să dispară durerea.

Trebuia să plece într-un loc sigur, cum ar fi acasă.

Deodată îşi dădu seama că şi asta ar fi durut-o. Amintirea lui Nick era peste tot - cutia roşie cu scule în debaraua din faţă; cicoarea din dulăpior; usturoiul atârnat la fereastra bucătăriei; jerseul moale şi plăcut la purtat şi care mirosea a el; periuţa de dinţi din baie. Chiar şi sunetul ploii în fereastră i-ar reaminti de el.

Încetul cu încetul Nick intrase în viaţa şi în sufletul ei. Nu se putea plânge că n-o avertizase despre inimile frânte. O avertizase. îi spusese că atunci cînd o femeie se alege cu inima frântă, ştia perfect cine şi unde şi cînd. Avusese dreptate.

Pentru prima oară după multă vreme ochii lui Nick fură inundaţi de lacrimi, şi avu nevoie de câteva minute bune ca să-şi revină, înainte de a intra în sala de aşteptare. Nouă pacienţi intraseră pe poarta spitalului. Doar opt dintre ei mai erau în viaţă. Ultimul - un puşti pe nume Tommy

- luptase cu moartea milimetru cu milimetru, cot la cot cu Nick. Dar acum Tommy era doar o amintire.

Din cauza lui Catherine el evitase să devină prea legat de pacienţii lui. Nu-şi putuse permite ca o durere atât de mare să-l afecteze atât de mult. Tot ce dorea acum era să se cuibărească lângă femeia iubită şi să uite că, deşi făcuse tot ce-i stătuse în putere, asta nu fusese suficient ca să-l salveze pe puştiul de treisprezece ani - un puşti a cărui singură dorinţă fusese să nu-şi piardă medalia câştigată la un concurs în tabără, atunci cînd îi vor tăia tricoul ca să i-l poată scoate.

Cum putea el să le spună părinţilor care aşteptau afară că tot ce-i stătuse în putere nu fusese destul ca să le salveze copilul? Cum putea spera să le poată uşura durerea? Zăpăcindu-i cu jargonul medical ca să-i descurajeze să mai pună întrebări despre cum înfruntase fiul lor moartea?

Nu. Ajunge.

Răsucindu-se, Nick luă o hotărâre şi apucă medalia puştiului. Se săturase să se prefacă că nu-i pasă. Asta nu-l făcea să-i doară mai puţin. Nu-i îndepărta groaza care-l apuca gândindu-se la Catherine murind singură, într-o cameră rece, înconjurată de străini. Ar fi dat orice să ştie că fusese cineva care s-o ţină de mână pe Catherine în ultima ei clipă. Că fusese cineva căruia să-i pese şi să lupte din răsputeri pentru ea.

Părinţii lui Tommy trebuiau să afle toate acestea. Trebuiau să afle de curajul fiului lor, şi cum se agăţase el de viaţă. Vor afla că nu murise între străini - chiar dacă, spunându-le, îşi deschidea el însuşi răni vechi. Venise vremea să se desprindă de trecut.

Nick băgă cheia şi deschise uşa apartamentului de hotel. Intră tiptil în dormitor, dar realiză că efortul lui de a fi grijuliu fusese zadarnic. Patul era gol. Bătând la uşa băii, spuse:

- M-am întors.

Cînd văzu că nu-i răspunde nimeni, Nick bătu mai tare.

- Eşti acolo? Încruntându-se, strigă: Mercy? Să ştii că intru.

Baia imensă nu era doar goală, ci neatinsă. Nici măcar un prosop folosit. Nick ridică sprâncenele de mirare. Mercy fusese foarte categorică în legătură cu sculatul de dimineaţă. Nu se trezea niciodată înainte de ora şapte, iar acum era deja plecată.

Întorcându-se în dormitor, Nick ridică receptorul şi sună la recepţie.

- Sînt Nick Deveraux, camera 910. Aveţi vreun mesaj pentru mine? Mulţumesc.

Fără să mai aştepte, Nick apăsă în furcă şi formă un număr. Numărul de acasă de la Mercy. Îl lăsă să sune de cincisprezece ori înainte să închidă. Apoi o sună pe Sophie, care-i spuse că da, Mercy ajunsese cu bine acasă pe la cinci dimineaţa; nu, nu credea să fie ceva în neregulă cu telefonul ei; da, va sta cu ochii pe Mercy.

Gânditor, Nick îi mulţumi şi aşeză receptorul în furcă. Mercy nu lăsase nici un mesaj şi nici nu voia să răspundă la telefon. Nu s-ar fi putut supăra că trebuise să plece la spital pentru o urgenţă. Şi atunci ce-ar fi putut-o deranja atât de tare încât să plece acasă fără un cuvânt? înjură încetişor şi încercă să-şi amintească tot ce se întîmplase după ce-l sunaseră de la spital.

Dumnezeule! De-abia îi spusese cât de mult o iubeşte! Şi ea îl iubea! N-o spusese chiar cu cuvintele astea, dar sentimentul fusese subînţeles în felul în care-i vorbise. Cum putuse un telefon să schimbe toate astea?

Concentrându-se, îşi prinse capul în mâini şi revăzu toată conversaţia lor. îi spusese cam câte cazuri vor sosi la spital. Ea se întrebase cum se vor descurca cu atât de mulţi. El îi spusese despre triaj şi... capul îi zvâcni, amintindu-şi de un comentariu al ei.

Şi tu chiar eşti pregătit să faci o astfel de alegere?

Nu-i explicase cât de dificil este câteodată să alegi, sau cât de puţin timp ai la dispoziţie pentru o evaluare corectă a pacienţilor, cînd vieţile le atârnă de un fir de păr. Nu-i spusese că cel mai cumplit coşmar al lui erau tocmai aceste alegeri. Nu-i spusese că se prefăcea că nu-i pasă ca să nu se gândească la Catherine murind singură.

Nu. Nu-i spusese nimic din toate astea. Ce făcuse el în schimb?

Amintirea răspunsului lui îi dădu un gust amar. O asigurase că putea alege. îi spusese despre priorităţi, că te hotărăşti şi te pui pe treabă. Pe scurt, îi spusese că este o maşină cu sânge rece, lipsită de sentimente. Exact de ceea ce se temea ea mai mult.

- Ah, cum putem ajunge vreodată undeva dacă tu continui să fugi de mine?

Poate că venise vremea să-i povestească despre Catherine. Nick se

opri doar cât să îndese cheia în mâna recepţionerului, apoi o porni imediat spre Haunt, Kentucky.

Zgomotul motorului maşinii lui Nick păru a avea o notă furioasă pentru Mercy, care şedea pe sofa, lângă cutia căţeluşilor. Supusă, se ridică şi descuie uşa, conştientă că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să dea ochii cu Nick. Nu-şi imaginase că, ajungând într-o cameră goală de hotel, Nick va veni direct ia ea - ţinând cont şi de faptul că el nu mai dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Contase prea mult pe epuizarea lui ca să-şi mai acorde puţin timp de linişte, dar iată că acum timpul i se terminase.

Întinzându-se spre încuietoare, realiză ironia situaţiei. în ultimele câteva săptămâni îi dăduse cheia inimii ei dar nu şi cheia casei. Dac-ar fi fost deşteaptă, ar fi procedat invers. O încuietoare e mult mai uşor de înlocuit decât o inimă. Luându-şi inima în dinţi, deschise uşa şi fu lovită de o teribilă senzaţie de deja vu .

Un bărbat frumos stătea pe verandă, îşi scoase ochelarii de soare şi privirile lor se întâlniră. Ochii lui erau obosiţi şi încercănaţi, aşa ca înainte. Numai că de data asta ştia ce motive avusese să nu doarmă.

Fără să poată să-şi reţină tremurăturile din genunchi de teamă, îi spuse:

- Eşti mort de oboseală. N-ar fi trebuit să conduci atâta drum pînă aici.

- N-aş fi venit dacă ai fi răspuns la telefon. Văzând că ea nu spune nimic şi nici nu deschide uşa de plasă, Nick înjură în franceză şi întrebă încet: Ah, dragă, chiar vrei să complicăm lucrurile sau îmi spui direct ce s-a întâmplat?

Mercy nu se dădu la o parte din uşă, blocându-i calea.

- Nu ? Ai de gând să mă laşi să stau aici pe verandă şi să ghicesc?

Înainte să-i răspundă, ea se avertiză că aparenţele sînt înşelătoare. Nick poate părea îngrijorat; poate rosti cuvintele potrivite, dar ea ştia că nu trebuie să aibă încredere în el. îi oferise o demonstraţie perfectă a capacităţii lui de a face o întoarcere de o sută optzeci de grade în domeniul emoţional.

- Aveam de gând să te sun.

- Cînd? Mâine? Săptămână viitoare? Nu-i de ajuns! Nick fu nevoit

să-şi reamintească faptul că Mercy nu ştia să lupte pentru păstrarea unei relaţii. N-avea de unde să ştie, n-avea antrenament, iar părinţii ei cu siguranţă că n-o învăţaseră. Calm, îşi puse ochelarii de soare în buzunar şi-şi înfrână temperamentul.

- De ce-ai plecat de la hotel, Mercy? Este vre-un soi de test ca să vezi dacă-ţi remarc absenţa? Ca să vezi dacă vin după tine? Eşti chiar atât de laşă încât să-ţi pierzi atâta timp verificându-mă, în loc să te bucuri de ceea ce avem?

Mercy se îmbăţoşă. Din nou o numea laşă, dar de data asta nu va mai muşca din momeală. De data asta nu se va mai pierde cu firea. Acum era vorba despre încrederea în Nick, iar ea şi-o pierduse.

- Ceea ce avem? Chiar aşa? Avem câteva nopţi grozave împreună şi nişte hohote de râs! Asta-i tot. Tu ce credeai că avem?

Nick era uluit. îşi puse mâinile în şold şi spuse:

- S-ar părea că acele câteva nopţi grozave şi hohotele de râs contează mult mai mult pentru mine decât pentru tine. Credeam că suntem pe cale să ne facem o viaţă împreună.

Mercy privi într-o parte, întărindu-se împotriva pasiunii şi convingerii din vocea lui, cînd îi vorbise despre o viaţă împreună. Părea atât de real. Inima îi dădea ghes să-l creadă, dar ştia ea mai bine. îl văzuse cât sânge rece avea în el.

- Ai crezut greşit. Nu ne-am promis nimic unul altuia.

Expresia de pe chipul lui Nick îi spunea că e o mincinoasă.

- Dacă nu eram pe cale să ne facem o viaţă împreună, atunci totul a fost doar un joc de copii. Numai că tu ai fost cea care-a călcat strâmb. Nu eu. Eu sînt încă aici.

- Pentru cât timp? şopti ea înainte să se poată opri.

Nick se întrebă dacă ea îşi dădea seama ce spusese şi cât de mult îşi expusese temerile în faţa lui. Se întreba dacă îşi dădea seama cu adevărat cât de mare nevoie avea de el, sau cât de mult îl iubea. Rosti, încet:

- Nu plec nicăieri, dragă.

Ea aproape îl crezu, apoi îşi aminti cât e de uşor să crezi atunci cînd vrei să crezi. Maică-sa făcea de fiecare dată la fel. De aceea alegea atât de prost. Vedea doar ce-voia să vadă. Scuturând din cap, spuse:

- Nu contează dacă pleci sau nu.

- Pe dracu' nu contează, îi răspunse Nick răspicat. N-avea de gând s-o lase să se prefacă a nu-i păsa. El ştia totul despre prefăcătorie. Nu este de ajutor. Nu face să dispară durerea. Nu rezolva problema.

Mercy se forţă să ridice capul şi să-i întîlnească privirea care-o scormonea prin uşa de plasă.

- Nu face lucrurile mai complicate decât sînt, Nick. Telefonul de azi-noapte m-a trezit. Mi-am dat seama că această relaţie mi-a scăpat din mâini. Am făcut o greşeală.

- Intr-adevăr ai făcut o greşeală. Te-ai îndrăgostit de un bărbat care te iubeşte. Intensitatea din privirea lui îi depăşea pasiunea din cuvinte.

Buzele ei începură să tremure şi simţi nevoia să plângă, dar se adună înainte să dea drumul vreunei lacrimi. Nu putea avea încredere în el, niciodată. Asta n-o putea uita.

- Nu m-am îndrăgostit. M-am lăsat dusă de pasiunea fizică. Numeşte-o nebunie temporară. Am confundat viaţa reală cu Mercy-de-la-miezul- nopţii. Este singura explicaţie posibilă a faptului că o femeie inteligentă a reuşit să uite complet fiecare principiu al existenţei ei. N-am vrut o legătură cu tine.

- N-ai vrut? N-ai vrut?

Nick se săturase să mai aştepte să fie invitat înăuntru. Uşa de plasă zbură într-o parte, lovind peretele casei atât de puternic încât toată veranda începu să vibreze. Rămase deschisă, iar Nick încercă să se calmeze. Mercy era chiar în faţa lui, şi dorea cu disperare s-o facă să-i spună tot adevărul, ca să poată rezolva problema pe loc.

- Dacă aş pleca în clipa asta, Mercy, ce-ai să faci? Te vei întoarce acolo unde erai şi înainte aci op tind piese vechi de mobilier în loc să-ţi faci o familie a ta? Adunând cioburile vieţilor părinţilor tăi, atunci cînd se-ntîmplă să-şi aducă aminte că tu încă mai exişti?

- Mai bine aşa decât să-mi adun propriile mele cioburi. Stătea în faţa lui, înfruntându-i privirea, provocându-l şi sperând din tot sufletul că o va certa, spunându-şi că n-ar fi chiar atât de furios dacă într-adevăr nu i-ar păsa.

- Doamne, Mercy! Nu te apuci să arunci ceva de preţ pentru că s-a spart sau că s-ar putea sparge. II repari, făcându-l mai rezistent. Nu înţelegi? O legătură e ca şi casa asta. Nu te duci să cumperi ceva nou cînd

începe să scârţii. Orice s-ar fi întâmplat, Mercy, o putem repara. Împreună, Mercy. Împreună.

O lacrimă ameninţă să-şi facă apariţia, dar Mercy dădu capul pe spate şi respiră adânc. Făcu un pas înapoi. Dacă nu, ar fi riscat să se topească din nou în braţele lui, pierzând astfel ocazia de-a o termina cu el.

- Diferenţa dintre legătura noastră şi casa asta e că această casă e construită pe o fundaţie solidă.

- De ce ţi-e atât de teamă să crezi în noi?

- Mi-e teamă pentru că ne-am avântat amândoi fără să ne uităm încotro ne îndreptăm. Suntem cufundaţi într-o mlaştină plină cu aligatori. Şi n-am chef să fiu muşcată înainte să ştiu unde merg.

- Nici un casting, nici o durere, murmură el apropiindu-se de ea. Asta e? Ne întoarcem la asta?

- Nu, nu e asta! Nu-i vorba de mine. E vorba de tine.

- Atunci ajută-mă să înţeleg de ce-ai plecat. O prinse de mână şi-o trase la pieptul lui. Îmi datorezi măcar atât. Haide, Mercy, spune-o. Spune-mi, de ce ţi-e teamă să mă iubeşti.

- Pentru că într-o zi ai să-ţi reprimi sentimentele exact aşa cum faci în sala de urgenţe, ţipă ea rănită, furioasă şi speriată. Toate aceste trei sentimente o făceau să plângă, iar combinaţia dintre ele era ucigătoare. Se dădu bătută şi lăsă lacrimile să cadă, şoptind: într-o zi ai să încetezi să mă mai iubeşti, şi atunci n-o să mai am ce să fac.

- Ba da. Poţi să faci ceva. Blând, întinse mâna spre obrazul ei şi-i şterse o lacrimă cu degetul. Ce fusese mai greu trecuse. Cel puţin^pentru ea. Rostise cuvintele, le dăduse drumul. îşi vărsase toată teama. Acum era rândul lui s-o facă să-l creadă. Şi singura cale era să-i spună adevărul.

- Ceea ce poţi să faci este să-mi dai o şansă să-ţi dovedesc că ceea ce sînt şi ceea ce fac nu sînt aceleaşi lucru. Şi tu ar trebui să înţelegi asta mai bine ca oricine. Cine eşti tu de fapt? Mercy-de-la-miezul-nopţii sau Mercy May? Ceea ce faci nu e ceea ce eşti.

Ea închise ochii şi încercă să-şi recapete controlul! Atingerea lui era prea seducătoare. El era atât de bun de gură, răsucind cuvintele aşa încât totul să capete un sens. Îndepărtându-se de el, se frecă la ochi şi începu să bată din picior.

- Nick, ceea ce fac eu este să joc un rol. Ceea ce faci tu este real. Nu-i acelaşi lucru.

- Sigur că este, dragă. Toată viaţa mea pînă să te întâlnesc pe tine a fost un rol jucat. După ce părinţii mei şi Catherine au murit, n-am avut curajul, să practic medicina adevărată, şi am ales urgenţele. în felul ăsta nu, eram nevoit să dau o bucată din inima mea fiecărui pacient. Vocea i se înăspri. Şi să mă fi păzit Dumnezeu să mă las să simt ceva adevărat, să mă las să ţin la cineva mai mult decât ţii la un necunoscut oarecare pe care-l îngrijeşti.

Dintr-o dată, Mercy nu mai bătu din picior. Autocondamnarea din vocea lui Nick îi captase întreaga atenţie, iar el nici măcar nu-şi dăduse seama. Şedea pe trepte privindu-şi mâinile încleştate, silindu-se să continue.

- Apoi te-am întâlnit pe tine. Mi-a fost mult mai greu să mă prefac după aceea. Şi azi-noapte, pentru prima oară, mi-a fost imposibil. Vezi tu, dragă, în urgenţele medicale, rănile bolnavului sînt cele mai importante. Faci tot ce-ţi stă în putere, apoi pleci. Numai că azi-noapte n-am putut pleca. M-am tot gândit la puştiul de treisprezece ani pe care nu l-am putut salva. Un puşti pe care-l chema Tommy, purta bretele şi cânta la trombon... care era foarte mândru de medalia lui... şi care m-a prins de mână şi nu mi-a mai dat drumul, într-un târziu, Nick îşi ridică privirea. Atunci am ştiut că nu mă mai pot preface că nu-mi pasă. Nu contează cât de tare mă doare.

Durerea lui Nick era adevărată, iar Mercy o simţea cu fiecare por al trupului ei. încheieturile degetelor lui eră albe, atât de tare şi le încleştase, ca şi cum s-ar fi silit să spună totul. Şi cînd îşi trecu mâna peste faţă, respirând adânc, ea se încordă. Instinctiv, ştiu că ce era mai rău urma abia acum.

Scoţându-şi lănţişorul de aur din cămaşă, Nick prinse medalionul între arătător şi degetul mare.

- Eu aveam cincisprezece ani cînd s-a născut Catherine. Acesta i l-am dat în dar în ziua cînd a început şcoala. L-a purtat fără încetare, doi ani de zile.

- Ocrotitorul copiilor, rosti Mercy, închizând ochii, simţindu-se stânjenită. Cînd îi deschise, se apropiase cumva de Nick. Suficient de

aproape ca să-i poată pune o mână pe umăr, dacă ar fi vrut. Şi chiar asta voia. Voia să se aşeze lângă el şi să-i spună că nu mai contează. Că nu^vrea să audă toate astea. Dar nu-i spuse nimic. îl lăsă să zică tot ce avea nevoie să zică.

- Da, ocrotitorul copiilor şi al călătorilor. Catherine mi l-a dat înapoi în ziua cînd am plecat la facultate. Nick se ridică în picioare, îndepărtându-se de ea. Ea şi părinţii mei au murit într-un accident pe mare în ziua următoare. Ea avea opt ani şi asta mi-a frânt inima. O voce la telefon regreta să mă anunţe că lumea mea tocmai explodase.

- Oh, Doamne.

El se întoarse şi continuă ca şi cum Mercy nici n-ar fi fost acolo.

- Eu am crescut-o pe Catherine alături de părinţii mei. Mă învârteam ca un leu în cuşcă dacă era bolnavă. O ţineam de mână cînd simţea nevoia unui frate mai mare. Vezi, eu ştiam totul despre inimile frânte înainte să te întâlnesc pe tine. Ştiam totul despre cum e să ţii la cineva. Ceea ce nu voiam să ştiu erau oamenii care-mi intrau în sala de urgenţe. Altfel mi-ar fi păsat de ei şi nu puteam face asta. Nu-i puteam lăsa să-mi frângă inima în fiecare zi.

Mercy plângea din nou, de data asta din cauză durerii lui Nick. Păşi spre el, dar el o opri, scuturând din cap. încă nu terminase.

- Ai avut dreptate. Am încercat să-mi reprim sentimentele. Nu voiam să ştiu prea multe. Nu voiam să port cu mine fiecare pacient mort. Nu voiam să mă gândesc la Catherine murind singură. Nu voiam să mă gândesc că-i pierdusem pe cei dragi. Dar acum nu mai pot. Nu mai pot pentru că te iubesc. Cumva, tu m-ai adus din nou la viaţă.

Inima lui Mercy o luă razna, şi orice gând de a pleca de lângă bărbatul acesta dispăru fără urmă. Nick întinse mâna şi ea se apropie de el.

- Port acest medalion pentru că nu pot să renunţ la cei pe care-i iubesc. Şi tu eşti printre, ei. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu plec nicăieri. Trebuia să mă crezi cînd ţi-am spus că n-am terminat cu tine, nici pe departe. Şi nici n-am să termin vreodată. Nu poţi face nimic să mă determini să nu te mai iubesc sau să mă faci să plec.

Toate îndoielile ei dispăruseră. Ştiind că acum avea tot ce-şi dorea, Mercy încercă să nu plângă cînd îi spuse:

- Cum aş putea să te fac să pleci? N-aş reuşi nici măcar să te fac să accepţi un „nu“ drept răspuns.

- Atunci spune da.

- Da.

- Acum spune că mă iubeşti.

Cu ochii strălucind, Mercy repetă.

- Te iubesc, Nicholas Octave Deveraux.

- Bineînţeles. Acum să-ţi arăt cum pecetluim noi o logodnă în N’Awlins.

Mercy râse cînd el o ridică pe umăr, într-o perfectă imitaţie a unui om al cavernelor, şi începu să urce scările. Cînd o depuse pe pat, Mercy îi spuse:

- Va trebui să-i spunem mai întâi lui Sophie. Nu ne va ierta niciodată dacă va afla din altă parte.

- Dragă, Sophie a ştiut chiar înaintea noastră. Cred că deja şi-a ales rochia de soacră-mică. Acum sărută-mă.

- Cu multă plăcere.

SFÂRŞIT